XVII. évfolyam 3. szám. **Ára: 1 forint** 1961. január 19.

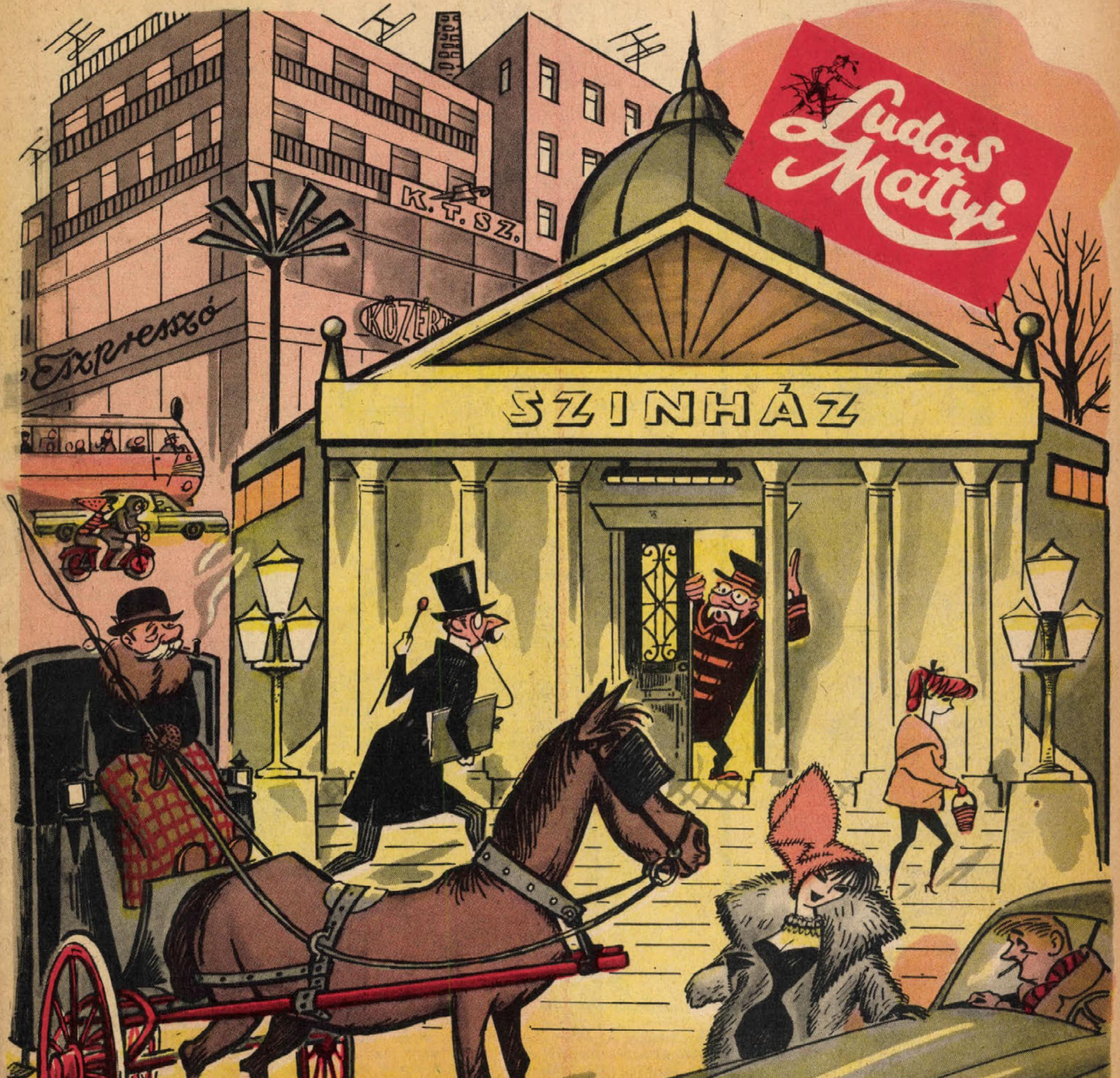
Ludas Matyi
K. T. SZ.
Eszpresszó
KÖZÉRT
SZINHÁZ
gis-

Szegő Gizi rajza

Portás: Itt a legmodernebb háziszerzőnk, a legújabb darabjával!

Besorolták...

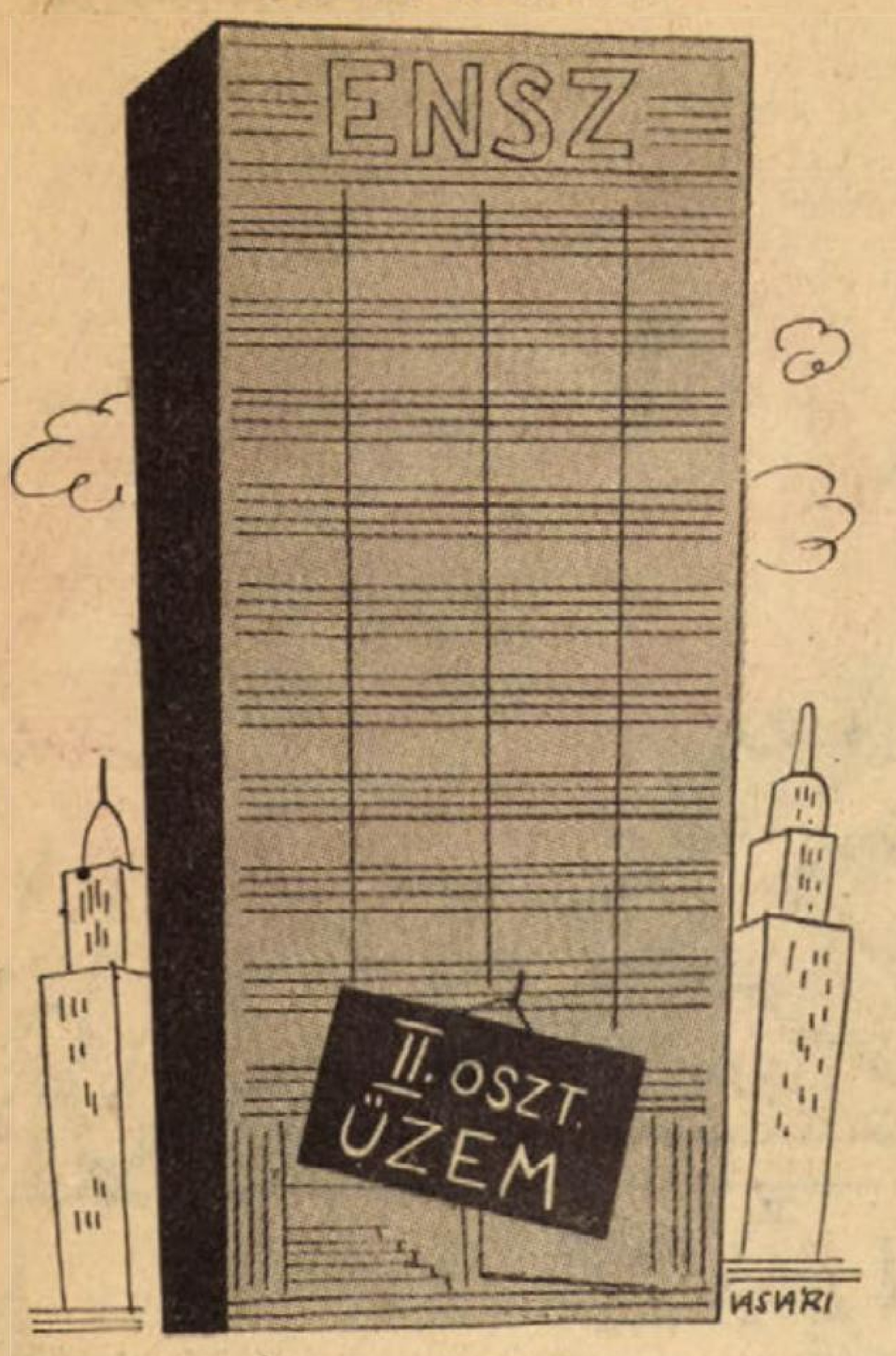

Bírálat

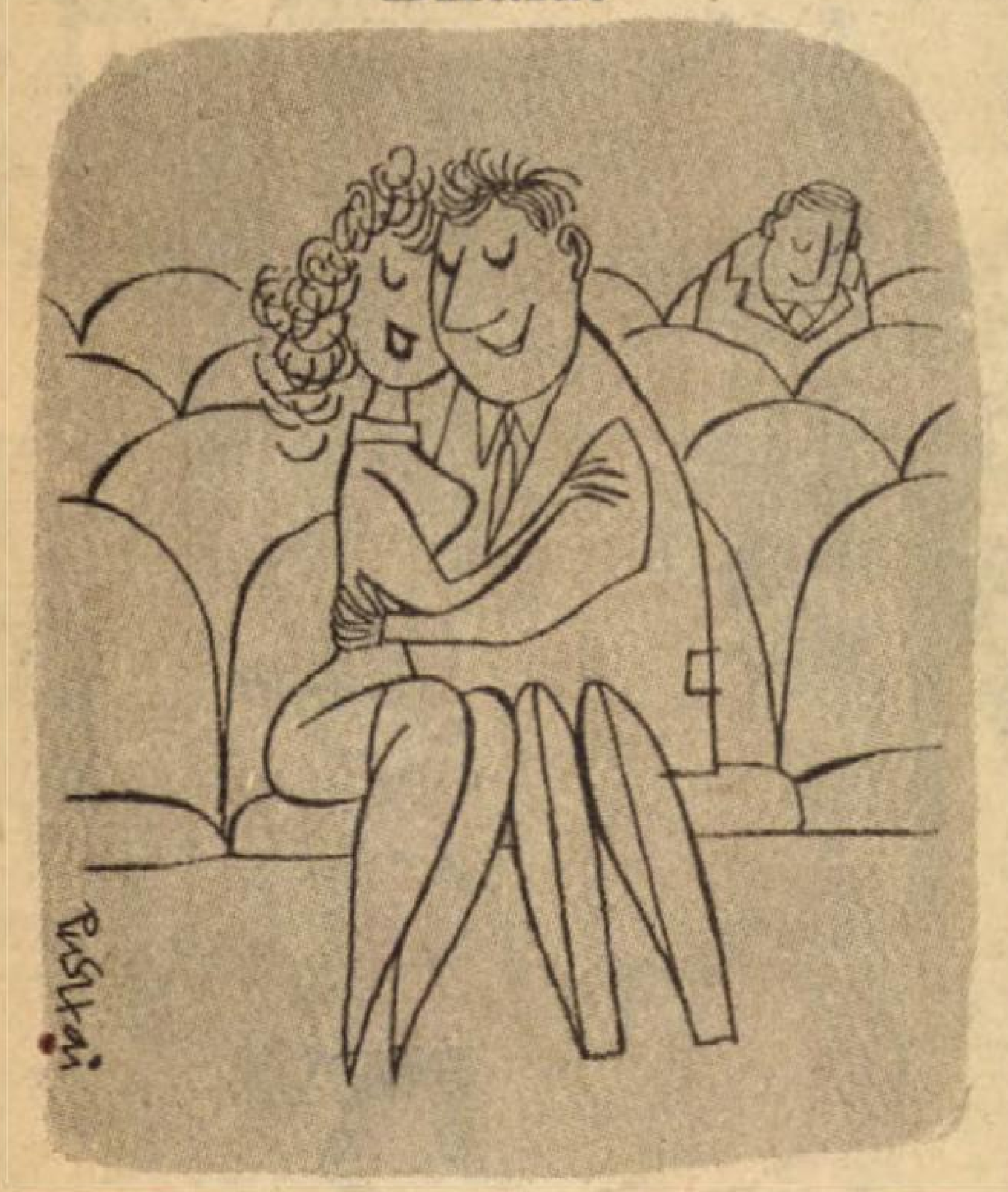

– Tudja, Micike, a híradó olyan érdekes volt, hogy már azt hittem, kár volt moziba jönni.

Mai gyerek

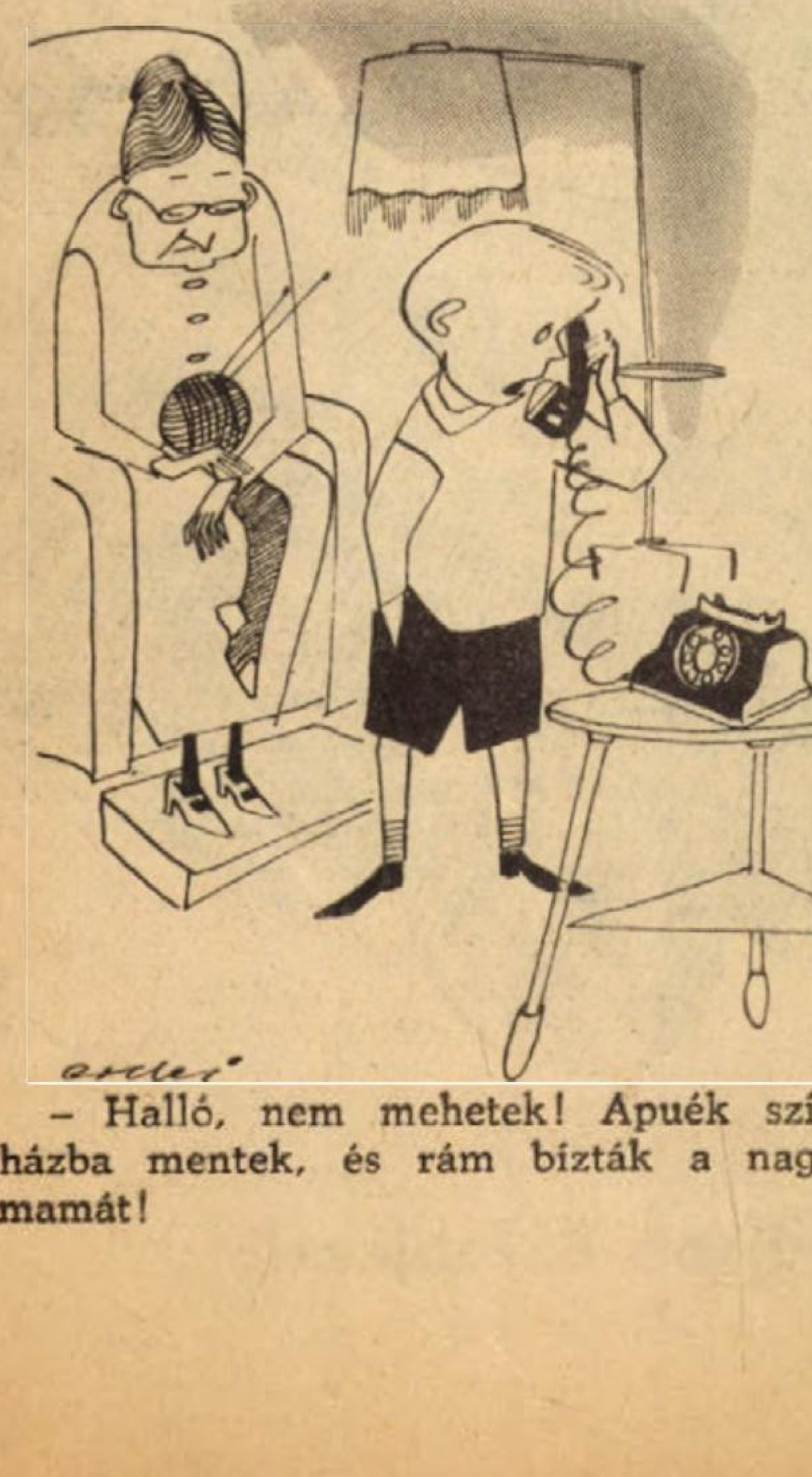

– Halló, nem mehetek! Apuék színházba mentek, és rám bízták a nagymamát!

STEFAN SABO:

CSAK ÚGY FALUSI MÓDRA

— Jó napot, bácsika! Isten hozta nálunk a városban. Mi újság van otthon? Rég nem jártam maguknál...

— Újság? Már mi volna? Élünk. Amolyan falusi módra.

— Hát a Jancsi fia? Annak hogy megy?

— Ugyan, kérlek... kinek megy ma már jól? Ki se látszik a munkából, pihenésről szó sincs!

— Otthon, a gazdaságban?

— Dehogyis! Elvégezte azt a... hogyismondják... na! ...egyetemet, és most agronómus a szövetkezetben. A Palinál.

— Micsoda Palinál?

— Hát a pásztor fiánál. Annál, aki elnök...

— És a nénike, a felesége, az mit csinál?

— Na hát mit csinál? Disznókat etet az istenadta. Hisz tudod, milyen. Két medált is kapott már. Többet mint én a Piáveért, azt a mindenit!

— Hát a Danis Márta, férjhez ment?

— Jaj, az tanárnő valahol Kassa mellett. Három gyereke van, a férje is tőlünk való: a Zvoníkék Pétere, aki a főiskolán... izé... tiszteletes... vagyishát... dékán.

— Na és a Csvikotáék Bandija? Azzal mi van?

— Az? Semmi. A minap kapott hogyishíjákot... munkarendet. A gyárban. Háza is van már.

— És az öreg Andris bácsi, él még?

— Hogyne élne! Ül a televíziónál, és veszekszik a menyével.

— Veszekszik?

— Az a! Fél méter vastag a szőnyeg náluk, az öreg meg untalan teleköpködi a pipájából... Na de biztosan ismered a menyét, a Molnár Annust.

— Hát a Miska az Annust vette el?

— Régi dolog! Az asszonyka könyvelő, ő meg zootechnikus.

— Várjunk csak! Azt mondta az előbb, hogy televízió. Hogyhogy? Batériára?

— Fenét batériára. Villanyáramra. Hisz a teheneket is azzal fejjük.

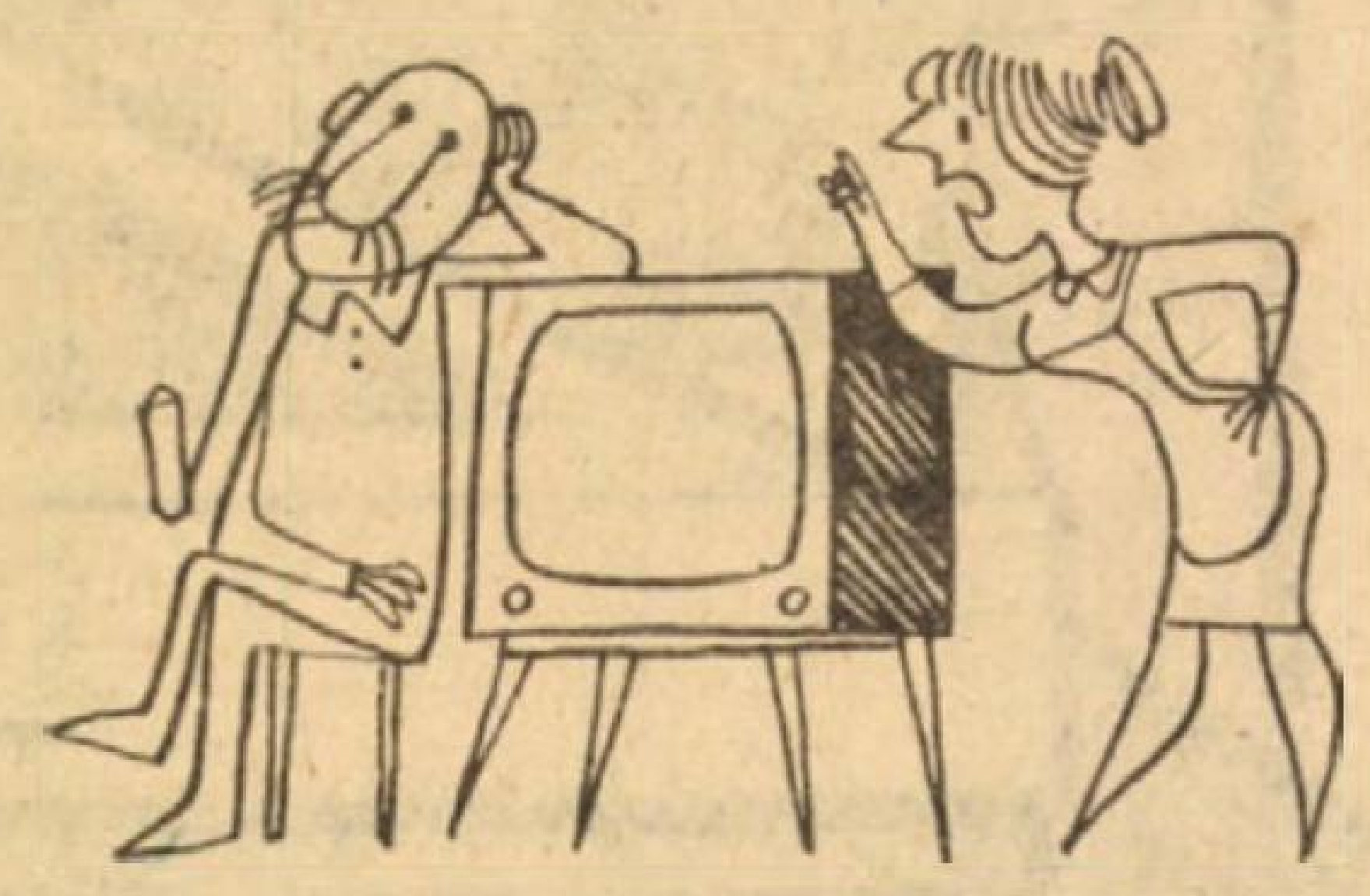

— Igazis, bácsika, mondja csak: mit csinál a Samporék Pistája?

— Az? Ő visz minket autóbuszon a városba.

— Hogyhogy?

— Hát csak úgy. Naponta hatszor fordul meg. A felesége meg doktornő.

— A városban?

— Micsoda városban? Minálunk. Éppen tegnap tartott előadást a kultúrotthonban!

— A városban?

— Fenét a városban. Nálunk a falun. Na de most már, fiam, ne tartóztass, mert be kell szólnom a motorért.

— Micsoda motorért?

— Ne is kérdezd! Tulajdonképpen Volgát akartunk, na de tudod, hogy van az manapság, sose kapod azt, amit akarsz. Spartakot adnak. Mit lehet tenni? Tudod mit, gyere velem, és segíts kiválasztani a színt.

— Szóval így van ez ma maguknál...

— Így bizony. Hisz' mondtam, hogy nincs semmi újság. Egy csöpp morzsányi sem. Éldegélünk, csak amúgy, falusi módra.

(Szlovákból fordította: Langer Zsóka)

VANNAK egészen Furcsa DOLGOK

Jóslatok 1961-re

A „Sunday Express" című angol újságban Robert Pitman úr egy sereg mulatságos jóslatot kockáztat meg az új évre. Kettőt idézünk ezek közül.

Március: Mr. Thorneycroft az angol űrkutatás távlatairól számol be a zsúfolásig megtöltött képviselőháznak:

— Az amerikai kormánnyal teljes egyetértésben sikerült kiharcolnunk, hogy a legközelebbi amerikai űrhajóban helyet kapunk egy kísérleti rovar elhelyezésére. Nemcsak maga a rovar, hanem a rovart tartalmazó plasztik szelence is teljesen angol lesz.

Viharos taps a ház minden oldalán.

Május: Dr. Adenauer kijelenti az ENSZ-ben:

— Mi, németek, nem táplálunk haragot senkivel szemben sem. Az a véleményünk, hogy bármilyen méltánytalanságok történtek is velünk, örökké nem lehet gyűlölködni. Mi megbocsátunk Angliának a háborúért!

Macmillan meghatott hangon nyilatkozik német újságírók előtt:

— Mélységesen meghatott a német kancellár nagylelkűsége, amellyel meg tudott nekünk bocsátani. Alig várom már a napot, amikor a bonni és westminsteri parlament összeolvad.

Válóok

J. Wiseman londoni lakost a bíróság elválasztotta a feleségétől. Bebizonyosodott, hogy a nő piszkavassal verte a férjét, késsel szúrkálta,

forró vizet öntött rá, s szájonvágta egy kulcscsomóval.

— Nem vagyunk egymáshoz valók! — jelentette ki a férj.

Mindent egy helyen?

Várnai György rajza

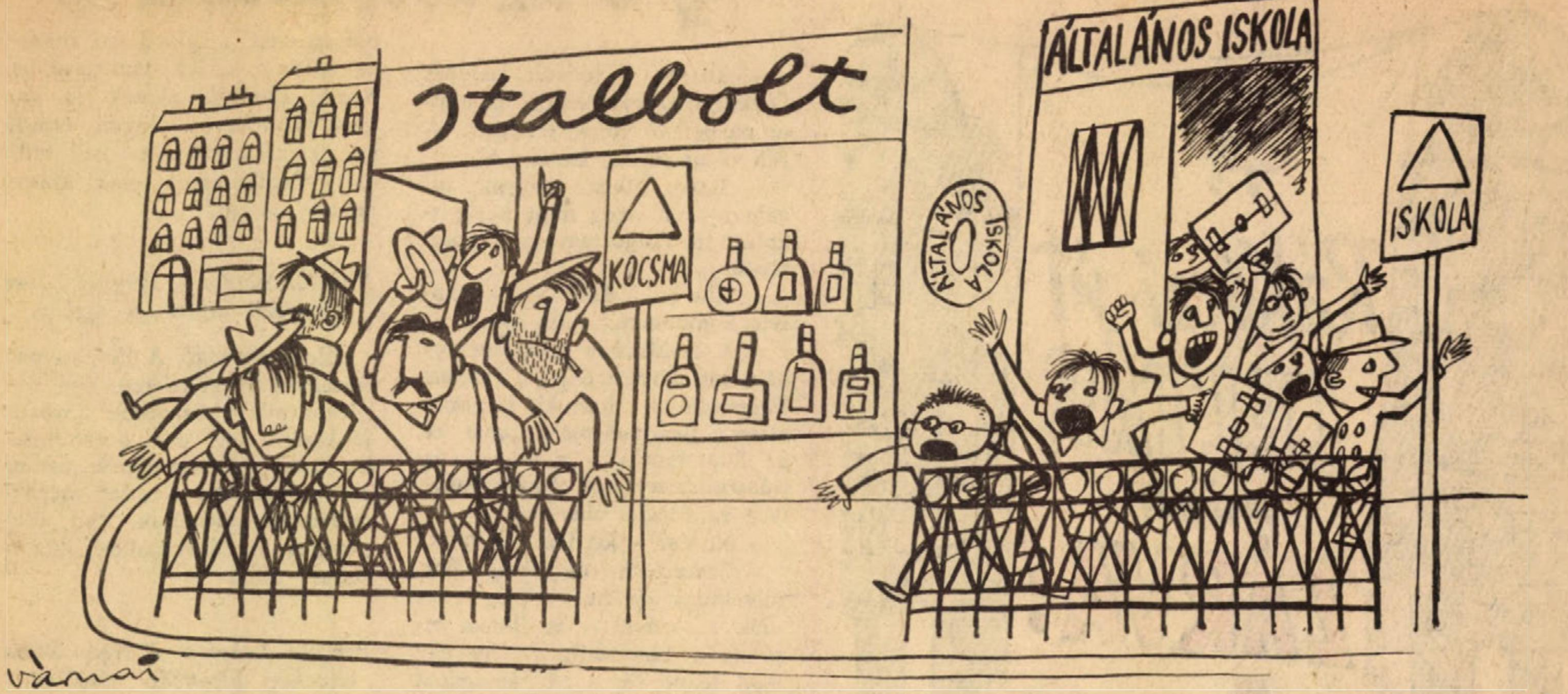

hosszú cím a divat

Aki nyitott szemmel jár a világban, rájön arra, hogy nemcsak az emberi életkor hosszabbodott meg, hanem a színdarabok címe is. A színdarabok terjedelme eléggé korlátolt, a nézők el akarják érni az utolsó autóbuszt, s még vacsorázni is szeretnének. Az a színpadi szerző, aki elérte a hetvenedik gépelt oldalt, sürgősen végezzen a szereplőkkel, legyenek egymásé a fiatalok vagy bűnhődjenek, de perceken belül.

Az elfojtott ösztön persze másutt tör ki. A hosszúság utáni vágyát ott éli ki a szerző, ahol nincsenek korlátok, vagyis a címben. Gondoljunk csak például ezekre a színdarabcímekre:

Holdfény egy szivárványszínű sálon.
Árnyékod át nem lépheted.
A fák állva halnak meg.
Gát a Csendes-óceánon.

Helyszűke és az olvasók szabad idejének tiszteletbentartása miatt több címet nem idézek, elég, ha ezeket végigolvassuk. Ahogy mondani szokták, ezeknek a színdaraboknak olvasmányos címük van. Szegényesnek, ösztövérnek hatnak mellettük az olyan nyomorúságos címek, mint Hamlet vagy Faust. Rövidek, semmitmondók, mire valaki belekezd az olvasásukba, már a végükre is ér. Nyilvánvaló, hogy az író az első betűk után kifulladt. Ezen segíteni kell!

Ha azt akarjuk, hogy a régebbi, de szánalmasan rövid című színdarabok is helyt tudjanak állni a mai időkben is, át kell dolgozni a címüket. Mint annyiszor máskor, ezúttal is önzetlenül, minden díjazás nélkül ajánlom fel javaslataimat a szóban forgó régi színdarabcímek felújítására, kibővítésére. Szerény javaslataim alább következnek. Színházak, színlapnyomdák, figyelem!

Faust — Nem jó az ördögöt a falra festeni!
Lear király — Jó tettért jót ne várj!
Liliom — A babám egy fess hintás!
Lysistrate — A békéért harcolni kell!
Parasztbecsület — Ne harapd meg a kocsis fülét!
Lohengrin — Mondd meg a nevedet, és megmondom, ki vagy!
Csárdáskirálynő — A lányok, a lányok, a lányok angyalok!

Érdekes megjegyezni, hogy ez a legutóbb említett színdarab a régi, elavultan rövid címével is megy. Ami azt bizonyítja, hogy az igazi értéket még a cím sem tudja elrontani.

Feleki László

Huligán a bíróság előtt

Pusztai Pál rajza

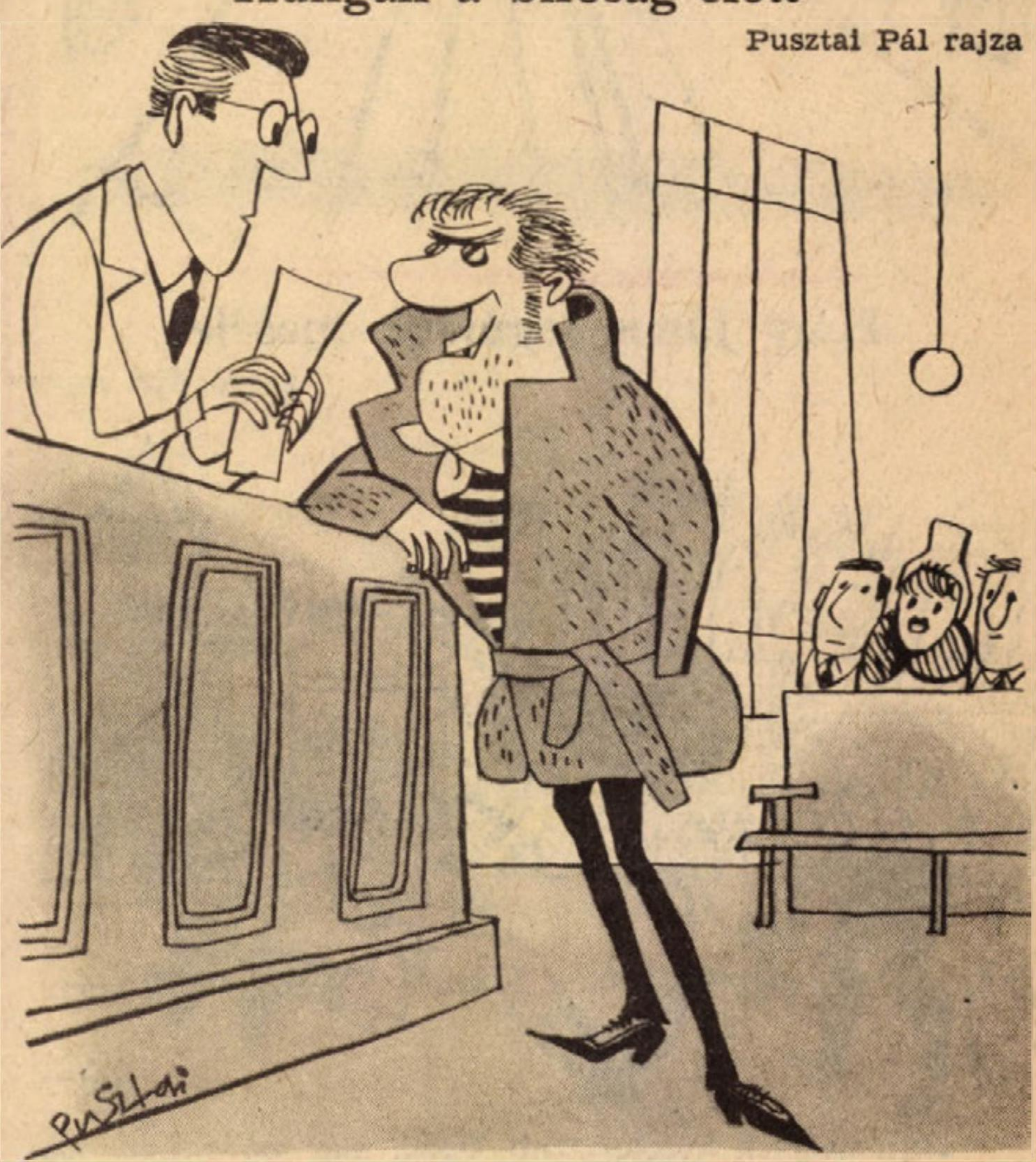

– Az rendben van, apafej, hogy felfüggesztették a büntetést! De valami készpénzt nem kaphatnék?

A humor könyvéből

JÁSZAI MARI egy este lelkendezve mesélte a kollégáknak:

– Ma rájöttem, hogyan kell Petőfit szavalni!

– Hogyan?

– Egyáltalában nem szabad szavalni, egyszerűen csak el kell mondani . . .

VÉSZI JÓZSEF, a Budapesti Napló főszerkesztője, a neves publicista minden nagyobb futballmeccsen megjelent. Egy ízben, egy hatalmas rúgás láttán, megjegyezte:

– Ez a rúgás a pályámra emlékeztet. Minél nagyobbat rúgtak belém, annál magasabbra repültem. Ebből tanuljanak a fiatal kartársak!

CSÁSZÁR IMRE, a nagyhírű színész mondotta:

– Ne cáfolgasd meg a rólad írt rágalmakat. Amiről egyszer írnak, egyszer olvassák, amiről kétszer írnak, azt kétszer.

Majdnem így van...

Gerő Sándor rajza

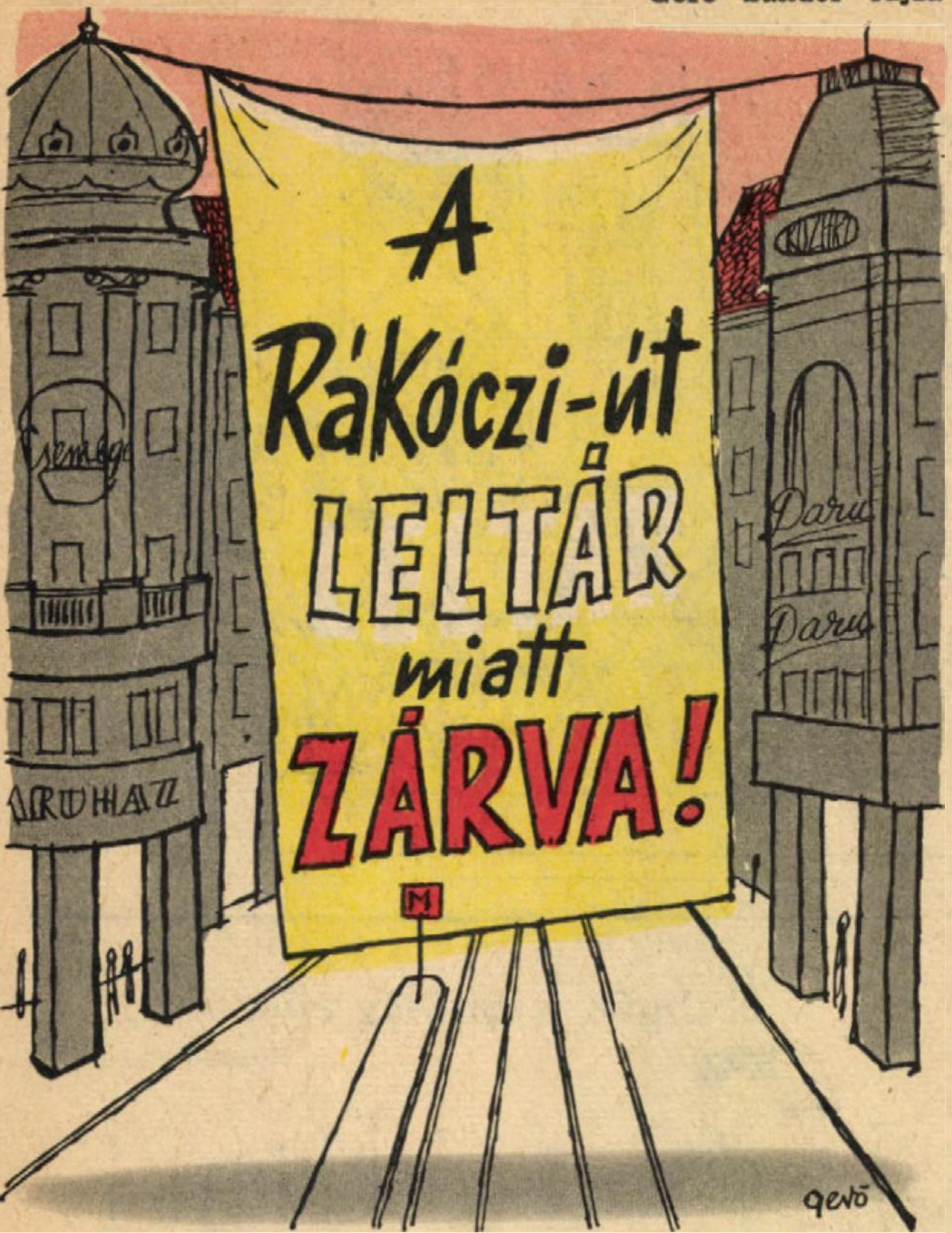

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

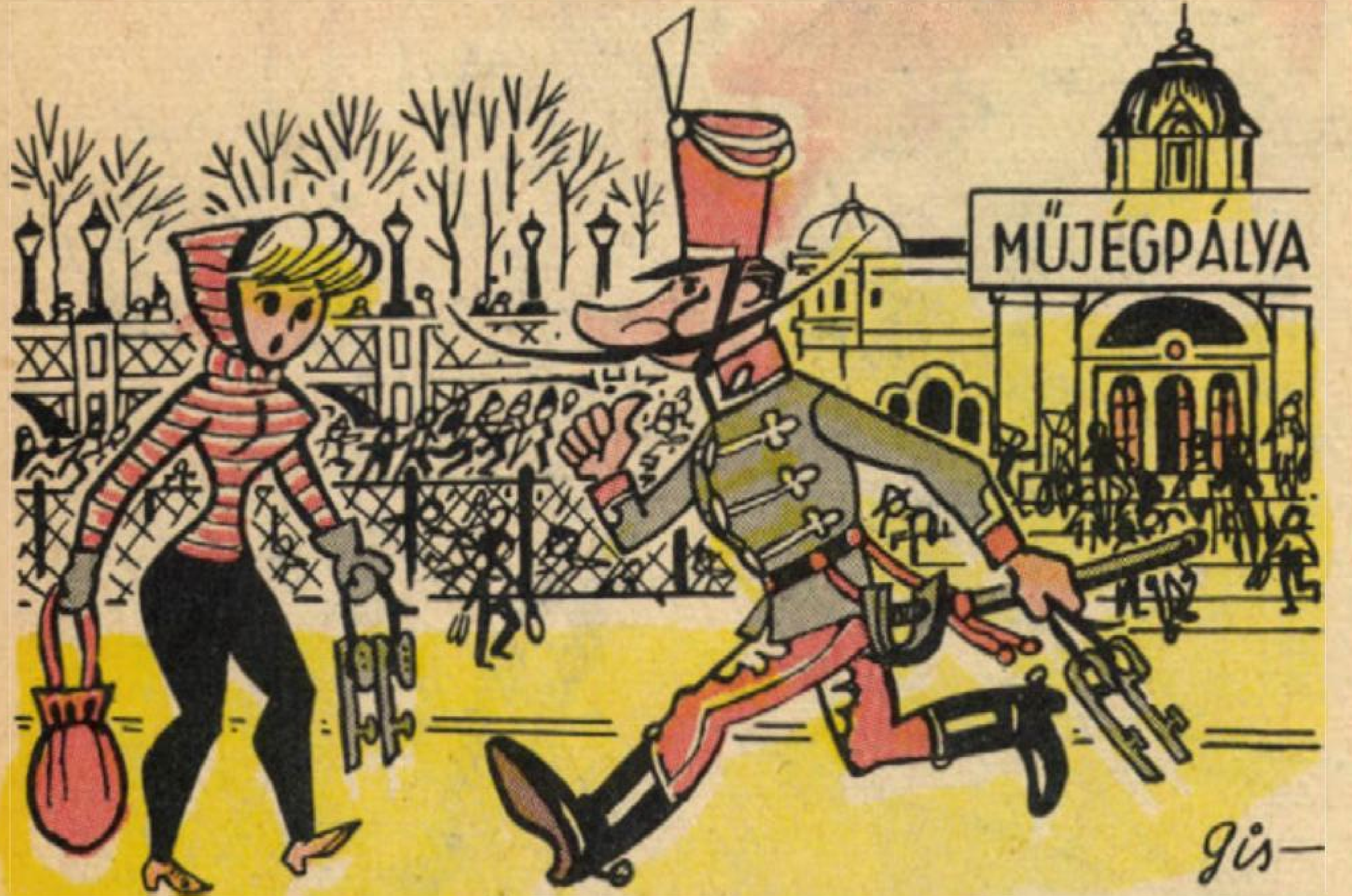

– Nem megyek korcsolyázni! Unom már azt a sivár magányt!

Fő az összeköttetés

1

– Tessék – fordult Bajonét Oszkár iparügyi előadó az előtte megjelenő fiatal leányhoz. – Mit óhajt tőlem, kartársnő?

– *Bokor Ilonka* vagyok, tavaly nyáron, még mint középiskolás, itt dolgoztam az ön osztályán . . .

– Aha ! . . . Aha ! . . . – rémlett Bajonétnak. – És most? . . .

– A szaklapban olvastam egy pályázati hirdetményt, a Főipari Főigazgatóság írta ki titkárnői állásra. Beadtam ajánlatomat, ez az iktatószáma – s Ilonka az íróasztalra tett egy cédulát, amelyen ez a szám állt: 20,244.

– No és? – kérdezte Bajonét.

– Szeretném megkérni önt, mivelhogy én itt . . . még mint diák . . . szóval – és Ilonka elpirult a homlokáig –, ha egy mód lenne rá, s ön támogatná illetékes helyen az ajánlatomat . . .

– Aha! – nézett jóindulatúan Bajonét a leányra. – Egy kis szocialista összeköttetésért folyamodik, mi? . . . hehehe? . . . Előjött az íróasztala mögül, barátságosan megveregette Ilonka arcocskáját és az ajtóig kísérte: – Jól van, kislány . . . rendben van . . . majd meglátom, mit tehetek az érdekében ! . . . Majd beleszólok ebbe az ügybe ! . . .

Ilonka jóleső érzésekkel eltelve távozott.

2

Bajonét Oszkár – Gazsula Vince iparügyi főelőadónak.

„Azzal a kéréssel fordulok Hozzád, drága Vincém, hogy unokahúgomat, *Bajonét Margitot,* a Főipari Főigazgatóságon pályázatban meghirdetett titkárnői állásba besegíteni szíveskedjél. Neked ez csak egy szavadba kerül, ha azt Bükkfai Sanyihoz, feleséged, Manci, fivéréhez intézed. Ölellek, köszönettel. Ui.: B. M. pályázatra beküldött ajánlatának iktatószáma: 20,245."

3

Gazsula Vince – Bükkfai Sándor iparügyi főellenőrnek.

„Kedves Sándor! Az F. F.-en pályázatban meghirdetett titkárnői állásra, kérlek, támogasd be *Sudár Ottiliát,* akinek le vagyok kötelezve. Hiszen érted! (Mancinak erről nem kell tudnia!) Ottilia ajánlatának iktatószáma: 20,246."

4

Bükkfai Sándor – Pergala Lebel tárcaközi bizottsági taghoz.

„Édes öregem! A Főipari pályázatban meghirdetett egy titkárnői állást. Számítok közbenjárásodra, hogy ezen poszt *Antalos Benőné* kartársnőnek jusson, aki kiérdemelte töretlen megbecsültetését. Számítok Rád, öregem! A. B.-né vonatkozó iktatószáma: 20,247."

5

Pergala Lebel – Dirigó Soma tárcaközi bizottsági elnöknek.

„Soma bátyám! Az F. F. titkárnői állásra írt ki pályázatot. Lépj közbe, hogy az állásra *Paszuly Borbála* kapjon kinevezést. Szervusz. Demizson megy!!! (Iktatószáma: 20 248.)"

6

„ . . . ."

7

„ . . . ."

8

„ . . . ."

9

Feljegyzés az Iparügyi Főigazgatóságon:

„A pályázatban kiírt titkárnői állást ma betöltöttük. Az állásra 26-an jelentkeztek."

10

Bokor Ilonka – Bajonét Oszkárhoz. Tisztelt Bajonét kartárs! Kineveztek! – köszönet érte Önnek. (Tessék képzelni! Amikor az eredményt közölték velem, azt mondták: a kollégium választása azért esett rám, mert én vagyok az egyetlen, akit senki sem protezsált.) Szeretettel üdvözli: *Bokor Ilonka* titkárnő.

Magyar Tibor

Jucika az állatbarát

Pusztai Pál rajza

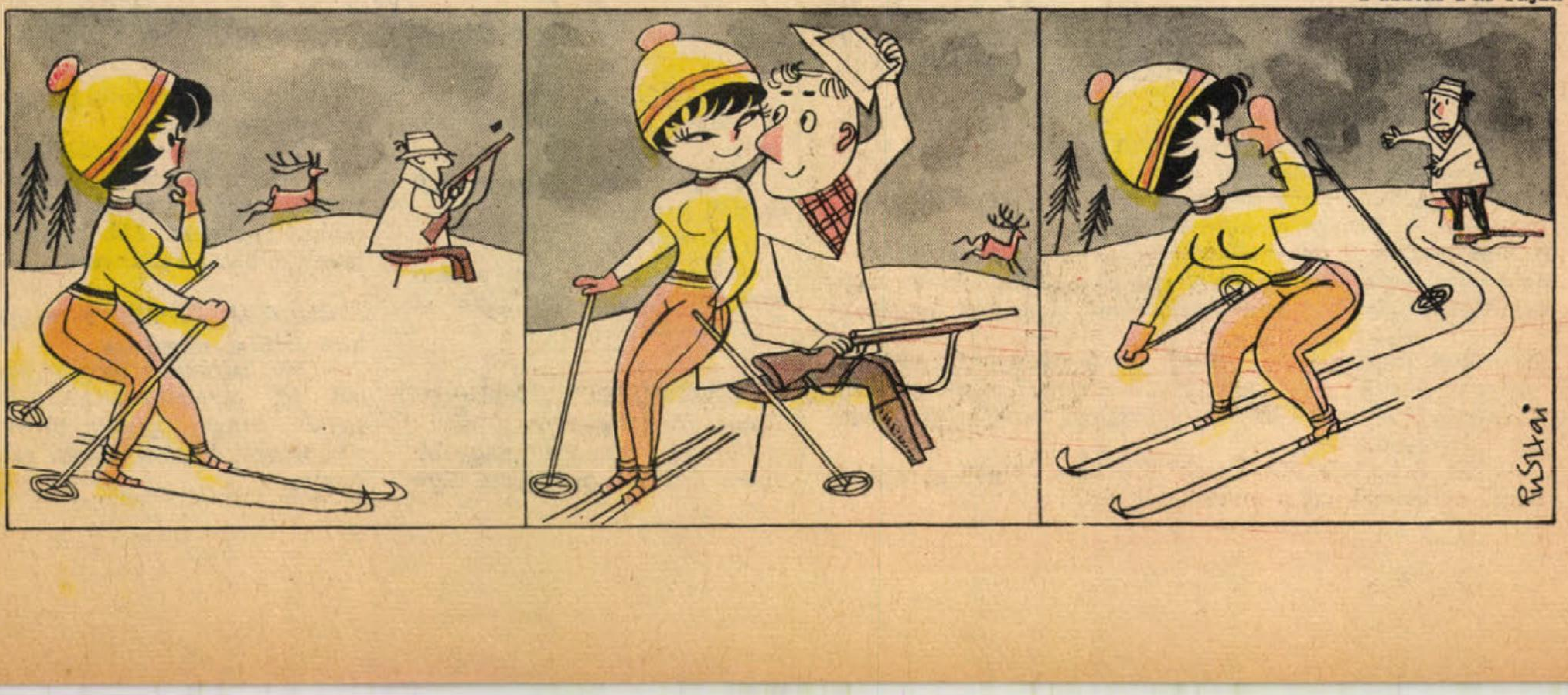

Pesti tudósítónktól

Kedvenc lapomban, a Műszaki Életben érdekes kis cikket olvastam a kozmikus bizonytalanságról, amelyért különben a világegyetem végtelensége a ludas. A cikk írója megkapó példát hozott fel a kozmikus kölcsönhatások jellemzésére, s kifejtette, hogy miféle bizonytalanságok állnak fenn például tőlünk a világegyetemnek egy-egy millió fényévre, ellenkező irányban fekvő része esetében. Majd így folytatja:

„Ha a világegyetem véges volna, akkor kellően hosszú megfigyelés elvben megszüntetné ezt a bizonytalanságot. Az előbbi esetben például mindössze kétmillió évig kellett volna megfigyeléseket folytatnunk és ezzel megkapnánk a választ kérdésünkre.”

A dolog tehát egyszerű. Mindössze a világegyetem végtelenségét kell okosan, tapintatosan megszüntetni, a többi már a megfigyelés dolga. És ha akad tudós, aki még rongyos kétmillió évet sem hajlandó ilyen fontos megfigyelésre áldozni, az leleplezte magát, hogy csak a léhaságokon jár az esze.

*

Egyik ismerősömmel egy fontos tudományos kérdés fölött vitatkoztunk. Az illető álláspontja tarthatatlan volt, erről sikerült is meggyőznöm. Azzal a megnyugtató érzéssel váltam el tőle, hogy az igazság lámpájával sikerült megvilágítanom felfogását. Mert csúnya, és önző dolog, ha az ember irigyen magában tartja tudását, s nem használja fel mások tévedéseinek eloszlatására.

Ismerősöm különben azóta nem fogadja a köszönésemet. Amiből levontam azt a következtetést, hogy másokat meggyőzni nemes dolog, de sértő.

*

Új színdarabon dolgozom. A darab a tizenötödik században játszódik. Műfajára nézve disszidens-dráma. Arról szól, hogy Kolumbus Kristóf disszidál Amerikába, de nem boldog.

F. L.

Túlságosan hosszú sztrájkok idején

Hegedűs István rajza

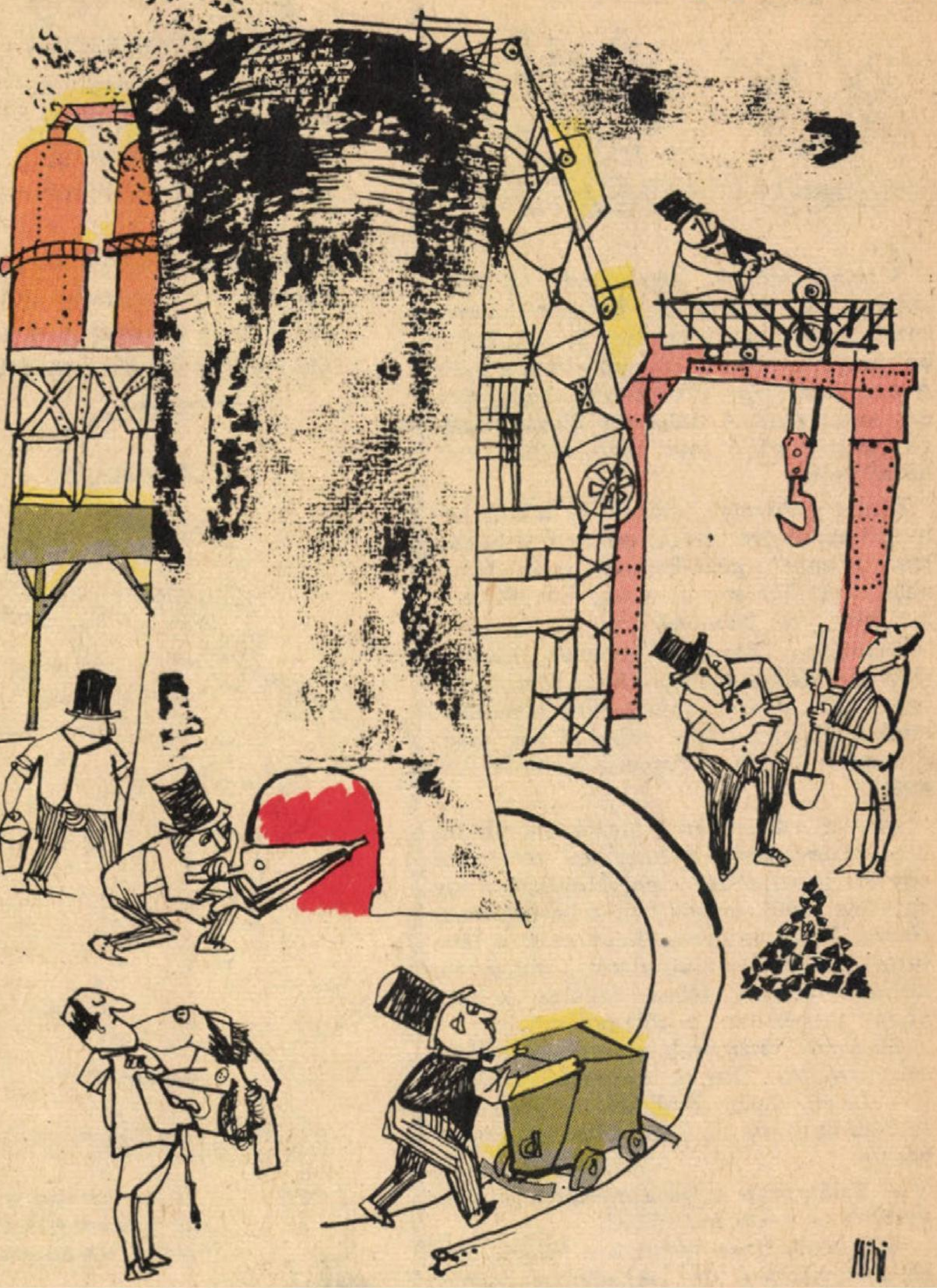

A tulaj maga dolgozik

Zárszámadás után a népboltban

Szegő Gizi rajza

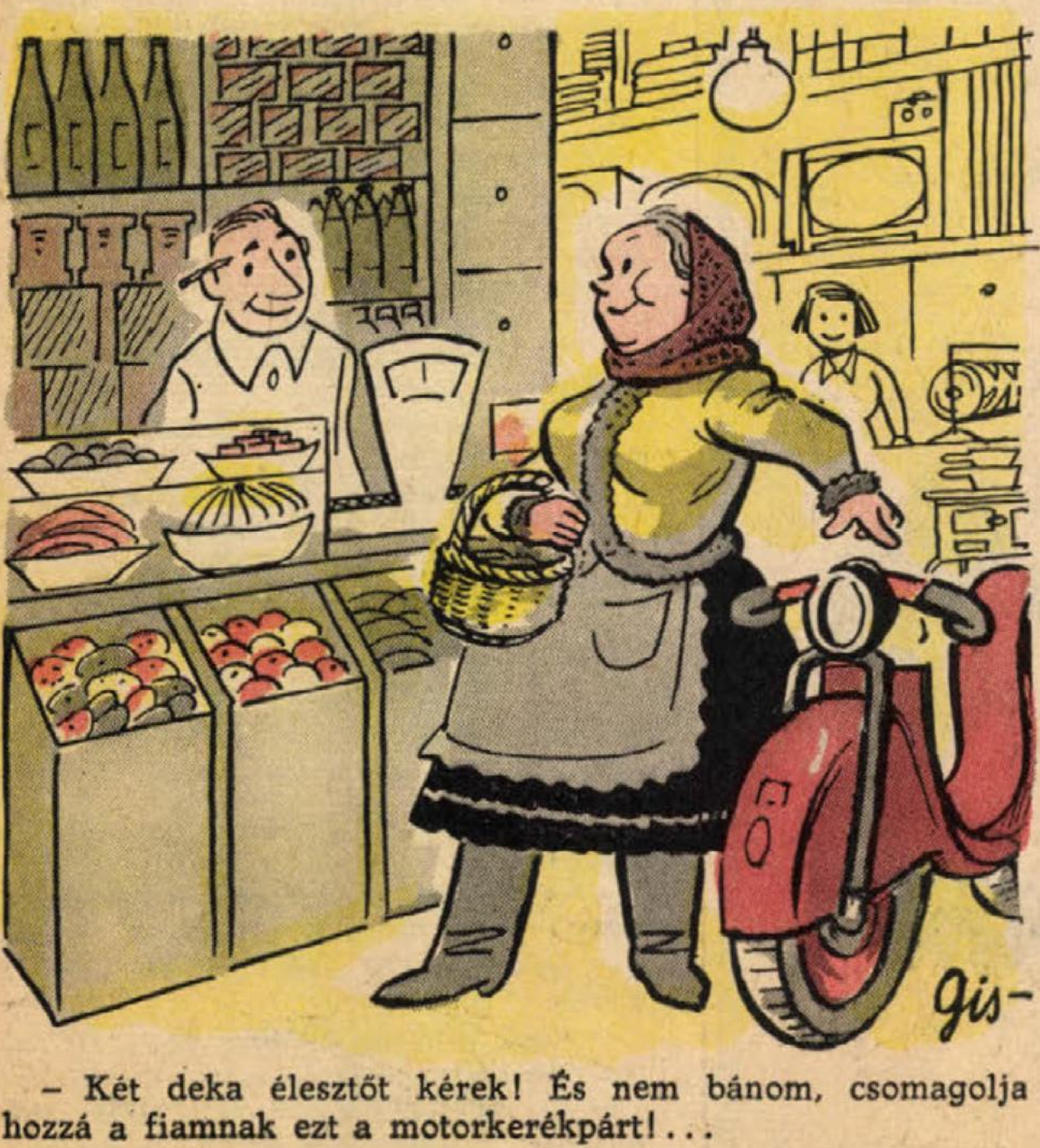

– Két deka élesztőt kérek! És nem bánom, csomagolja hozzá a fiamnak ezt a motorkerékpárt! . . .

Ez aztán a fejlődés!

Várnai György rajza

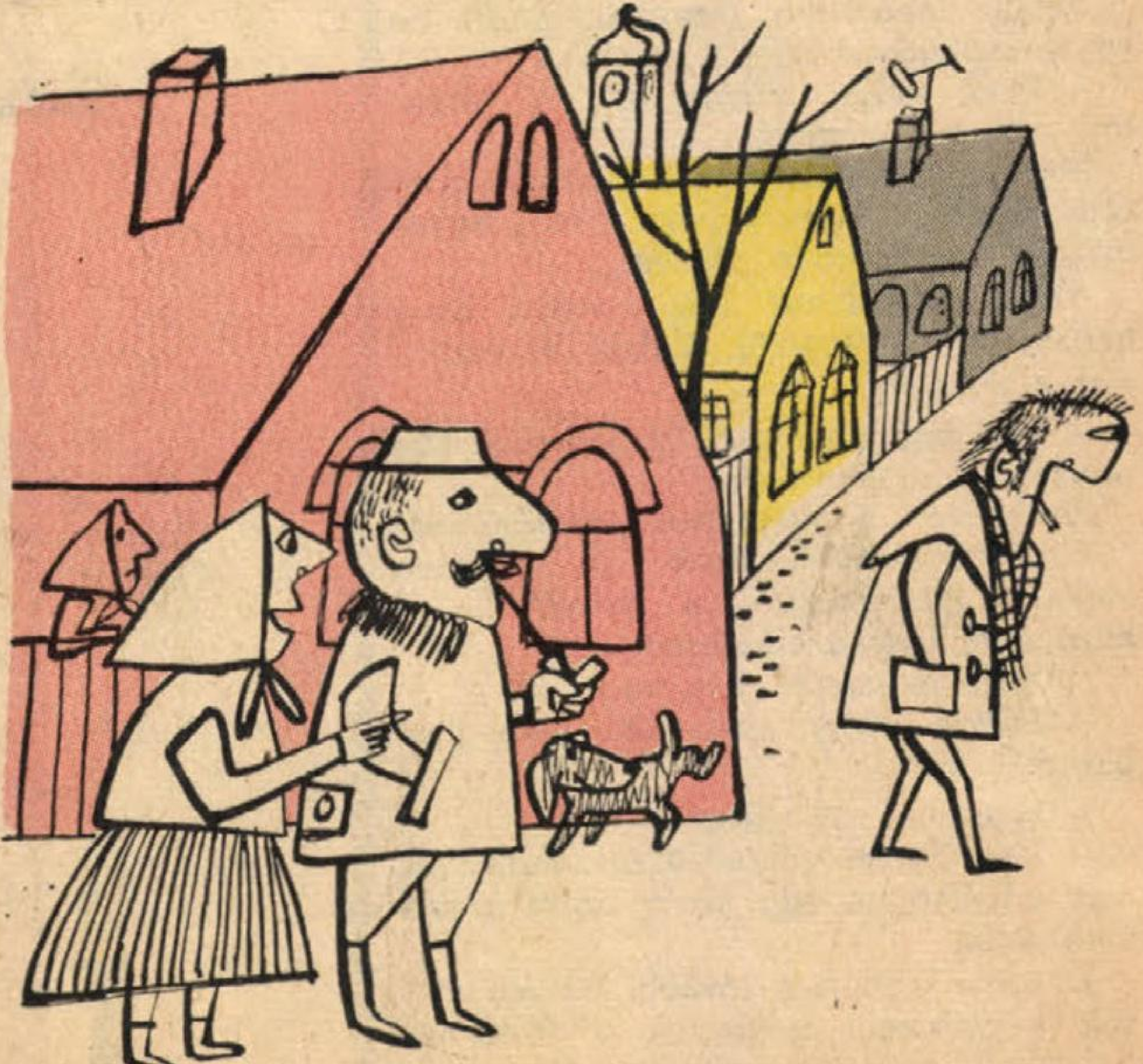

– Látja, János, már huligánja is van a falunak!

FURFANG

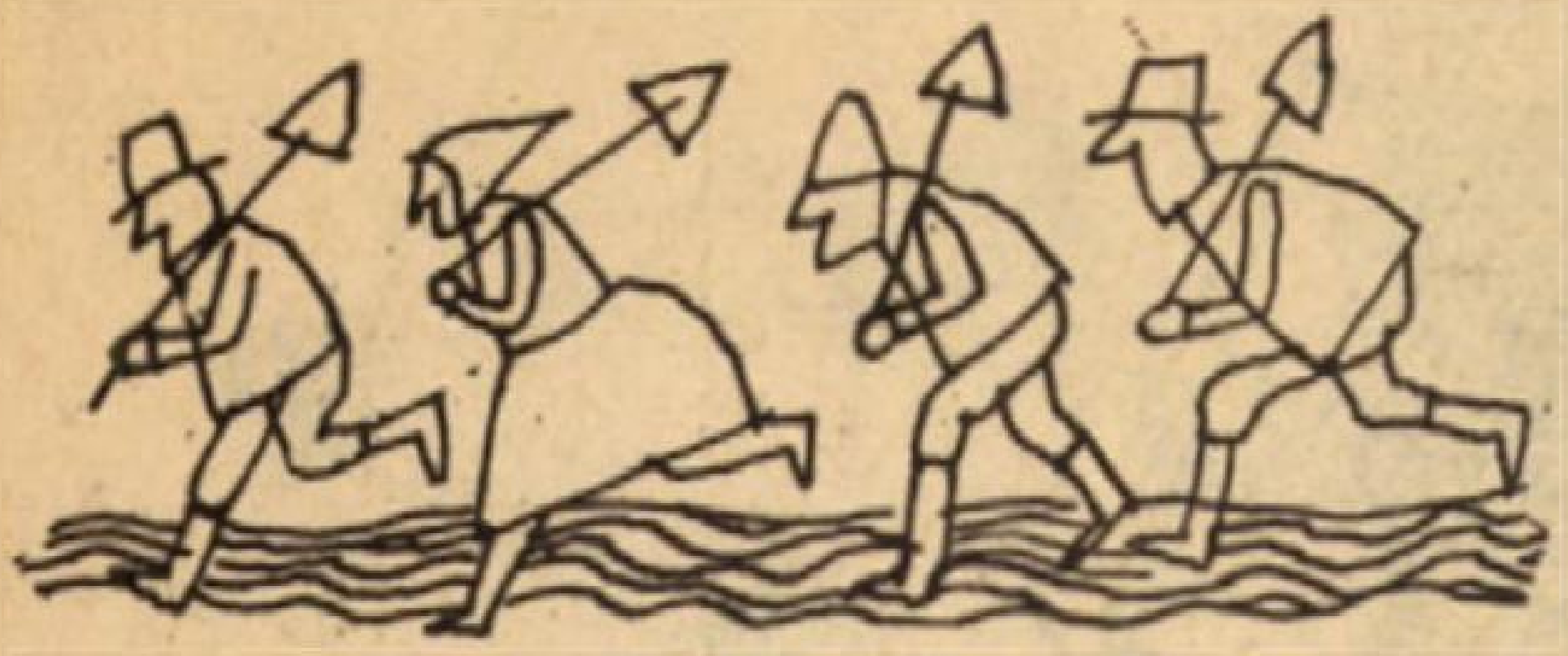

Csordaitatónak még mindig a régi kubikgödröt használták. Ez nem maradhatott így: a múltkorjában is egy borjú belecsúszott, mert beszakadt alatta a part. A tsz vezetősége elhatározta, hogy rendes kutat ásat. A választás Ficsór bácsira esett, mert ő már több kútnak volt az alkotója.

Kint a juhszélen jelölték ki a kút helyét, s az öregre bízták, mikor fog hozzá. Hát ő éppen pénteken és 13-án látott neki, mert hát épp az a nap következett, s ő nem volt babonás.

Délutánra hatalmas bányát kiásott, akár egy szoba. Hanem ekkor történt valami. Már a tocsogónál tartott a munka, amikor hirtelen tompa robajjal beszakadt a meglazult föld. Betemette az a fél bányát!

De van isten! Bár a mezei táj mindig üres, szerencsére a közelben terelgette egy kis pásztorlány a pulykafalkát, s így egyetlen tanúja mégis volt a beomlásnak. Nosza, be a majorba, ahogy csak a lába bírta! Aki ember csak akadt a majorban, mind nyomban ásóra, lapátra kapott, ahogy megértette, miről van szó.

És ástak, lapátoltak az emberek, lázasan, izzadva, lihegve, szótlanul, riadtan.

– Lehet, hogy örökéletére nyomorék lesz az öreg, de az életét talán megmenthetjük.

– Talán segít majd a mesterséges lélegeztetés – vélte másvalaki.

Már vagy tízen hányták a földet, egyre óvatosabban, de lankadatlan hévvel. Csurgott róluk a víz, nem bánták.

Ilyenkor látja az ember, mit jelent a közösség ereje. Talán megmenthetik Ficsórt, talán sikerül lelket verni a félholtba.

– Víz, víz! – kiáltotta az egyik. – Most már meg kell, hogy találjuk, ha megfúlva is.

Ástak, lapátoltak fáradhatatlanul, de egyre csüggedtebbek is lettek.

– Isten tudja, milyen mélyen járhatott már ez, szegény.

Már jóval nagyobb volt a bánya, mint régi korában. Fönt a parton meg egyre gyűlt a bámészkodó népség.

Akkor váratlanul egy erélyes hang hallatszott, de föntről. Valaki keresztültört a tömegen:

– Hé, mit csinálnak itt maguk! Mit rontják el a munkámat!

Ficsór volt a maga testi valóságában!

A munka abbamaradt, az emberek sorra kigebeszkedtek a bányából, de most már igazán elkeseredetten!

– Hej, az istenit, hát maga él?

– Persze, hogy élek. Tán csak nem baj már az is!

– Hát hun vót maga!?

– Hun lettem volna? Megszomjaztam, oszt elballagtam egy korty italra a szövetkezetbe.

Dehogy folytatom tovább. Az életmentők kegyetlenül nekiestek a föltámadt halottnak, amiért a bolondját járatta velük. Így megizzasztani őket! Neki lapáttal, de mind! A közösség erejével.

Simon Zoltán

SZERENCSE

Házkezelőség-vezető volt,
Ki elkövette ezt a tettet:
Ellopkodta a lakbéreket,
Amit a lakók befizettek.

Kétévi börtönnel sújtották,
Ennyi büntetés csattant hátán,
Szerencsére ott nem lesz lakbér.
Mert azt is elsikkasztaná tán.

h. f.

Csavargó

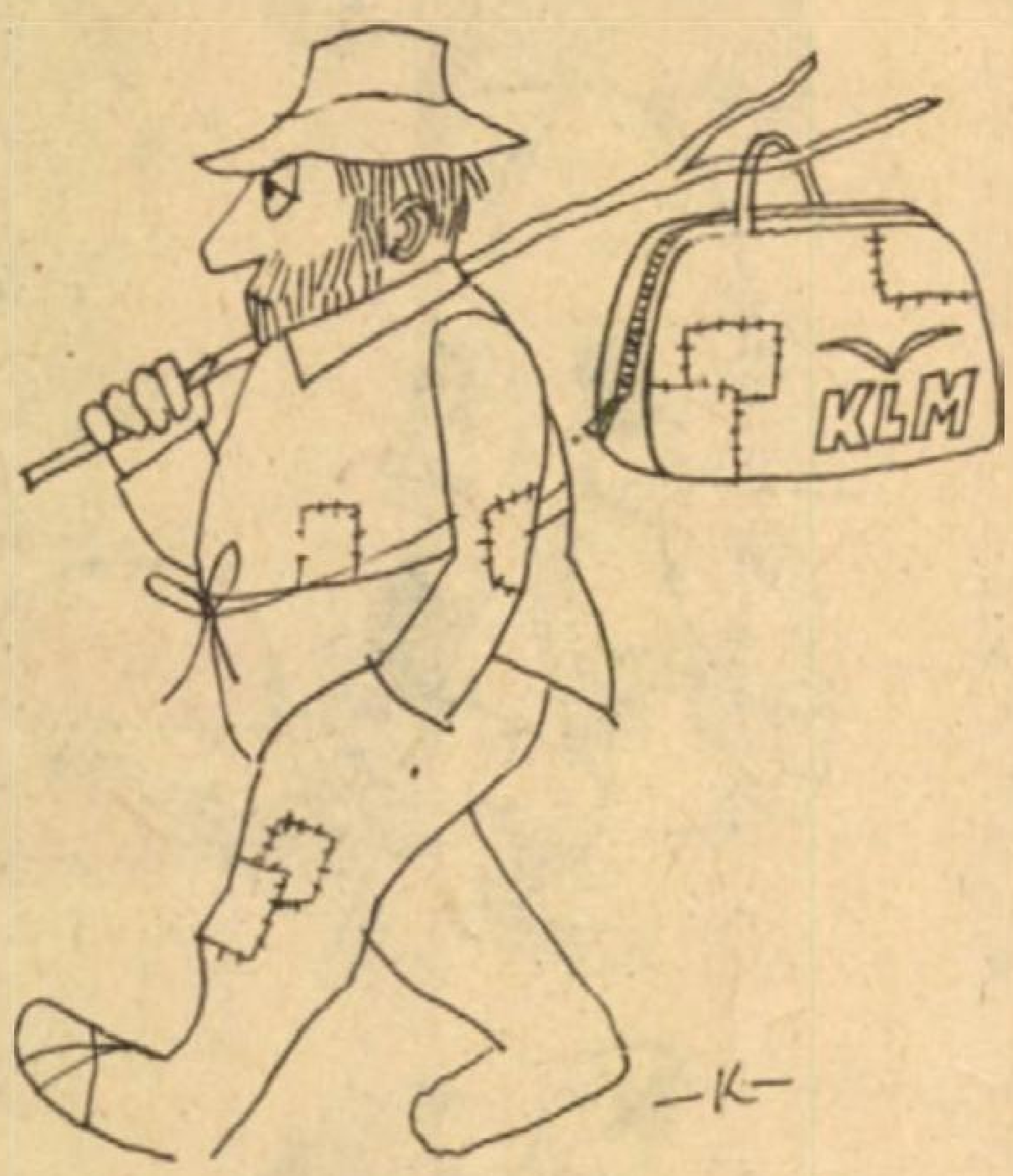

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácsné sírva panaszkodik a barátnőjének, hogy két évi börtönre ítélték a fiát.

– Aztán megérdemelte a büntetést?

– Jaj, dehogyis, hiszen a világ legjobb gyereke volt. Amit lopott, azt mind hazahozta.

Szakoktatás

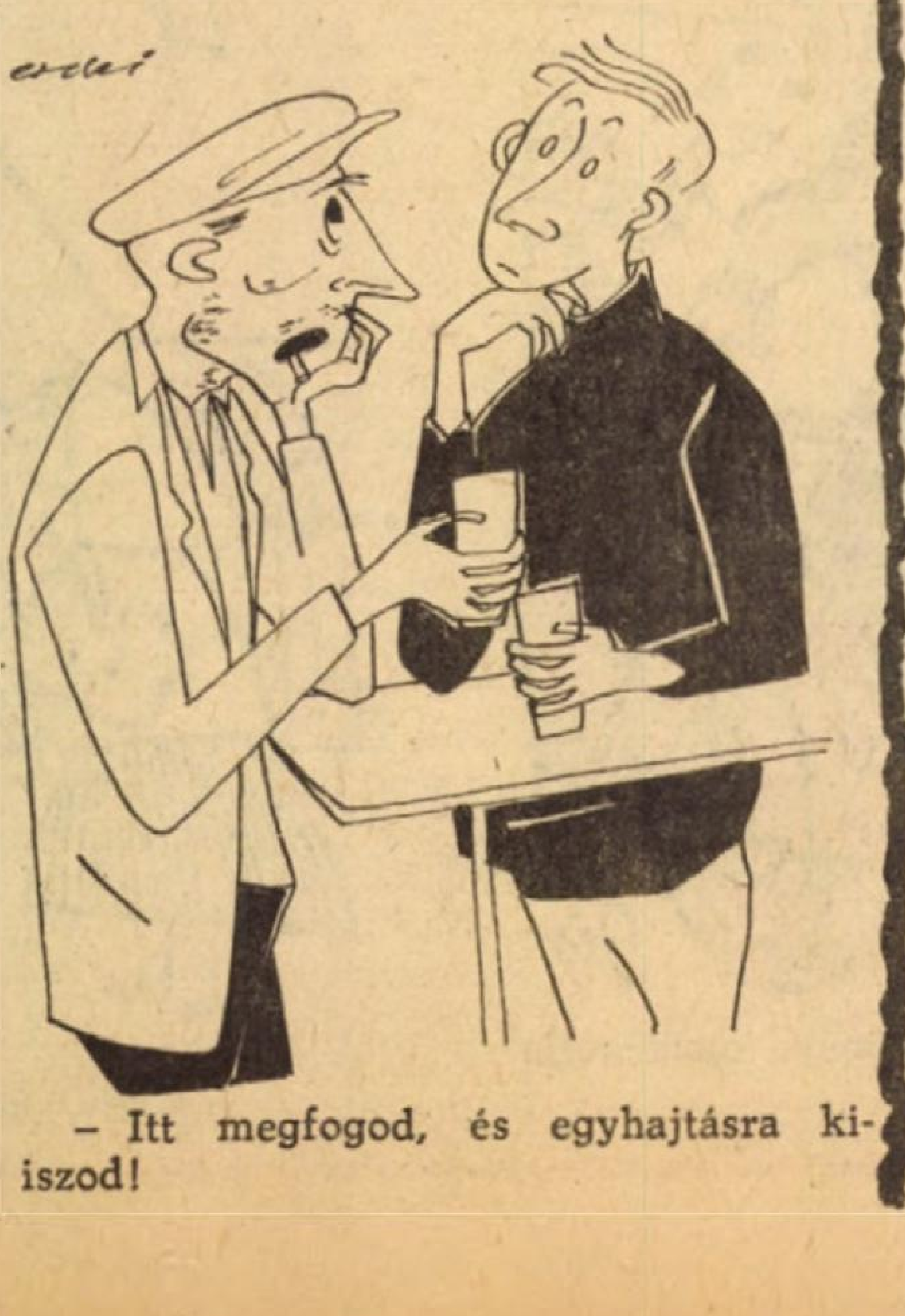

– Itt megfogod, és egyhajtásra kiiszod!

Tanuljunk nyelveket!

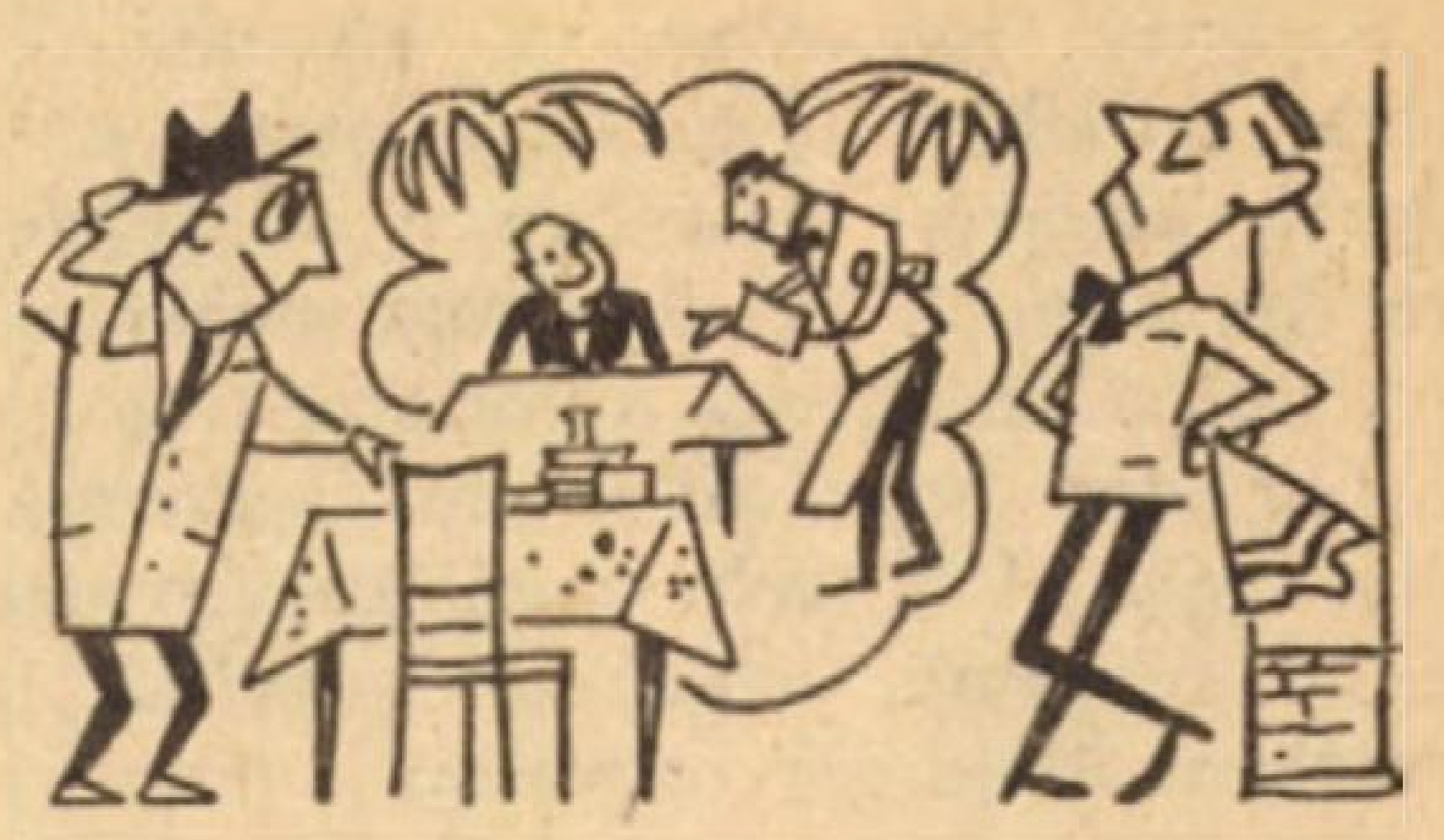

A napokban egy angol nyelvkönyvet lapozgattam. *„Az étteremben”* című fejezetet minden változtatás nélkül lejegyzem:

— Jó napot, uram! — szólt a pincér.

— Jó napot! — szólt a vendég.

— Óhajtja ezt a sarokasztalt, uram? — kérdezte a pincér.

— Nem, a pálma mellé akarok ülni — mondta a vendég.

— Ajánlhatok egy finom roastbeaf-et, uram? — kérdezte a pincér.

— Köszönöm, csináljanak inkább valami omlettet — mondta a vendég.

Itt átugrok néhány sort, amely az étkezés körülményeiről, a szervírozásról és hasonló pincér-tudnivalókról szólt. Az utolsó bekezdésben ezt olvastam:

— Kérem a számlát! — mondta a vendég.

— Parancsára, uram — mondta a pincér.

Majd az olvasmány és a londoni etikett szabályai szerint megtörtént a fizetés, és ekkor:

— Örülünk, hogy nálunk vacsorázott, uram. A viszontlátásra — mondta a pincér.

— Jó éjszakát! — mondta a vendég.

Mindezt átolvasva, kiszótározva, és gondosan lefordítva, úgy gondoltam, hátha akad nagy London városában egy gentleman, aki magyarul akar tanulni. Elhatároztam, hogy az angol példa nyomán, egy jól használható nyelvkönyvet írnék a számára. És hogy a derék angol a magyar sajátosságokkal is megismerkedjék, *„Az étteremben”* című olvasmányt emigyen alkottam meg:

— Jó napot kívánok! — mondta a vendég.

És mert a pincér nem válaszolt:

— Jó napot kívánok! — mondta ismét a vendég, és a pincér ismét nem válaszolt.

— Leülhetnék ahhoz a sarokasztalhoz? — kérdezte a vendég.

— Az foglalt. Üljön a grüncajg alá — mondta a pincér.

— Kaphatnék egy kisbécsit? — kérdezte a vendég.

— Ki van húzva — mondta a pincér.

— Kihozna helyette valami harapnivalót? — kérdezte a vendég.

— Ha lesz időm — mondta a pincér.

Itt következik majd az étkezés, kiszolgálás és egyebek leírása, majd az utolsó bekezdés, amely úgy kezdődik, hogy a vendég éppen nekikezd a húsnak, ám:

— Fizetni! Váltás van! — mondta a pincér.

— Igenis, kérem szépen — mondta a vendég, majd diktálni kezdte a menüt.

— Kenyér nem volt? — kérdezte a pincér.

— Nem volt, de örülök, hogy itt vacsorázhattam — mondta a vendég.

— Jó, de legközelebb ne jöjjön. Leltár lesz — mondta a pincér.

Zalán Magda

A természet leigázása

Várnai György rajza

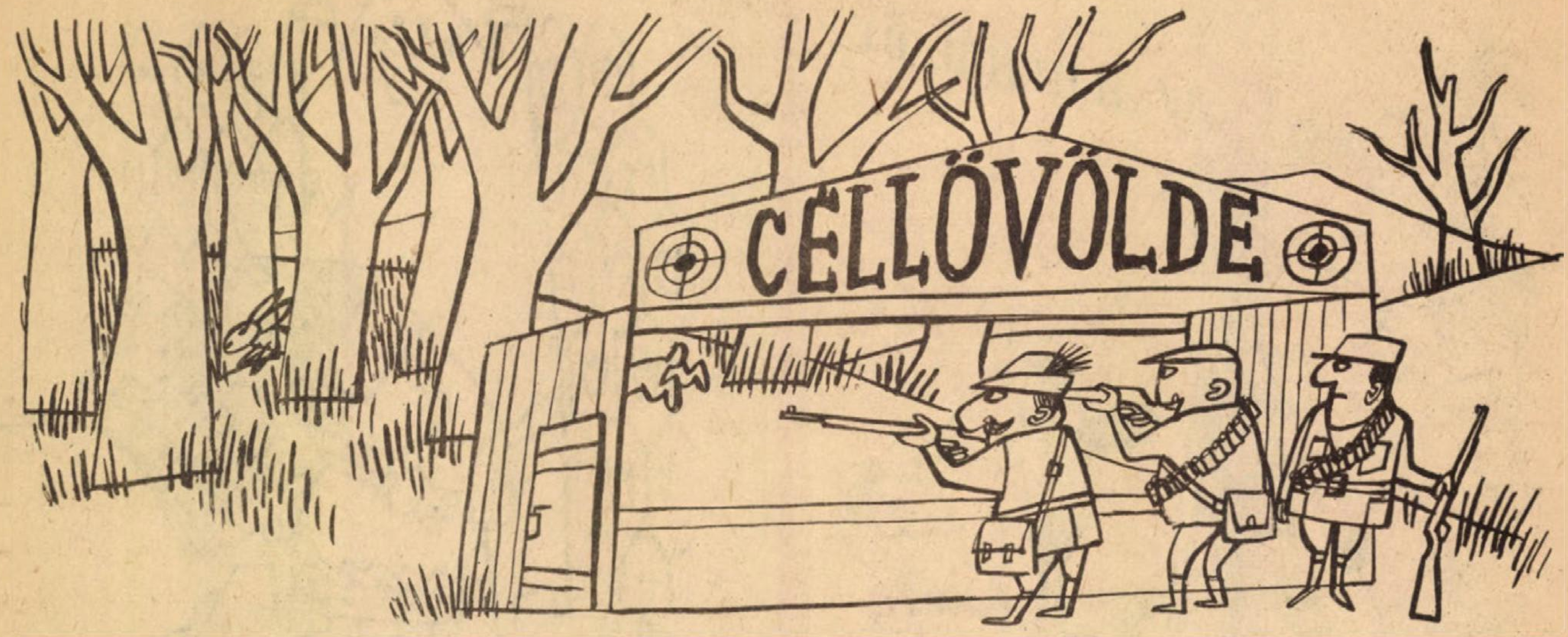

Milyen volt az ebéd?

Férj és Feleség éppen most fejezték be az ebédet. Kávéznak.

Feleség: Nem gondolod, fiam, hogy ki kellene értékelnünk az ebédet?

Férj (ijedten): Hogy mit kellene csinálni az ebéddel?

Feleség (komolyan): Ki kellene értékelnünk. Ha már gürcöltem vele egész délelőtt, legalább tudni szeretném, milyen volt, sikerült-e vagy sem?

Férj: Szerintem óriási volt. Isteni! De hát ez nem is csoda, mert te úgy tudsz főzni, hogy a boldogult mama...

Feleség: Nem elvtelen dicséreteket akarok hallani. Kérlek, szólj hozzá az ebédhez kritikusan, építő módon.

Férj: De nem sértődsz meg?

Feleség: Szó sincs róla! Csak a bátor kritika viszi előbbre az étkezés ügyét.

Férj: Nos, véleményem szerint az ebéd állati jó volt. Oltári! Én csak gratulálni tudok neked, Olga, ehhez az ebédhez. Nem vetted észre, mennyire zabáltam? Mint a malac!

Feleség: Egyszóval, olyan volt, mint a moslék?

Férj: Olga, figyelj rám! Én már sok Olga-gyártmányú ebédet fogyasztottam, amelyek a tökéletesség határát súrolták. De ez maga volt a tökély! Áldom sorsomat, hogy most élek és nem például a tizenötödik században, amikor nem ehettem volna a főztödből...

Feleség: Örülök, hogy az ebédem *általában* megnyerte tetszésedet. De engem a részletek is érdekelnek...

Férj (riadtan): Miféle részletek! Olga, úgy szeretnék lefeküdni, elálmosodtam ettől a pompás kis ebédtől...

Feleség (nem zavartatja magát): Én most a részletekre is kiterjedő kifogásaidat szeretném hallani, őszinte, kíméletlen véleményedet. Nagyon kérlek, leplezz le, állíts pellengérre, hurcolj meg, de ne dicsérj elvtelen módon... Hogy ízlett például az a vacak húsleves?

Férj: Azt az aranysárga, illatos, mámorító folyadékot gondolod, amelyet az ebéd elején fogyasztottunk? Ne haragudj, de én még ehhez hasonló levest nem láttam életemben, pedig bejártam egész Európát... Ebben a levesben lélek volt, ez a leves elgondolkoztatta az embert, és megszilárdította a világnézetét. Aki ilyen levest eszik, bánja, hogyha sírba teszik. Ez a leves, amelyet méltán nevezhetnénk az évszázad levesének, méltó volt az Olga névhez...

Feleség: Szóval, szerinted tökéletes volt? *(Szigorúan nézi.)*

Férj (ijedten): Talán... lehetett volna forróbb...

Feleség (gúnyosan): Forróbb? Na, ne mesélj!

Férj: Mondom, lehetett volna forróbb, de akkor már nem lett volna jó, mert akkor már túl forró lett volna...

Feleség: Attól tartok, hogy merő opportunizmusból dicsérsz, ahelyett, hogy lerántanál a sárga földig... De milyen volt a hús? Azt csak nem akarod letagadni, hogy a hús rágós volt, sajnos, és kemény?

Férj: Rágós? *(Pokolian kacag.)* Hahha! A frissen köpült, írós, falusi vaj kőszikla hozzá képest. Ez a hús a porhanyósság diadala volt. Csupa lendület, csupa korszerűség, amelyet mindenféle kispolgári ízhatástól megóvott az a paprikás-hagymás népi szaft, amelyben dinsztelődött. Ez a hús elolvadt a szájban...

Feleség: Túl puha volt, tudom... Kifőtt az íze, azért dicséred úgy a szaftot. És a krumpli, ugyebár tocsogott a zsírban?

Férj: Tocsogott a majdmitmondtam, micsoda! Parázs volt, mint a babám szeme! Ilyen krumplit utoljára 1910-ben ettem, édesanyám ölében. De az egy kicsit zsíros volt.

Feleség (sóhajt): Úgy látszik, mégsem mered a szemembe mondani, hogy csapnivaló volt az ebéd... Legalább a tésztáról lásd be, hogy nem sikerült, hogy odaégett az alja... Így szokott kinézni egy jól sikerült „női szeszély"?

Férj: Így. Ne haragudj, így! Nekem már sok „női szeszély"-lyel volt életemben dolgom, de ennél nőibbet és ennél szeszélyesebbet még nem ettem. Hadd csókolom meg azt az áldott kezet, amely ezt a remekművet beépítette a számba...

(Szól a telefon, Feleség felveszi a kagylót.)

Feleség: Halló... Marikám? Szervusz! Éppen most fejeztük be az ebédet... Semmi különös, egyszerű kis ebéd... Elég jól sikerült, de Dezsőnek nem ízlett... Az istennek sem mondja meg, miért... Hogy fejlődjön így az ember...?!

Férj (felhördül, és aléltan lerogy).

FÜGGÖNY

Gádor Béla

Freskóátalakítás

Pusztai Pál rajza

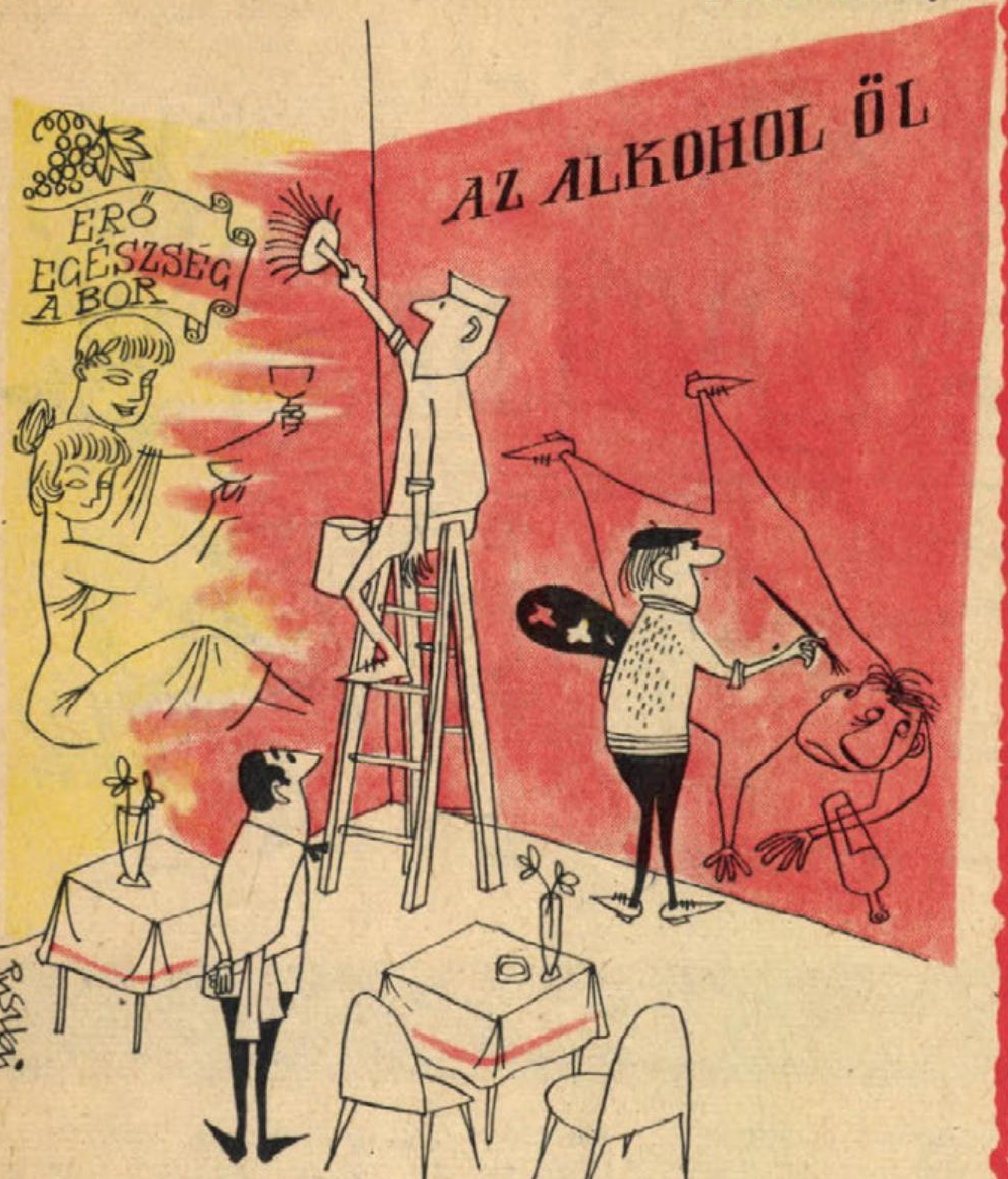

Gépesített háztartás

Erdei Sándor rajza

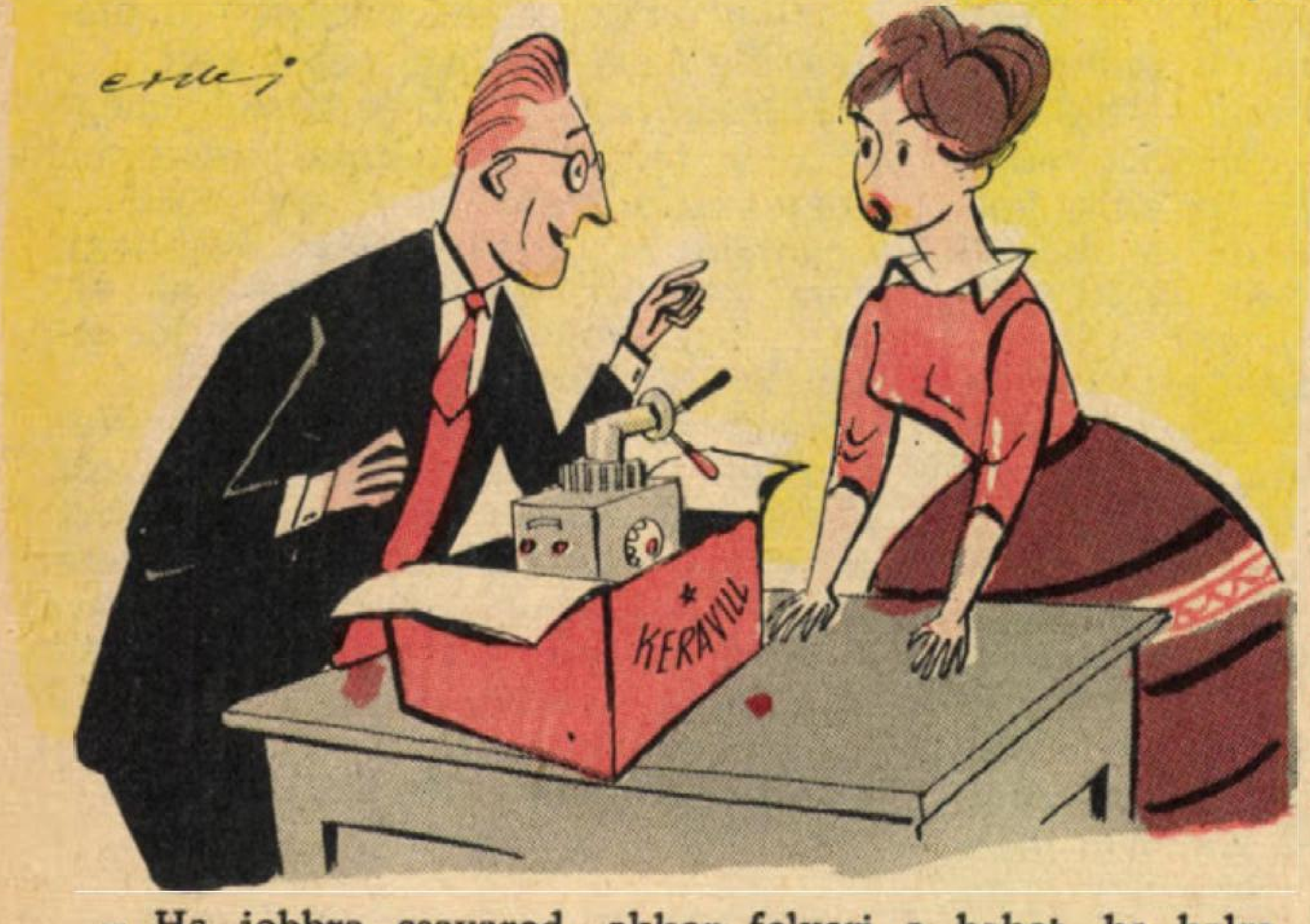

– Ha jobbra csavarod, akkor felveri a habot, ha balra, akkor elveri a gyereket!

Hét vége

Balázs-Piri Balázs rajza

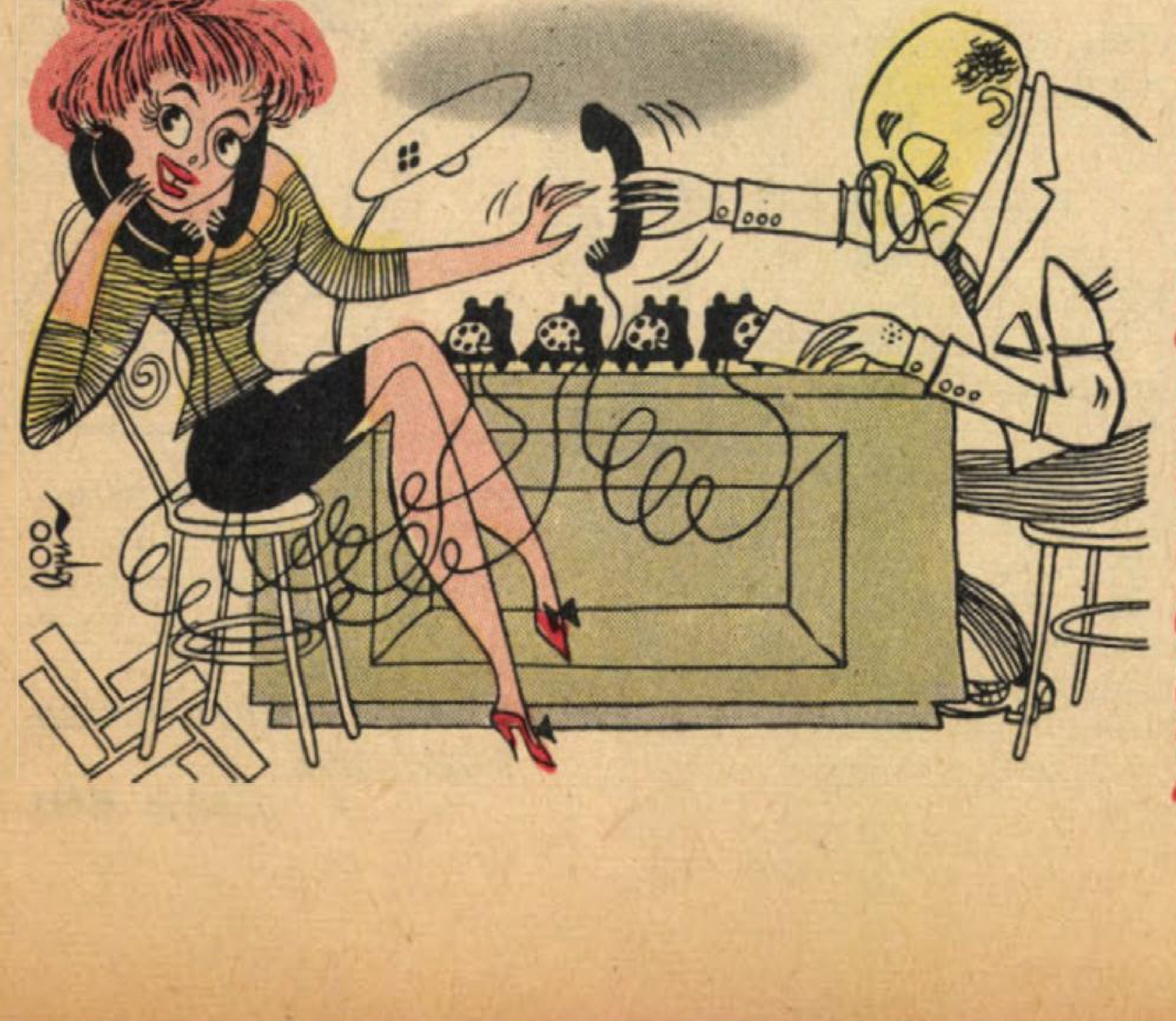

Nem Belgiumról jutott eszünkbe...

Várnai György rajza

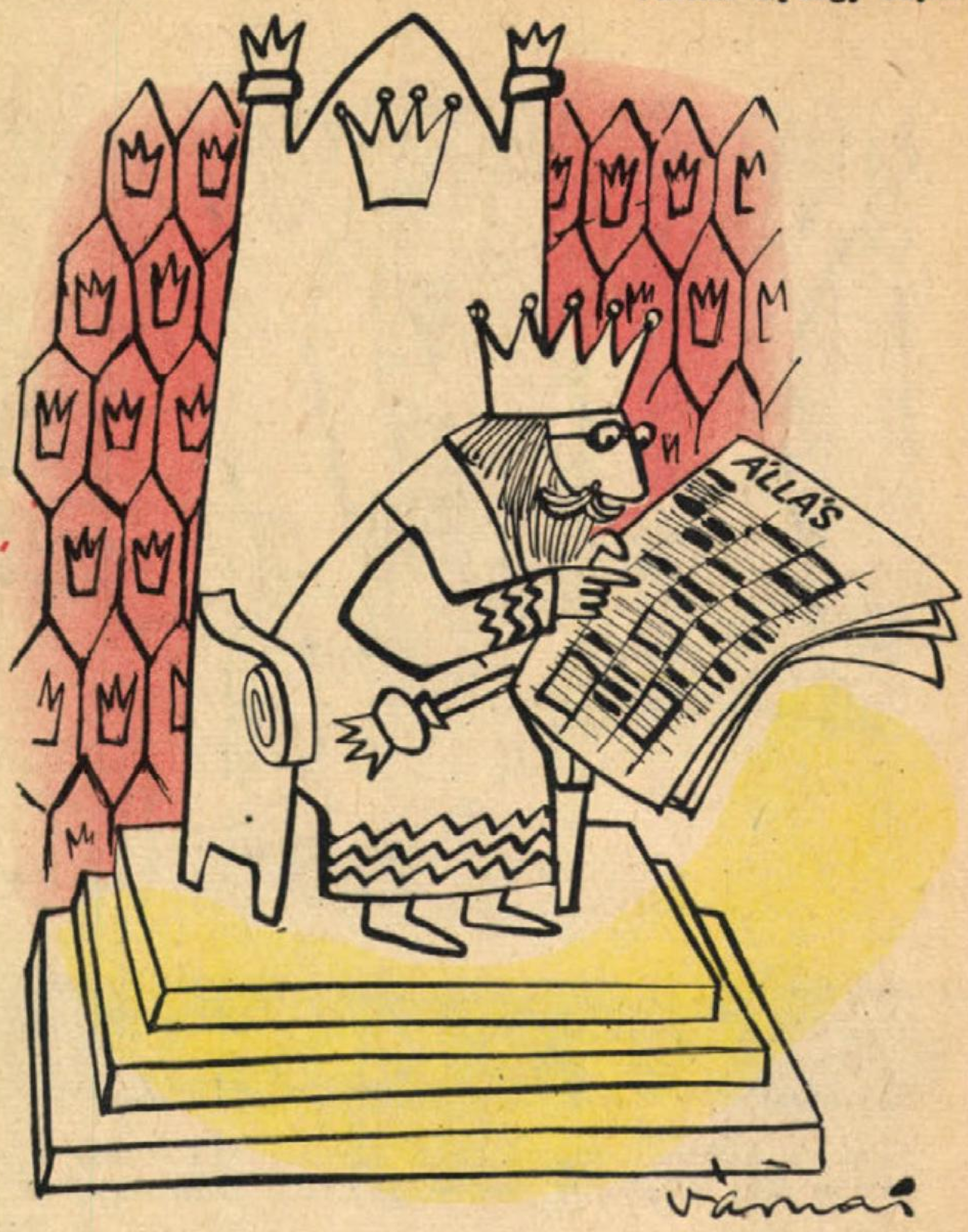

Vihar a Quarnerón

Molnár Ferenc, a világhírű magyar drámaíró gyakran töltötte a nyarat az Adria mellett. Onnan hozta magával, valamikor a békeidőben, ezt a történetet.

A történet egy magyar papocskáról szól, aki a Duna–Tisza közéről Rómába zarándokolva a tengeri utat választotta.

Az Adriai-tenger egyik legveszedelmesebb viharzuga a quarnerói-öböl. Ha ott megmérgesedett a szél, ugyancsak megtáncoltatták a hullámok a velencei lagunák felé bukdácsoló, rozoga, öreg hajókat.

Ilyen ítéletidőben utazott a magyar papocska az Adrián, és bizony mindjárt az első táncnál inába szállt a bátorsága. Odarohant a kapitányhoz:

– Uram, mi ez?

– Bóra.

– Szent Isten! És mi lesz velünk? Elsüllyed a hajó?

A kapitány elmosolyodik:

– Volt már rá eset.

A pap a korlátba kapaszkodik. A szája széle fehér.

– És semmit se lehet csinálni? Végünk van?

– Főtisztelendő atyám – szánja meg szegénykét a kapitány –, figyelje a matrózokat. Amíg a matrózok káromkodnak, szidják a szenteket, addig semmi baj. Baj csak akkor kezdődik, mikor már elhallgatnak. Régi tengerész megfigyelés. És mindig bevált.

A főtisztelendő úr hegyezni kezdi a fülét, és lám – a vihar zúgásán keresztül is tisztán hallja, amint a dalmát, horvát és szlovén matrózok a három nyelv minden virágos változatával emlegetik a mennybéli összes szenteket. Erre kissé megnyugszik.

De úgy tíz perc múlva újra ott terem a kapitánynál. Halálsápadt, és minden ízében remeg.

– Kapitány úr – kezdi újra fogvacogva –, nagy baj lehet. Nem hallom a matrózokat. Abbahagyták a káromkodást!...

– Dehogyis hagyták abba – vígasztalja a kapitány. – Még csak most melegednek bele igazában. Most már szent Pétert, szűz Máriát szentségelik... Hallgassa csak!

És valóban! A parancsnoki híd mellől pontosan hallani, ahogy a viharral viaskodó tengerészek végigcsepülik az egész litániát. A papocska arca egyszerre felderül:

– Hála annak a jóistennek! – mondja elégedetten, és enyhült szívvel keresztet vet.

Békés István
anekdótáskönyvéből

Hármas csere

Mészáros András rajza

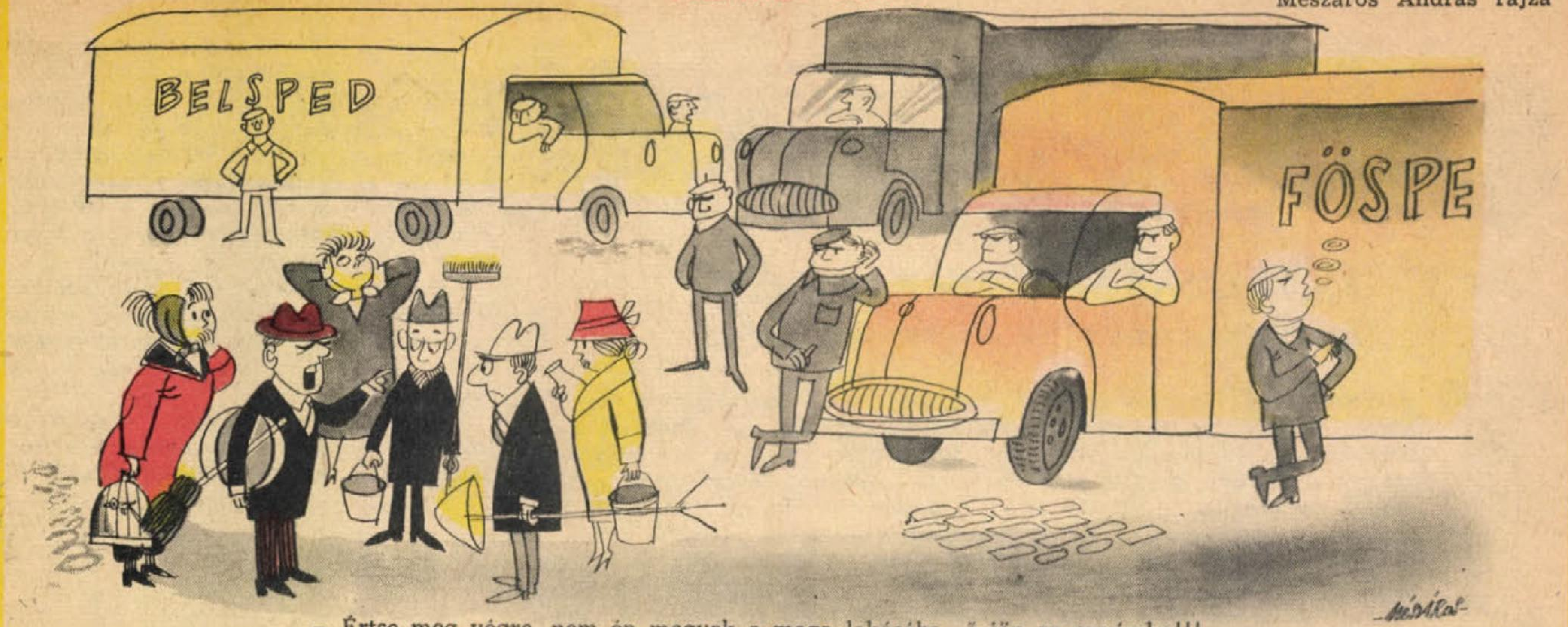

– Értse meg végre, nem én megyek a maga lakásába, ő jön az enyémbe!!!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

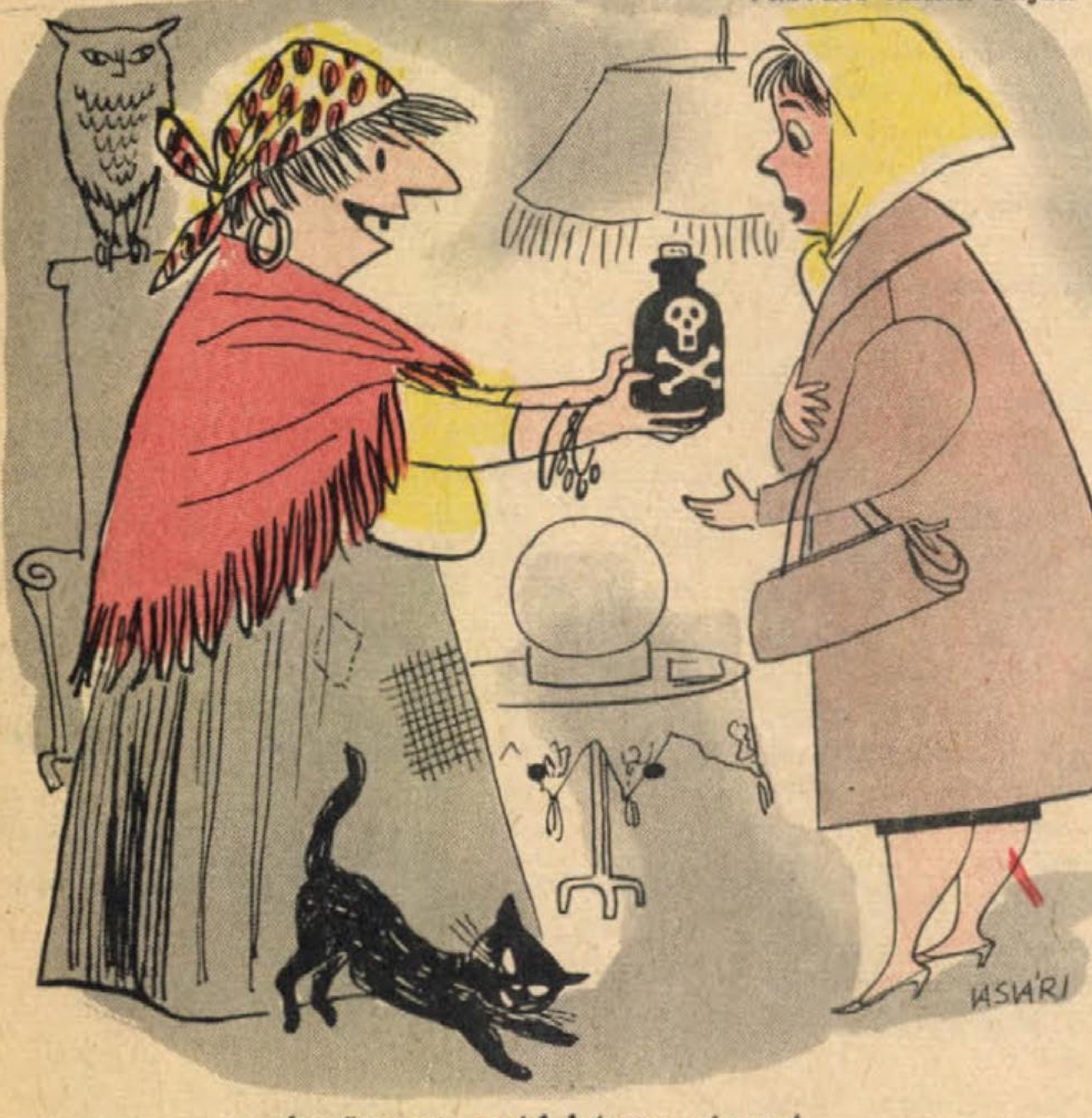

– Az üveget majd kérem vissza!...

Kinevezték az USA Leszerelési Hivatalának igazgatóját

Erdei Sándor rajza

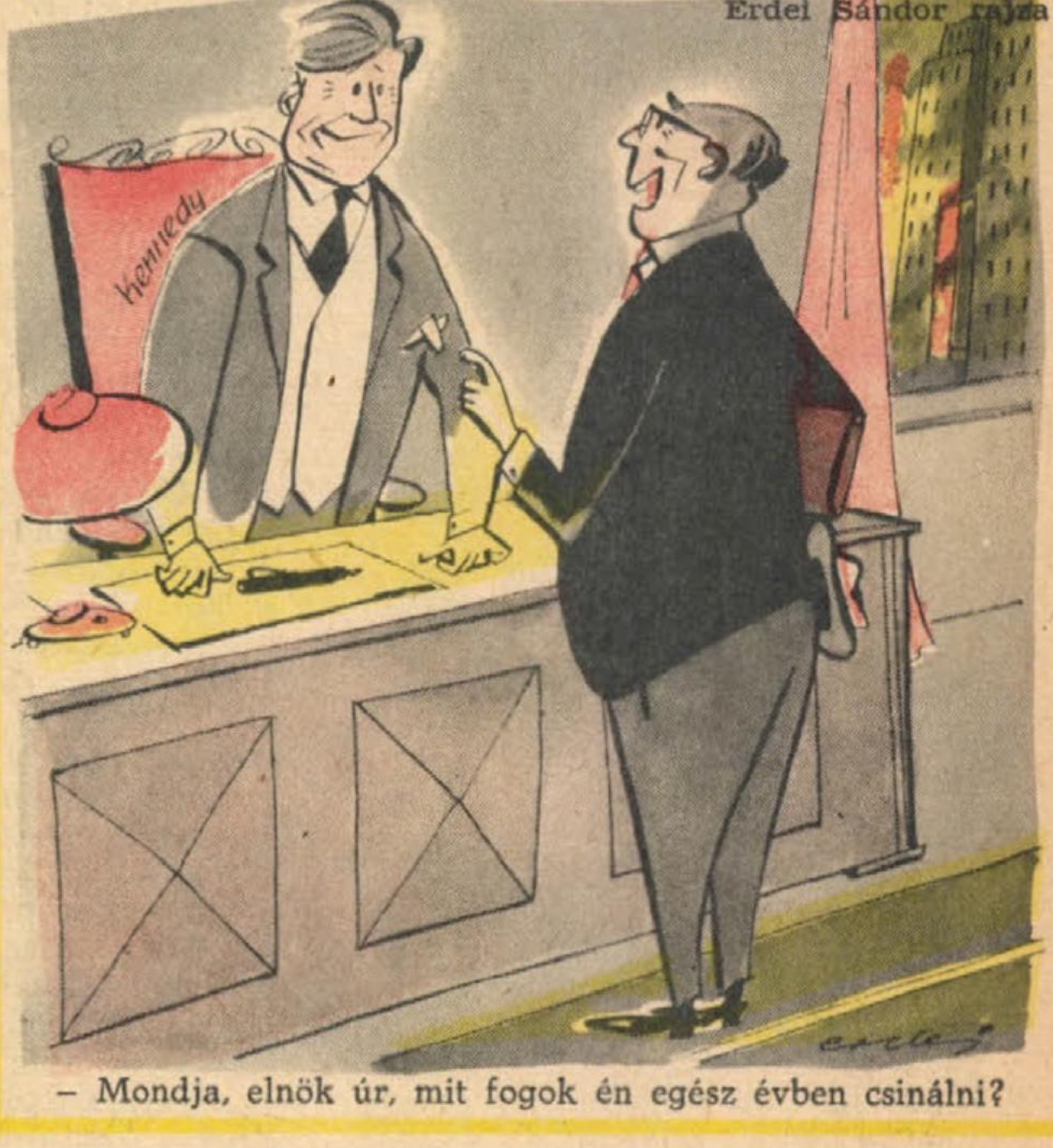

– Mondja, elnök úr, mit fogok én egész évben csinálni?

Hangtalan Heti Híradó

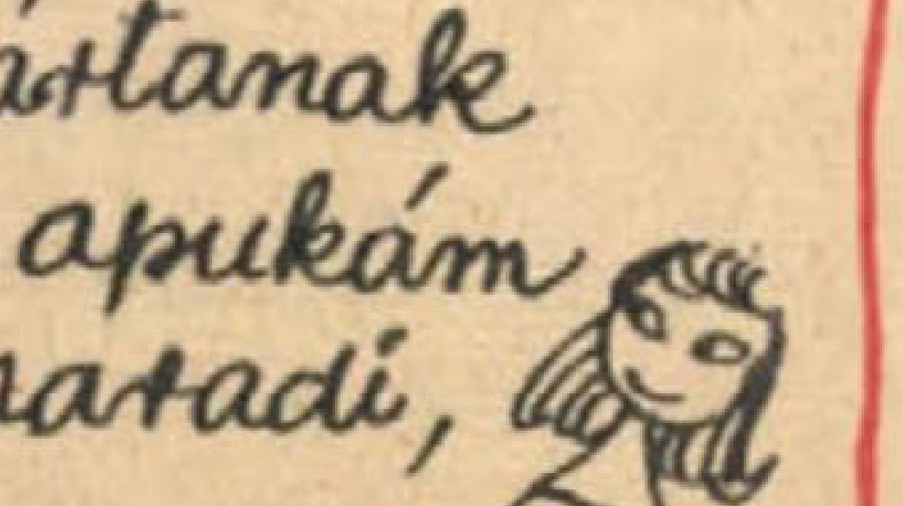

Az új csuklós-autóbuszok biztosan azért csuklanak, mert minden nap olvashatunk róluk egy nagy előzetes riportot.

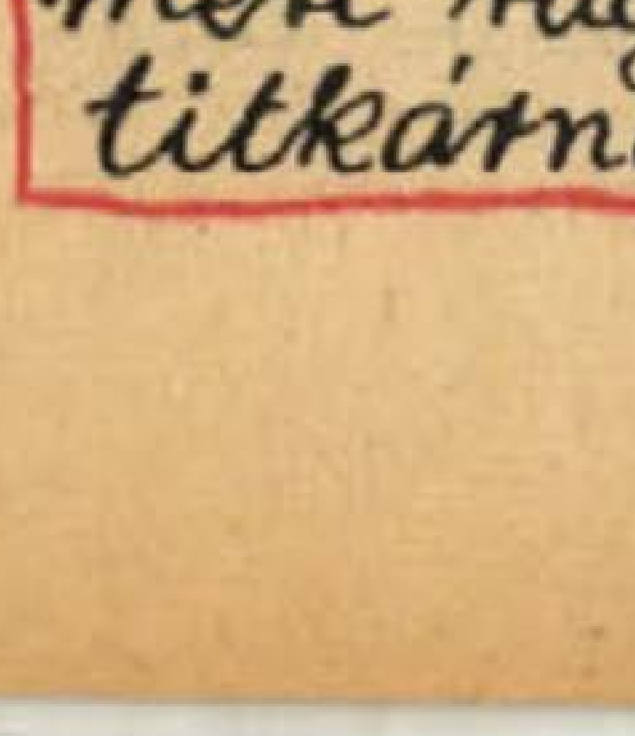

Megkezdődik a farsang. Sok náci bácsi örül most, mert feltűnés nélkül hordhatja az álarcát.

Automata titkárnőt gyártanak a Szovjetunióban. Az én apukám igazgatója még nagyon maradi, mert ragaszkodik a régi titkárnőjéhez.

További javaslatunk

Mészáros András rajza

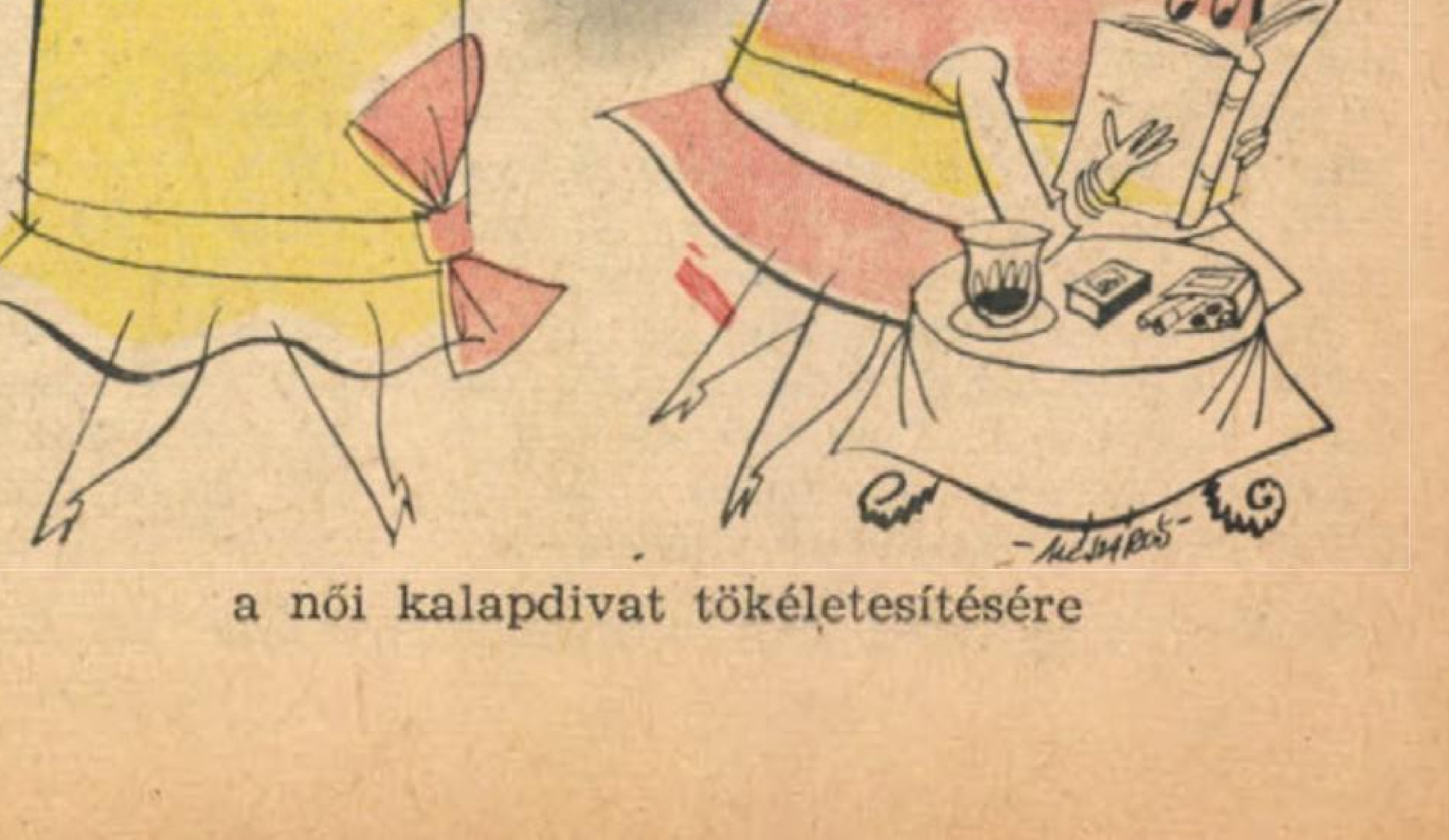

a női kalapdivat tökéletesítésére

Pesti Dékameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

KÖLCSÖNKÖNYVTÁR

(Egy fiatalasszony rájön az olvasás örömére)

Ismeretes, hogy bizonyos életkoron felül a férfiak minél fiatalabb és ifjú leányok társaságában szeretik idejüket eltölteni, ha módjuk kínálkozik reá. Éppen így viselkedett pedig egy Gönczi Oszkár nevezetű, jómódú és nőtlen vállalati ügyész is, kinek életkorához megfelelőbben illett volna egy középkorú dáma vagy özvegyasszony, mint Bakonyi Szöszike, ki egészen fiatalkorú, és hirtelenszőke kis hölgy volt. Gönczi úr egy zenés szórakozó helyen ismerkedett meg vele, s annyira belehabarodott, hogy házassági ajánlatott tett a karcsú Szöszikének, utóbb pedig csakugyan feleségül is vette őt. A fiatalasszonyt pedig, kit sokkal inkább nézhettek az ügyész leányának, mintsem a feleségének, elhalmozta mindenféle figyelmességgel, és igen szívesen bánt vele, de Szöszike mégis sokat unatkozott mellette, és gyakran gondolt a zenés szórakozó helyre, honnan férje most már távoltartotta őt. Gönczi úr pedig, hogy felismerte ifjú felesége kedvetlenségének okát, erősen tépelődött magában, hogyan és mivel foglalja el a fiatalasszony gondolatait, mivelhogy állásba nem akarta küldeni őt, bár Szöszike még azt is inkább vállalta volna, mint a sok otthonülést.

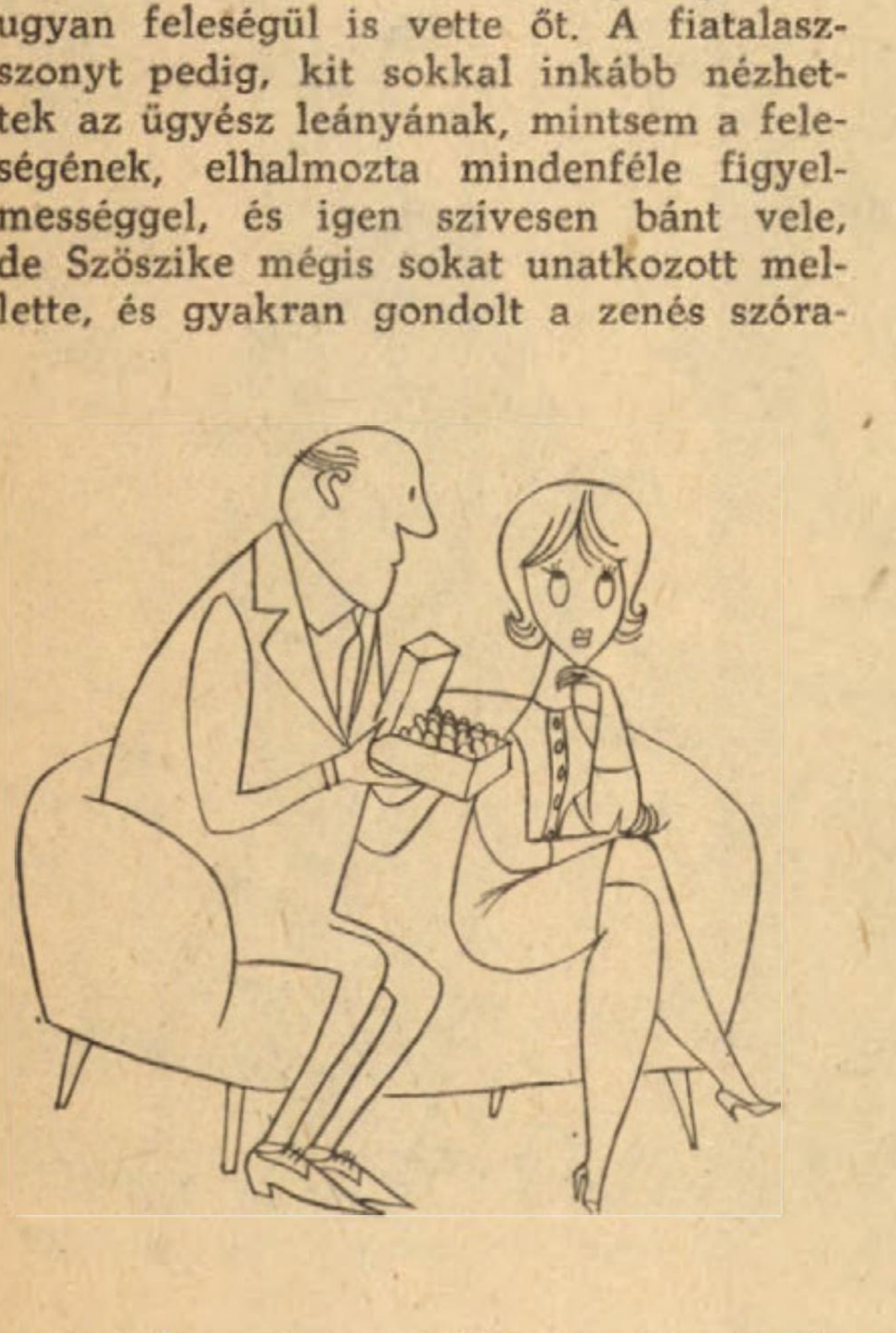

De végül is eszébe jutott egy jó ötlet, és így szólt a feleségéhez egy reggelen:

– Beíratlak téged egy kölcsönkönyvtárba, hol kedvedre olvasgathatsz napközben, és így nem csupán szórakozásban lesz részed, de műveltségedet is növelheted majd, mely ugyancsak nem fog ártani, mivelhogy igen fiatal vagy még, és mostanáig kevés időt fordítottál kulturális fejlődésedre. És bizonyosan rá fogsz majd találni az olvasás élvezetére, és le sem tudod majd tenni a könyveket.

Azzal kézen fogta a fiatalasszonyt, és elvitte a legközelebbi könyvtárba, ott pedig beültette az olvasóterembe, és kiválasztva számára egy romantikus regényt, ő maga elégedetten eltávozott.

Szöszike pedig immel-ámmal belelapozgatott a regénybe, és mindössze azokat az oldalakat olvasta át, melyeken valamely regényhős életére törnek, vagy ahol szerelmesek lelnek egymásra. De ilyenformán is mind nagyobb érdeklődéssel merült el a regényben, és végezetül annyira beleélte magát az ifjú hősnő sorsába, hogy maga is akkorákat sóhajtozott, hogy a könyvtáros felfigyelt rá, és beszélgetésbe kezdett véle. Nem sok idő alatt pedig megértette, hogy mi az, ami a fiatalasszonyt leginkább bántja, és amiről csupán néhány selejtes könyvből szerzett tudomást, és nyomban elhatározta, hogy segítségére siet Szöszikének. Az pedig örömmel fogadta a rokonszenves fiatalember ajánlkozását, és másnap már szívesen sietett be a könyvtárba, és nem is csalódott, mivelhogy a rokonszenves könyvtáros a nyitvatartási idő után más több számos klasszikus és modern újdonsággal is megismertette őt.

Gönczi úr elégedetten állapította meg, hogy Szöszikéből nem hiányzik a kulturális érdeklődés, és így szólt hozzá egy este:

– Örülök, hogy nem csalódtam az elképzelésemben, és jó irányba tereltem a figyelmedet, mert látom, hogy szenvedélyes olvasó lettél, és minden idődben a könyveket bújod, és hogy egészen elfáradva jössz haza a könyvtárból. Most hát látod, hogy a szellemi erőfeszítés is milyen komoly munkát jelent, és felér azzal a fáradsággal, mint hogyha az egész délutánt áttáncoltad volna egy szórakozóhelyen. De mivelhogy fiatal vagy még, és egyéb kívánságaid is vannak, jól tudom, ezért holnap este érted megyek a könyvtárhoz, és elmegyünk valahová szórakozni.

Másnap este azonban Gönczi urat újabb nyugtalanság fogta el, meglátván, hogy a könyvtár csupán hat óráig van nyitva, és Szöszike gyakran nyolc, sőt fél kilenc óráig is olvasgatott ennek előtte a könyvtáros szívességéből. És a gyanakvás utóbb annyira elhatalmasodott rajta, hogy elhatározta: ravaszul véget vet az olvasómozgalomnak, és otthon rendez be egy mindenre kiterjedő kézikönyvtárat Szöszikének. Ezért egy délután, mialatt a fiatalasszony egy kalandregénnyel volt a könyvtárban elfoglalva, hatalmas könyvespolcot hozatott, és összevásárolt hozzá vagy félezer könyvet. Mikor pedig az asszony hazajött, bevezette az átrendezett szobába, és így szólt hozzá:

– Ezt a te örömödre, és meglepetésül csináltam. Most hát ezentúl el sem kell menned hazulról, mert mindent megtalálsz e ház falai között is, amire csak szükséged van.

A fiatalasszony megköszönte Gönczi úr újabb figyelmességét, ám este meglehetősen ideges volt, és szórakozottabban viselkedett, mint egyébként szokott. Az ügyész pedig elégedetten aludt el, és néhány nap után egészen megnyugodott, mivelhogy Szöszike otthon is belefeledkezett az olvasásba. Ám egy napon, hogy Gönczi úr hamarabb végzett a hivatalában, s idő előtt érkezett haza, az előszoba ajtót csak hosszas csengetésre nyitotta ki a fiatalasszony, s a lakásból egy fiatalembert eresztett ki, ki a hóna alatt néhány könyvet vitt magával.

Gönczi úr szemrehányó szavakkal támadt a fiatalasszonyra, s kérdőre vonta, hogy mit keresett házában az ismeretlen férfi, de Szöszike félbeszakította őt, és így szólt:

– Ha nem láttad volna, könyveket kölcsönöztem ennek a rokonszenves fiatalembernek, kit te is ismerhetsz abból a zenés eszpresszóból, hol azelőtt gyakrabban megfordultunk. Igen csekély időt fordított mostanáig a művelődésre, és tőled vettem a példát, hogy megismertessem őt az olvasás örömeivel, te pedig úgy látszik a reakció szekértolója vagy, és nem gondolsz arra a széleskörű kulturális programra, melyet én véghez kívánok vinni, amennyire csak erőmből telik!

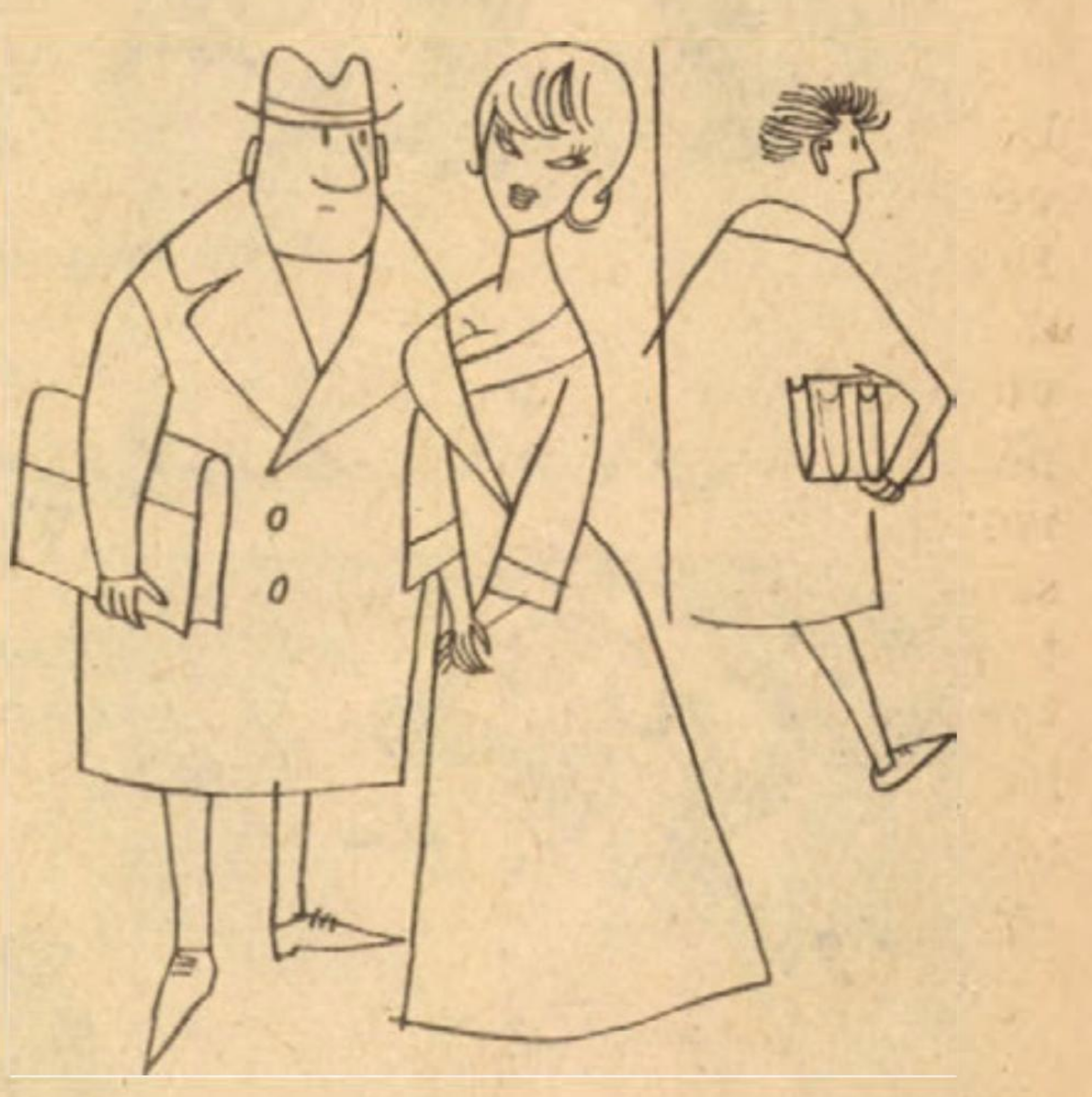

Somogyi Pál

Csodálatos felfedezésem

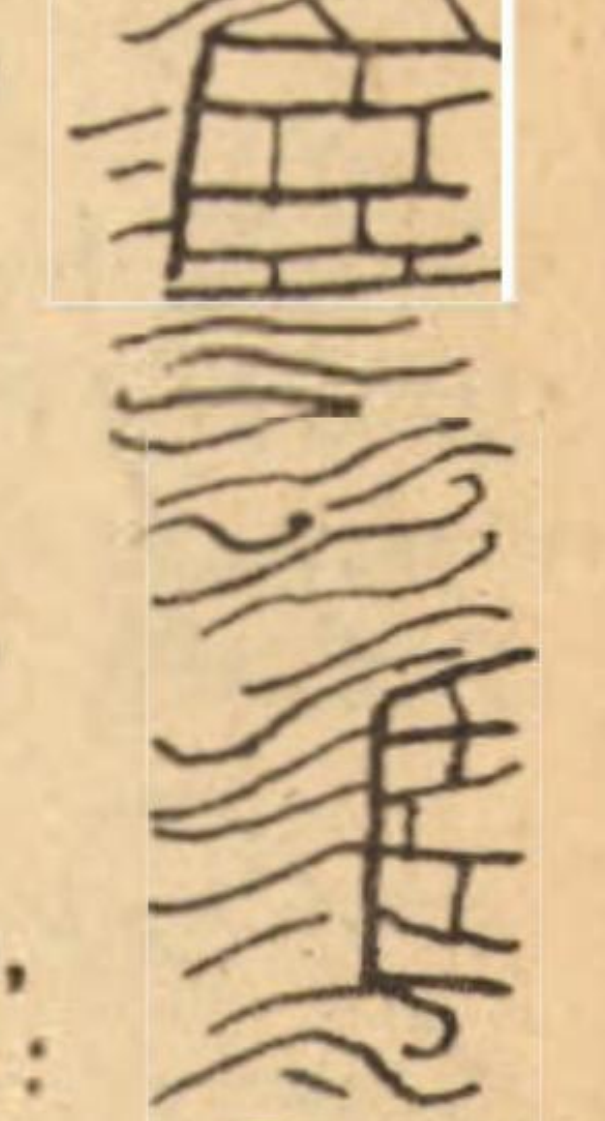

Elálmélkodom igen gyakran
e csodálatos városon,
ahol az emlékezés rajtam
pár röpke percre átoson.
Megállok a budai parton,
és szemben áll a parlament,
a folyó fodrozását hallom,
mely ősi dalát zúgja lent.
A Kossuth-híd romjait nézem,
s mily különös ez! Íme lásd:
egy fizikai őstörvényen
érzek egy döntő változást!
Úgy tudtuk eddig — s mennyi szörnyű
emléket nyit a képzelet! —
hogy rombolni, bontani könnyű,
de építeni nehezebb.
És lám! E hidat építették
negyvenötben pár hét alatt,
most egy év óta bontják — s tessék,
a pillérek még mindig állanak!

Lovászy Márton

JANUÁRI FIGYELMEZTETŐ

Az ember egész évben dolgozik, pénzt vesz fel, takarékoskodik, félretesz. Novemberre összegyűlne a televízió, a társas utazás, a fürdőszobai gázkályha ára. De csak gyűlne! Mert november 19-én beköszönt Erzsébet napja. Különös dolog, de a nagynénikék, a viceházmesterné, a Közért pénztároskisasszony és más ismerősök szülei — akiket soha életemben nem láttam, soha nem tettem nekik semmi rosszat —, mintha csak összebeszéltek volna, 1890 és 1935 között mind Erzsébetnek keresztelték el lányukat. Ennek az összeesküvésnek én iszom a levét: ide egy szál virág, oda egy tábla csokoládé, amoda az új Passuth-regény, amelyet csak úgy kaptam meg pult alól, hogy megvettem melléje a „Hogyan viselkedik a búvár napfogyatkozás idején?" című kézikönyv négy példányát.

Alig múlt el Erzsébet, beköszönt Katalin. Ha az istennek lánya volna, azt is Katalinnak nevezné — tartja a mondás. Lehet bennem valami isteni, mert Katalin a lányom, a feleségem, két sógornőm, a szomszéd bejárónője, aki időnként hozzánk is bejár, nemkülönben a szigetszentmiklósi kofaasszony, aki péntekenként nem a tsz-ben dolgozik, hanem a VI. kerületben termeli a kapitalizmust, és eladnivaló holmijait hozza házam tájára. Szerencsés esetben egy ezressel meg lehet úszni Katalint: az idén többe került, mert Kata néni háztáji sertése a lábát törte, így az üveg pálinka mellé még hárászkendő is kellett az ijedtség csillapítására és tojásellátásunk biztosítására.

Nem tipikus jelenség, de általánossá válható egyedi eset: november végére esik húgom születésnapja. Ő sokat költ a gyerekekre, illik tehát, hogy mi is költsünk rá évfordulói alkalmából.

December! Télapó csak enyhe előjáték karácsonyhoz képest, nálunk annyival súlyosbítva, hogy Miki fiam Mikulás és Miklós nap ürügyén is ajándékot vár el. Hosszú leveleket ír ángyom fia, hogy boldog Télapó-napot kíván, és közli, hogy karácsonyra ismét felkeres soraival. Lujza néni feljön, és elmondja, hogy örökbe fogadott egy bájos kisfiút: öröm nézni, ahogy a gyerek az ajándékoknak tapsikol. A házfelügyelő fia köszönni kezd, és nem csapja rám a liftajtót. A villanyszerelő sokat sejtetőn december 7-re ígéri a csengő megjavítását, közben kisfia fényképét mutogatja.

Karácsony! Szilveszter! Kibírhatatlan! Nyomorban, eladósodva kezdem az új évet.

Konkrét javaslataim eme vészes állapotok megszüntetésére:

1. Télapót át kell tenni nyárra, legyen a neve Nyáranyó. Júliusban mindenki strandcipőt, vagy szandált visel, azt könnyebb megtömni ajándékokkal, mint az ormótlan csizmákat.

2. Sürgős naptárreformot! Decemberről minden névnapot át kell tenni más hónapokra. Miklós, Mária, Tamás, Éva és János foglalja el a júliusi Tibold, Ottokár, Ulrik, Eörs, Kinga, az augusztusi Özséb, Izsó, Gebhárd helyét, ezzel is kevesebb lesz a decemberi istencsapása.

3. Kellő felvilágosító munkával oda kell hatni, hogy márciusban kevesebb házasság köttessék, minek következtében csökken a decemberi születések és születésnapok száma.

Ily módon december elviselhetőbb hónappá válik, s az emberiség nem kezdi az új esztendőt a legteljesebb anyagi nyomorban.

Idejében szóltam! Emberiség, harcolj a békés decemberért, a pénzmagos januárért!

Lontay László

Modern Pilátus

Erdei Sándor rajza

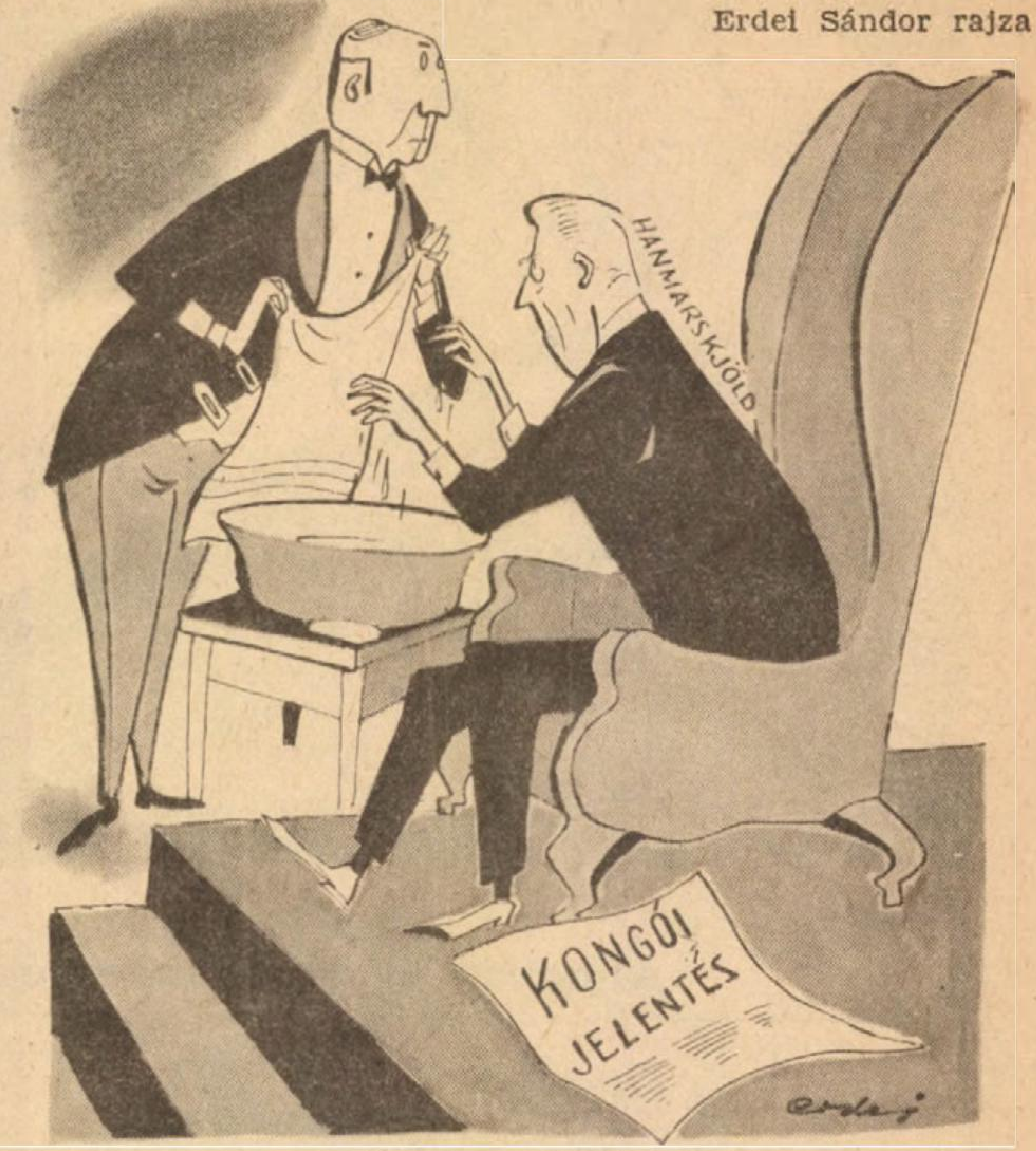

– Én mosom kezeimet!

Nincsen új...

Gerő Sándor rajza

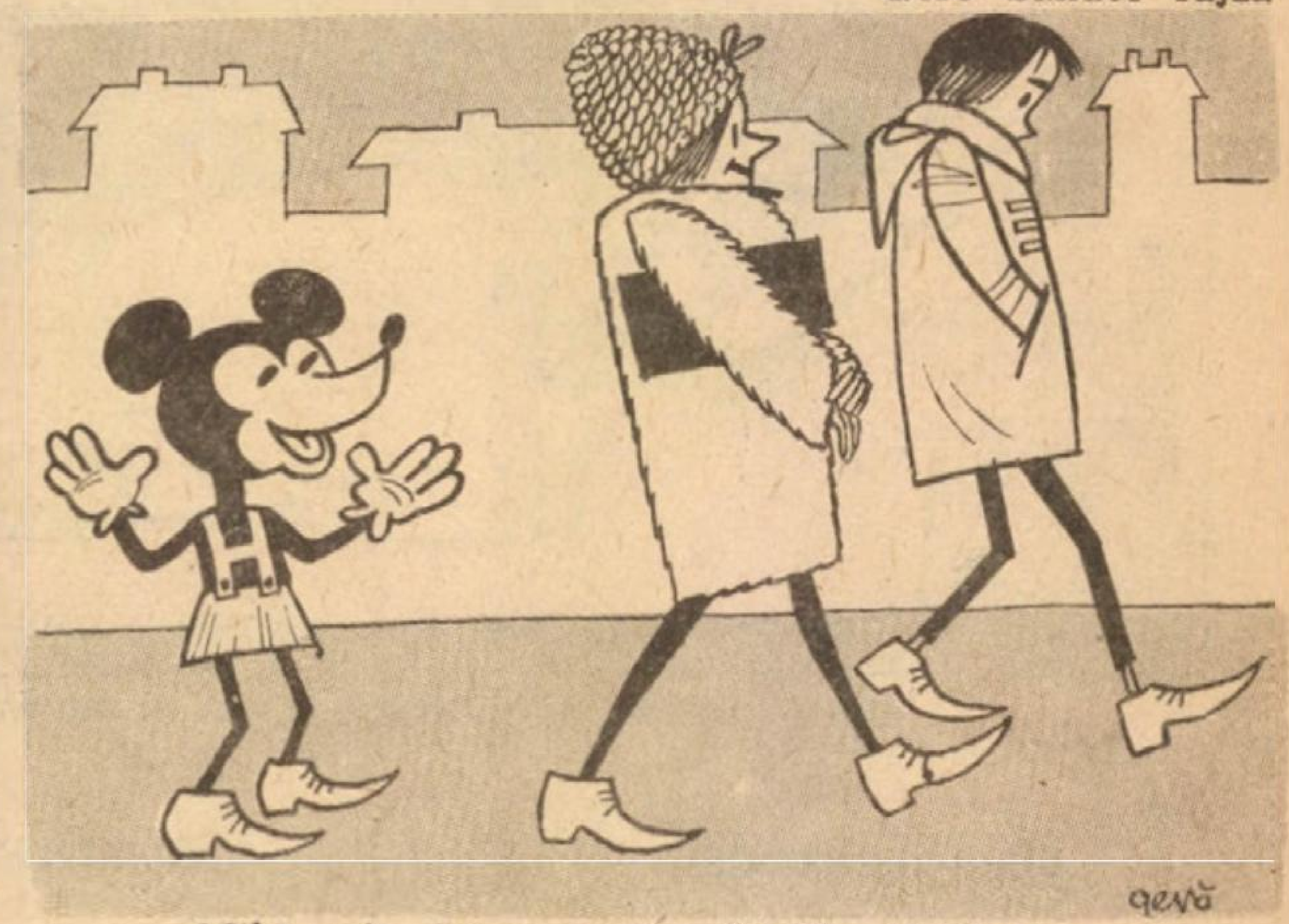

Miki egér: Istenem, újra divatba jövök!...

Az utolsó munkanap

Balázs-Piri Balázs rajza

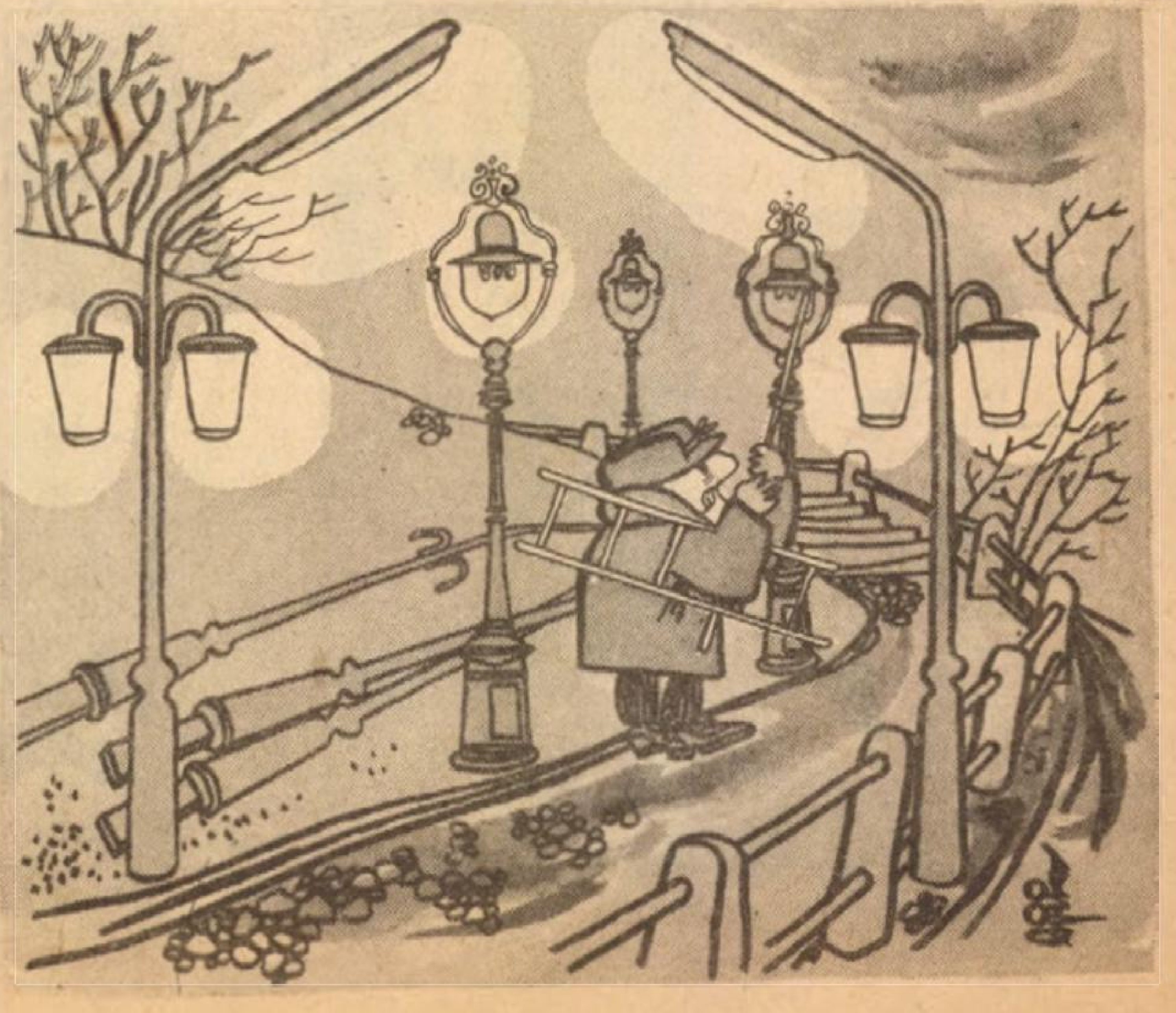

Sportnemzet vagyunk

Pusztai Pál rajza

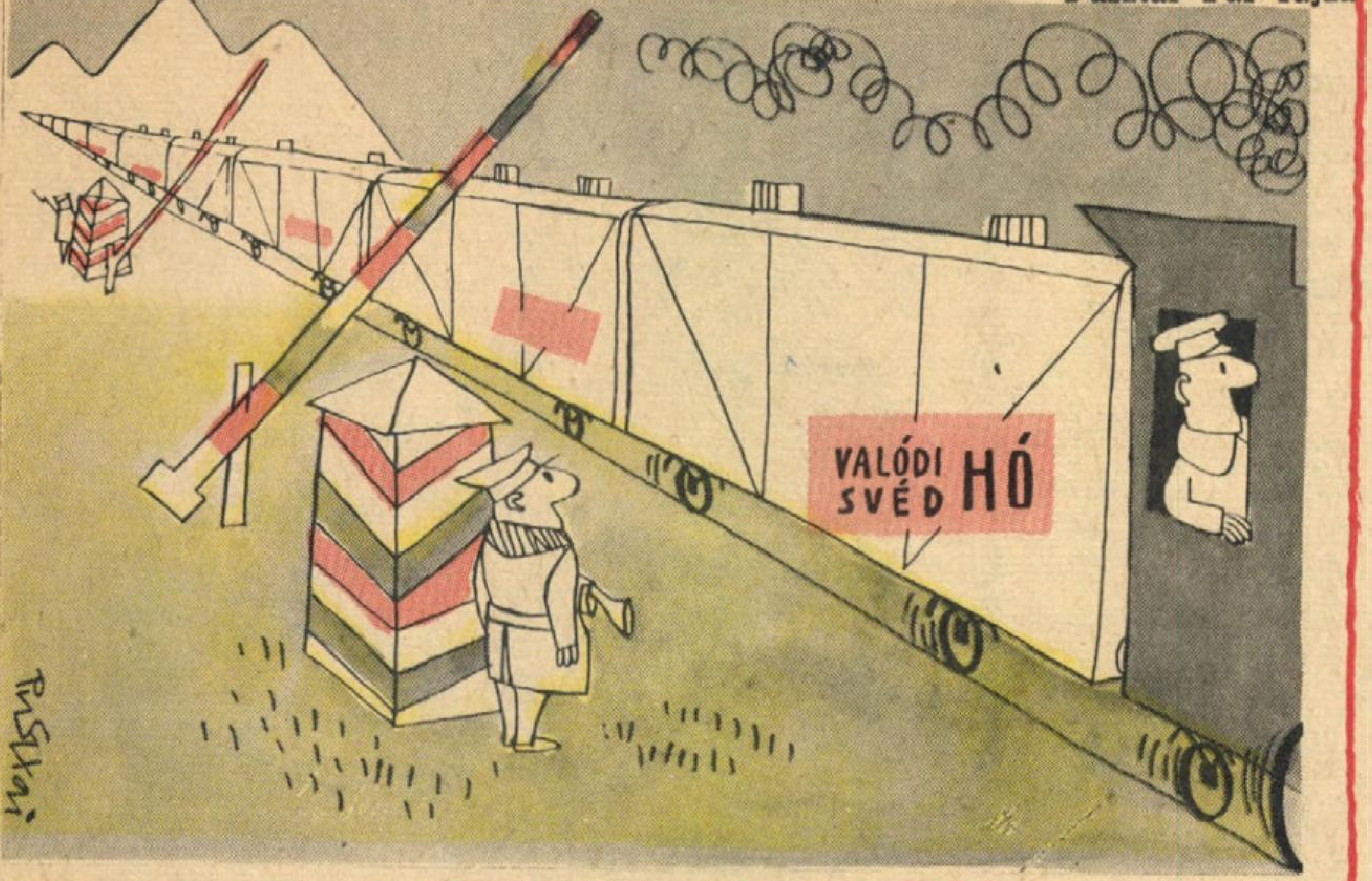

Ahogyan egyesek szeretnék

Török János rajza

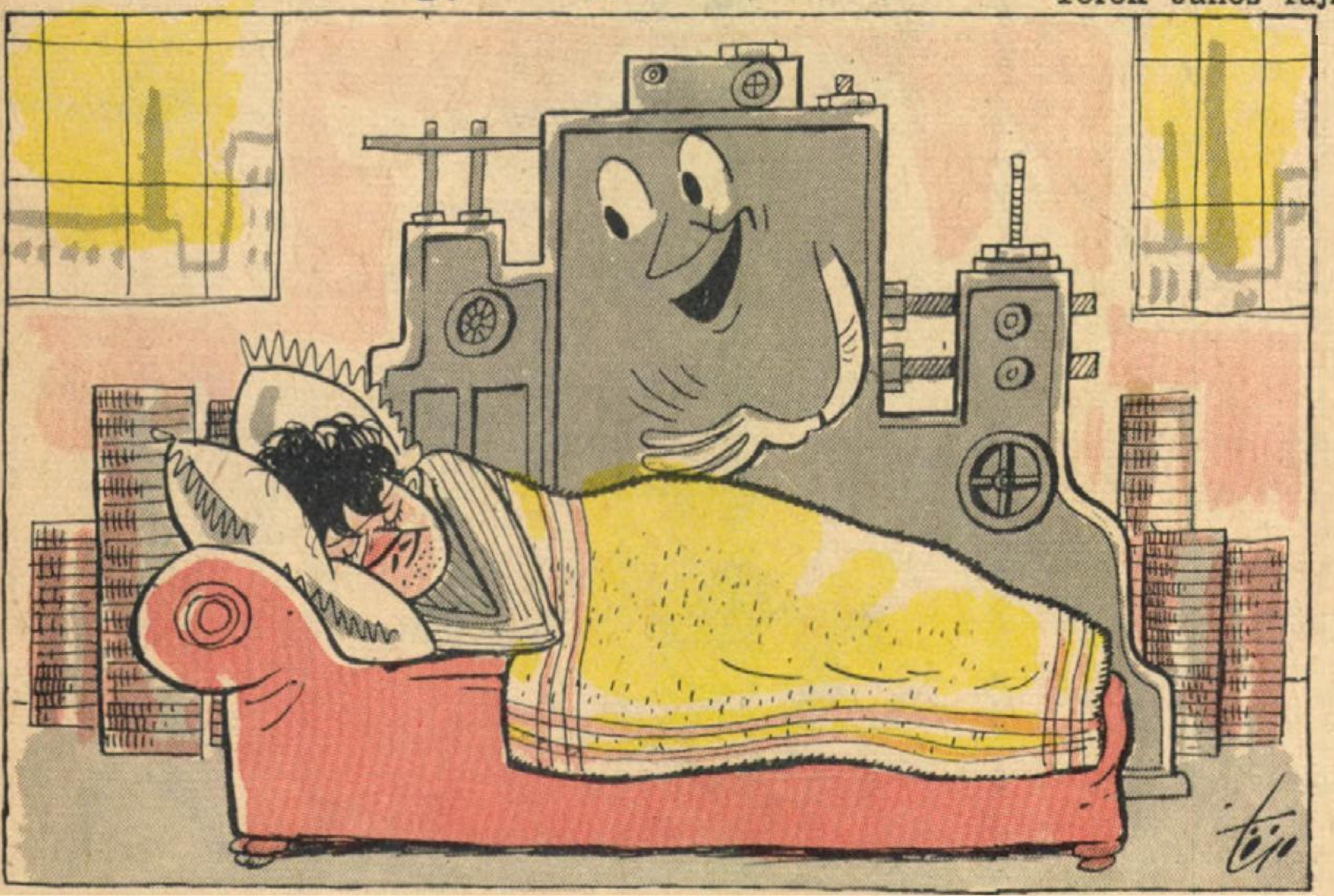

– Ébredj, szaki! Teljesitettem a mai normádat!

Jószomszédság

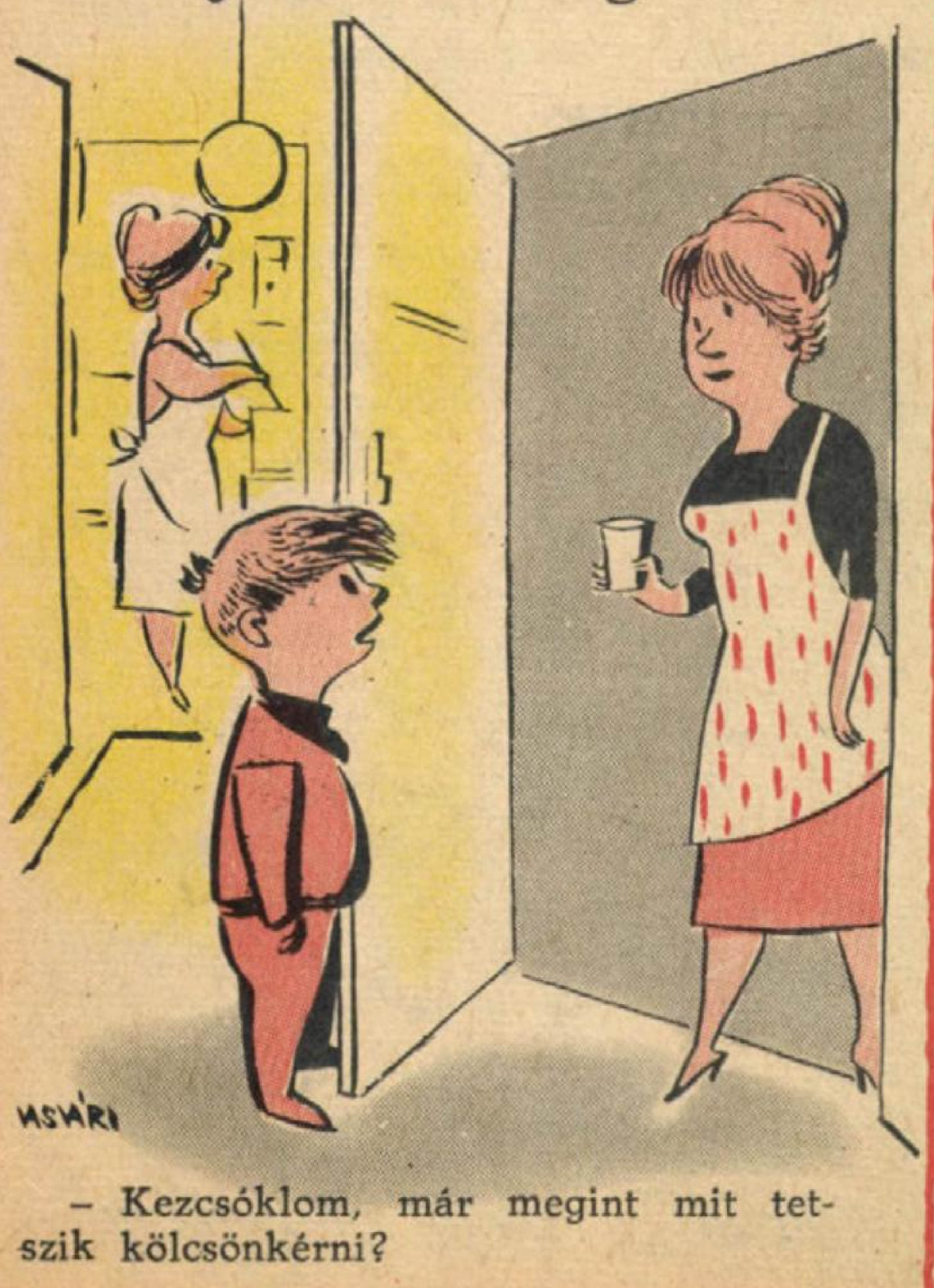

– Kezcsóklom, már megint mit tetszik kölcsönkérni?

Udvarias fiatalember

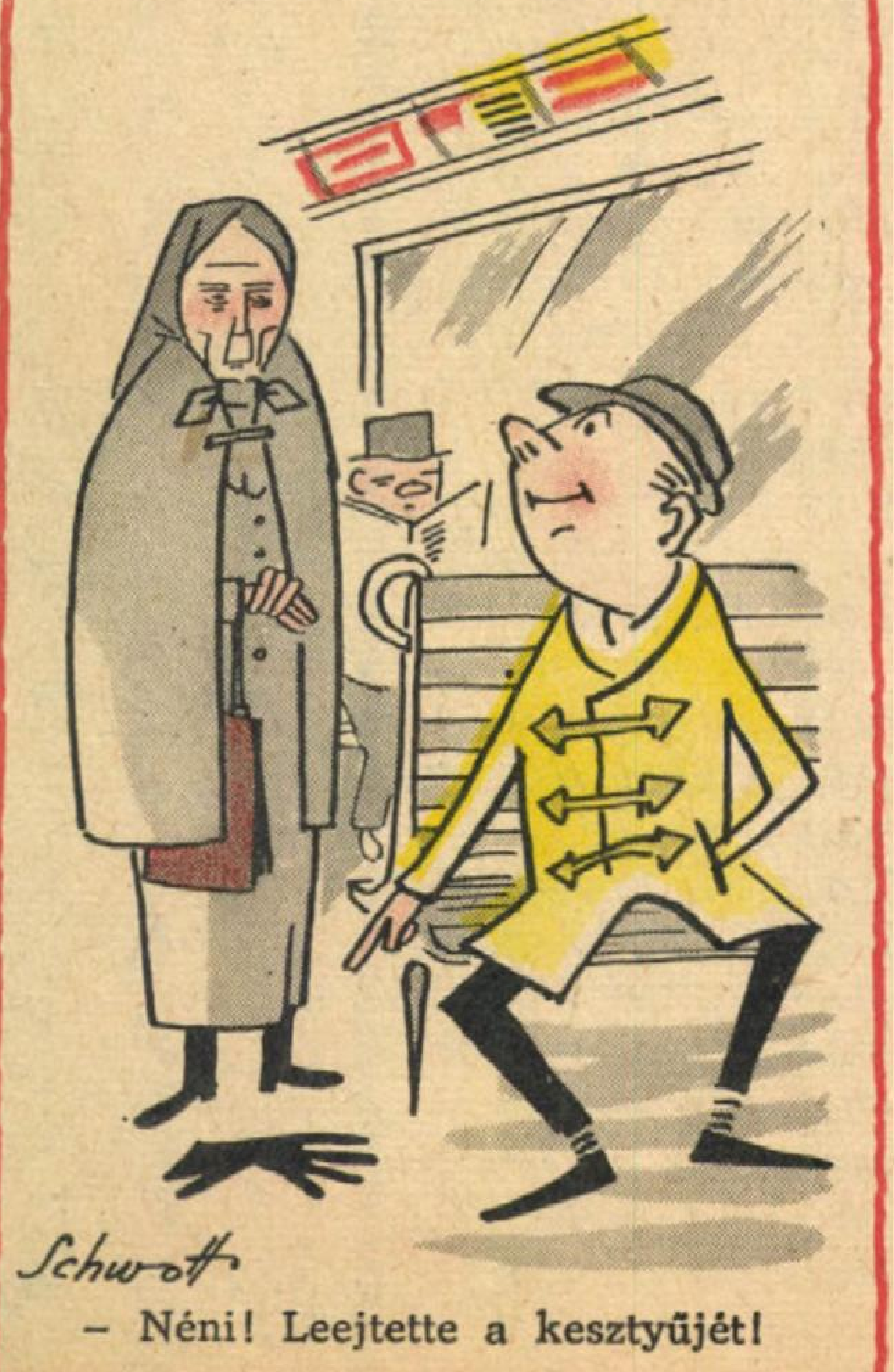

– Néni! Leejtette a kesztyűjét!

Ludas Matyi megmagyarázza

Mekkora tekintélyt képvisel Kongóban Mobutu, aki állandóan fenyegetődzik, és megtorlással ijesztgeti azokat a törzseket, amelyek a törvényes kormány mellett állanak?

A pucerájba bejön egy kisgyerek, és így szól:

– Apuka üzeni, hogy a gallérokat rosszul tisztították ki. Ha nem kap újakat, idejön, és összetöri az egész mosodát.

– Hányas számú gallért visel apukád?

– Harmincötöst.

– Na, akkor csak jöjjön nyugodtan . . .

Miért ragaszkodik az USA egyes kis államok „támogatásához”?

Borosnak meghalt a felesége, egy Hudák-lány, és Boros a gyász után feleségül vette a volt felesége húgát. Nemsokára ez is meghalt, és Boros eljegyezte a harmadik Hudák-lányt is. Egy barátja megkérdezte tőle:

– Két feleséged már meghalt ebből a családból, miért akarsz hát újra ebből a családból nősülni?

– Azért – felelte Boros –, mert ki akarom irtani ezt a famíliát.

Mennyire tarthatjuk őszintének a nagy francia—nyugatnémet barátkozást?

Kelemen jegygyűrűt vásárol:

– Bevéshetem, kérem, a gyűrűbe a menyasszonya nevét? – kérdi az ékszerész.

– Lehet, kérem – feleli Kelemen –, de mindenesetre ne nagyon mélyen.

E heti hirdetésünk

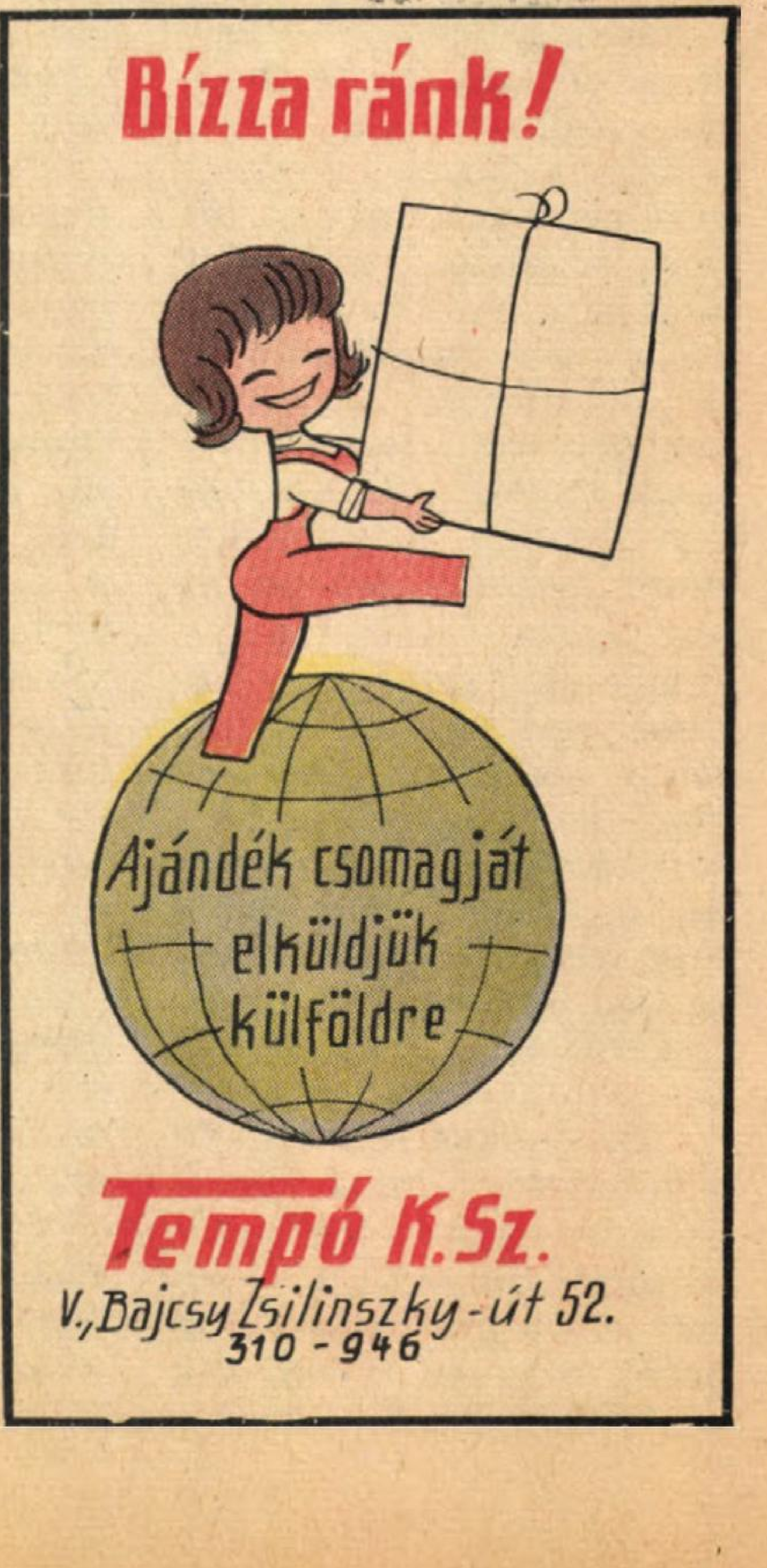

Bízza ránk!

Ajándék csomagját elküldjük külföldre

Tempó K.Sz.

V., Bajcsy Zsilinszky-út 52.
310-946

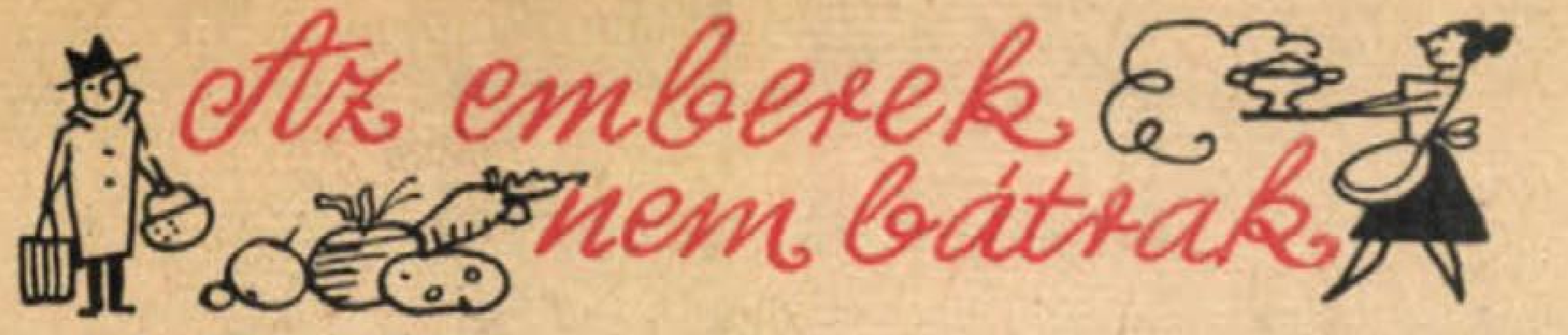

Az emberek nem bátrak

Ma én vásároltam be a háztartás számára. Mégpedig nagy sikerrel. Mindenki mindennel fölöttébb meg volt elégedve. Még a levesbe való zöldséggel is. Láttak már háziasszonyt, aki a vásárolt zöldséggel meg volt elégedve? Hát ez történt ma! Még a zöldség is megnyerte a hozzáértők tetszését. Hogy csináltad ezt? Elismerő volt a hang, amely hozzám szólt, s dicsérőn elismerő a tekintet, amely részben a beszerzett árura, részben reám sugárzott.

Pedig mikor merész vállalkozással útnak indultam, mennyi kétkedés és bizalmatlanság kísért.

— Minden szemetet a nyakadba sóznak majd! Nem értsz te ahhoz!

Hát ez igaz! Valóban nem értek hozzá. De lám, mégis minden kitűnő, amit vettem. Pedig egy fillérrel se fizettem többet érte, mint a hivatalos ára. Nem vesztegettem meg senkit. Pedig a szükséges pénzen kívül csak nyugtalanságot és szorongást vittem magammal. Életem sok válságos eseménye idején nem drukkoltam úgy, mint ma.

De egy kis lélekismeret és némi gyér irodalmi műveltség mint jó tündér sietett segítségemre. Azt hiszem, valahol olvastam egyszer, hogy nem az az igazi bátorság, ha egy díjbirkózót támadunk meg — bátorság ahhoz kell, hogy egy púpos törpét megüssön valaki. Ez jutott eszembe, s nyomban el is határoztam, hogy próbára teszem az eladó kartársak merészségét.

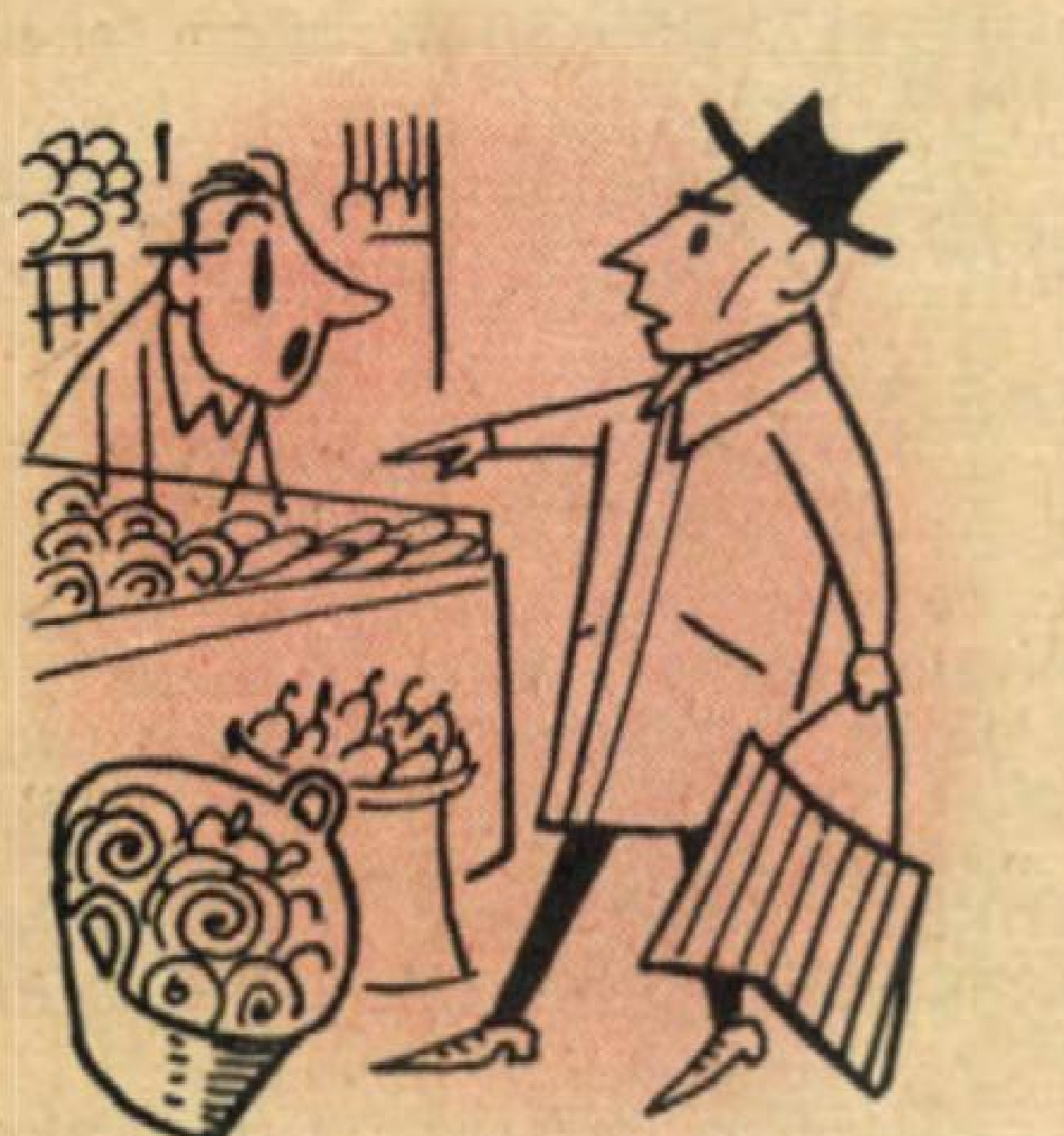

— Ide hallgasson, kedves öcsém — mondtam az elsőnek —, én annyit nem értek ehhez, mint hajdú a harangöntéshez. Ha meri, hát rámsózhat minden szemetet. Én annyit se tudok szólni, hogy „mukk". Nem magamnak vásárolok, hanem egy szegény beteg asszonynak. Hát ha úgy látja jónak, visszaélhet a tudatlanságommal.

Az eladó egy pillanatig elképedten nézett rám, aztán valami gyanakvó zavartság tükröződött a szemében.

— Igenis, kérem — mondta, s elnézően mosolygott.

Úgy tettem, mint aki oda se néz, míg ő az árut válogatta. De fél szemmel odasandítottam, és láttam, hogy igenis, válogatja. Nagyon gondosan válogatja.

— Köszönöm — mondtam nagyon szívélyesen, de egyben büszke öntudattal, hogy első kísérletem így sikerült.

Ugyanezt a szöveget elmondtam még öt más különböző boltban. Mert ha otthon vásárlói szereplésemet bizalmatlanság kísérte is, a cédulára felírt hosszú lista nem állt arányban kétkedésükkel.

Az ötödik boltban már olyan folyékonyan mondtam a szöveget, mintha betanultam volna. De itt sem tévesztett célt. Még a pult alól is kaptam egyet-mást. Csupa kifogástalan, nagyszerű holmit.

Amiből végeredményként megállapítottam, hogy a boltok eladói nem bátrak. Nem ütik meg a púpos törpét.

Ui. Kérem a nyájas olvasót, hogy ezzel a kis lélektani beugratással a Szent István körút környékén ne éljenek. Ott már ismerik, mert már felhasználtam. A főváros távolabbi részein azonban rendelkezésükre áll.

Bálint Lajos

Kiment a divatból…

Hegedűs István rajza

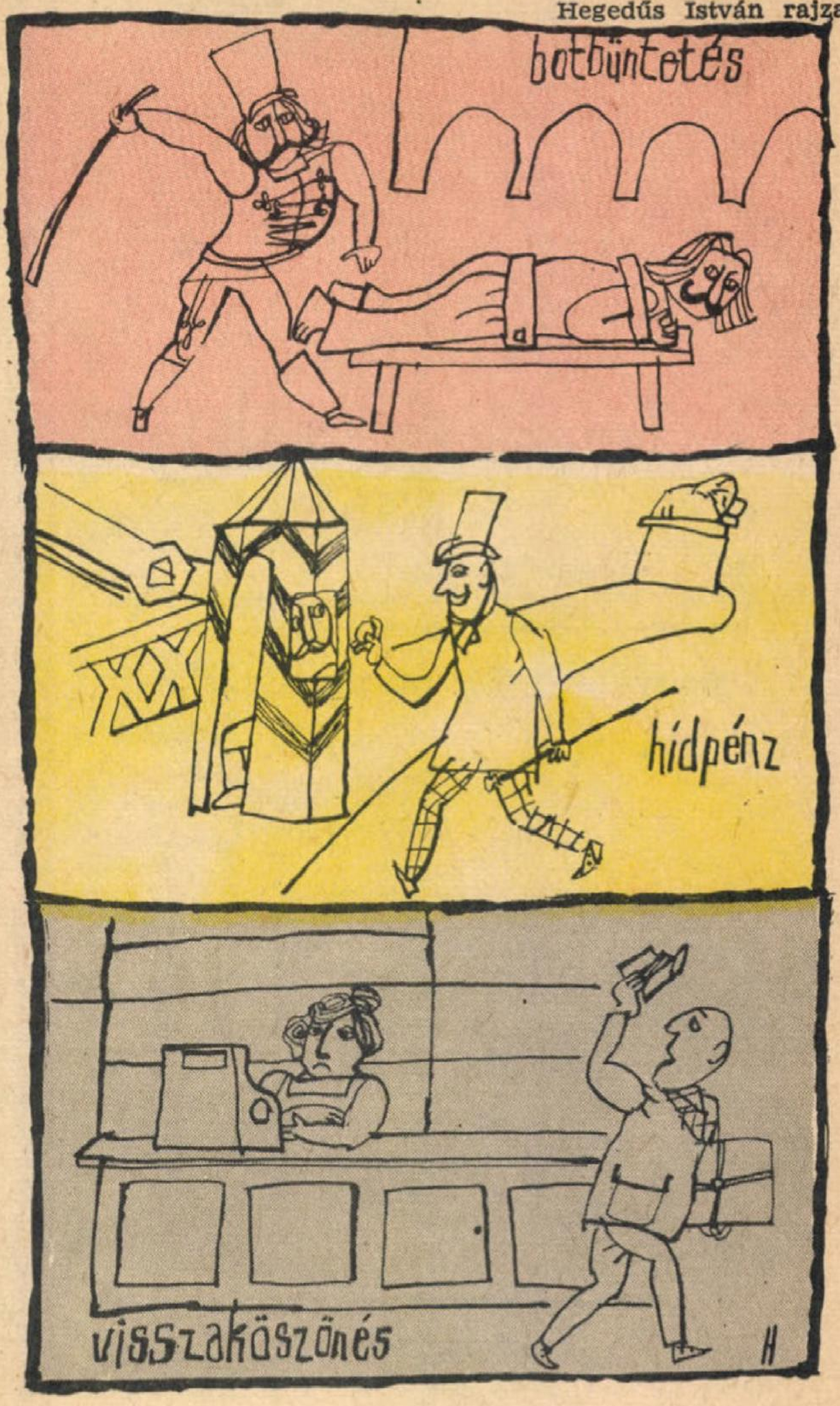

Nézők a Híradó-moziban

Kaján Tibor rajza

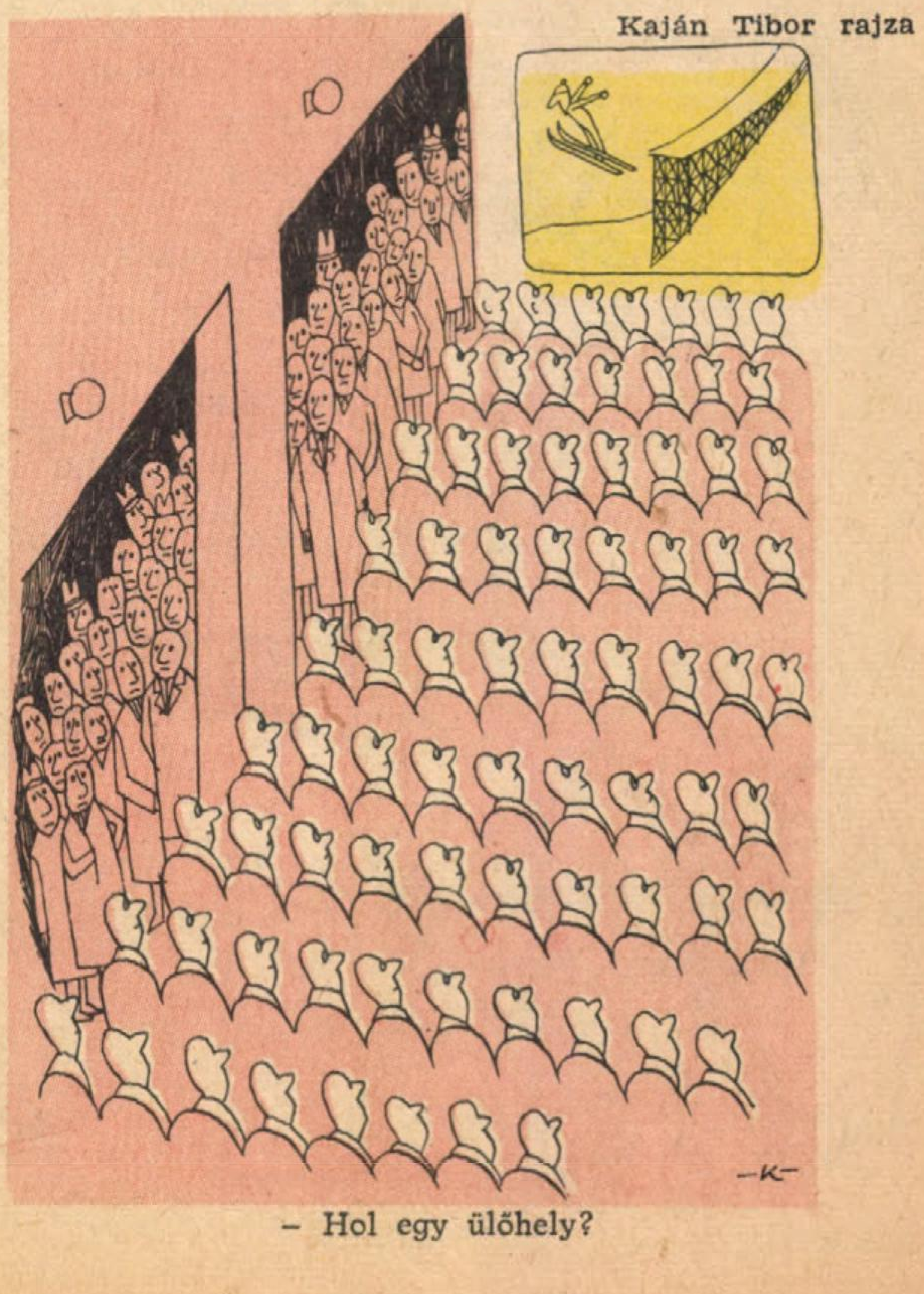

– Hol egy ülőhely?

Importbútor a határon

Mészáros András rajza

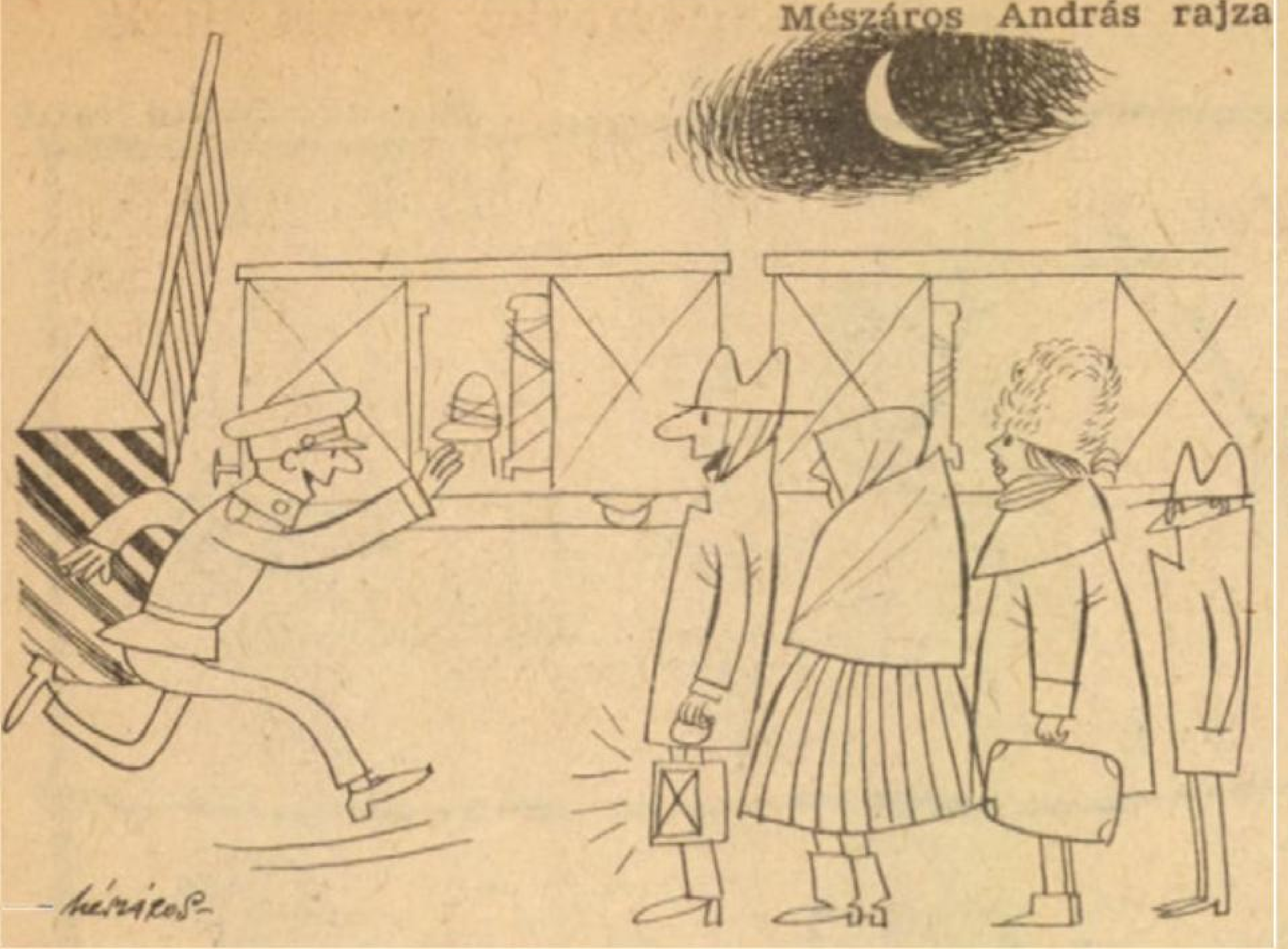

– Maguk az átvevő bizottság?
– Dehogy, kérem, mi csak idejében sorbanállunk!

A nagyközönség mindenek előtt!

Kaján Tibor rajza

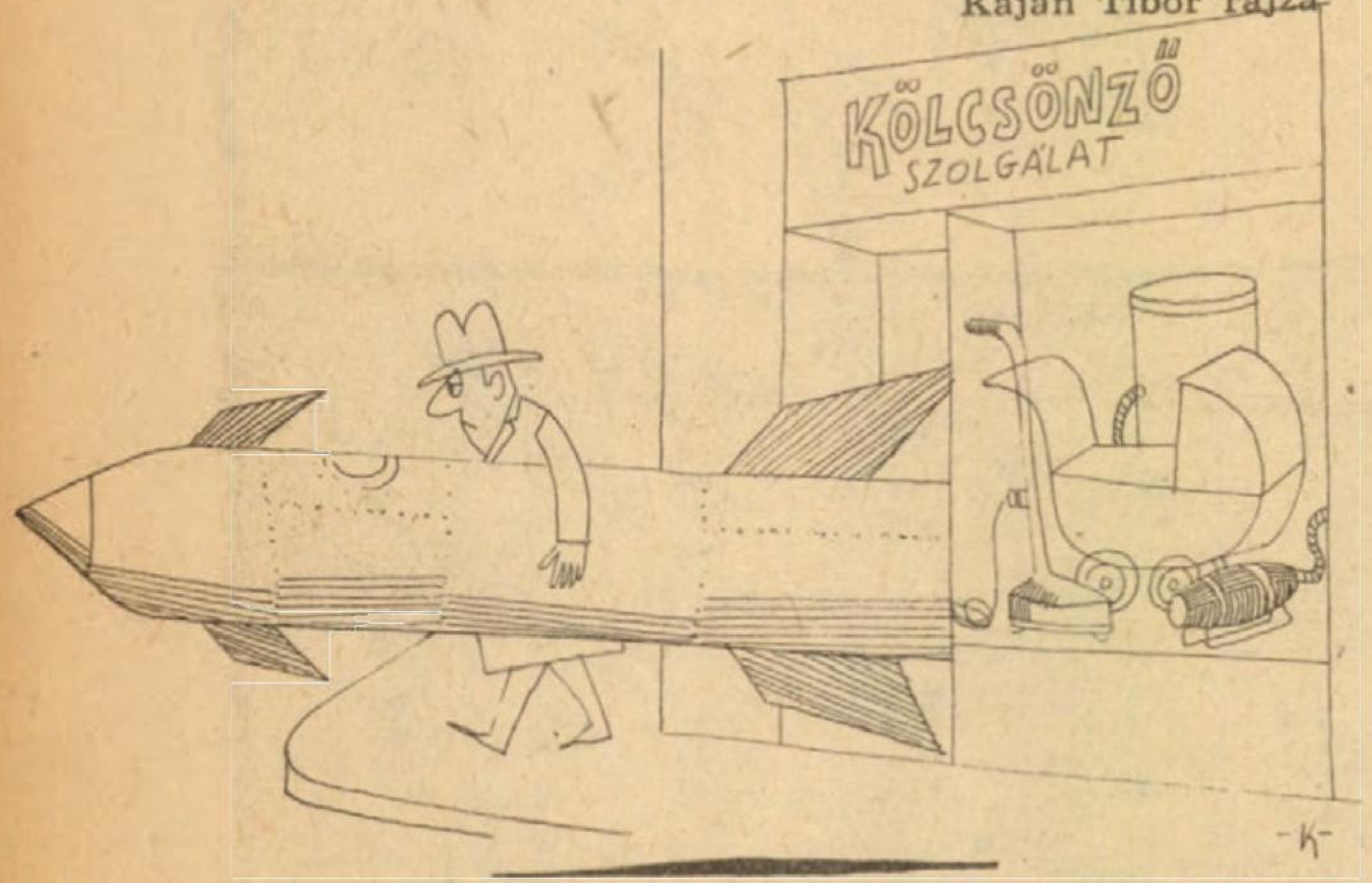

Tranzisztor…

Hegedűs István rajza

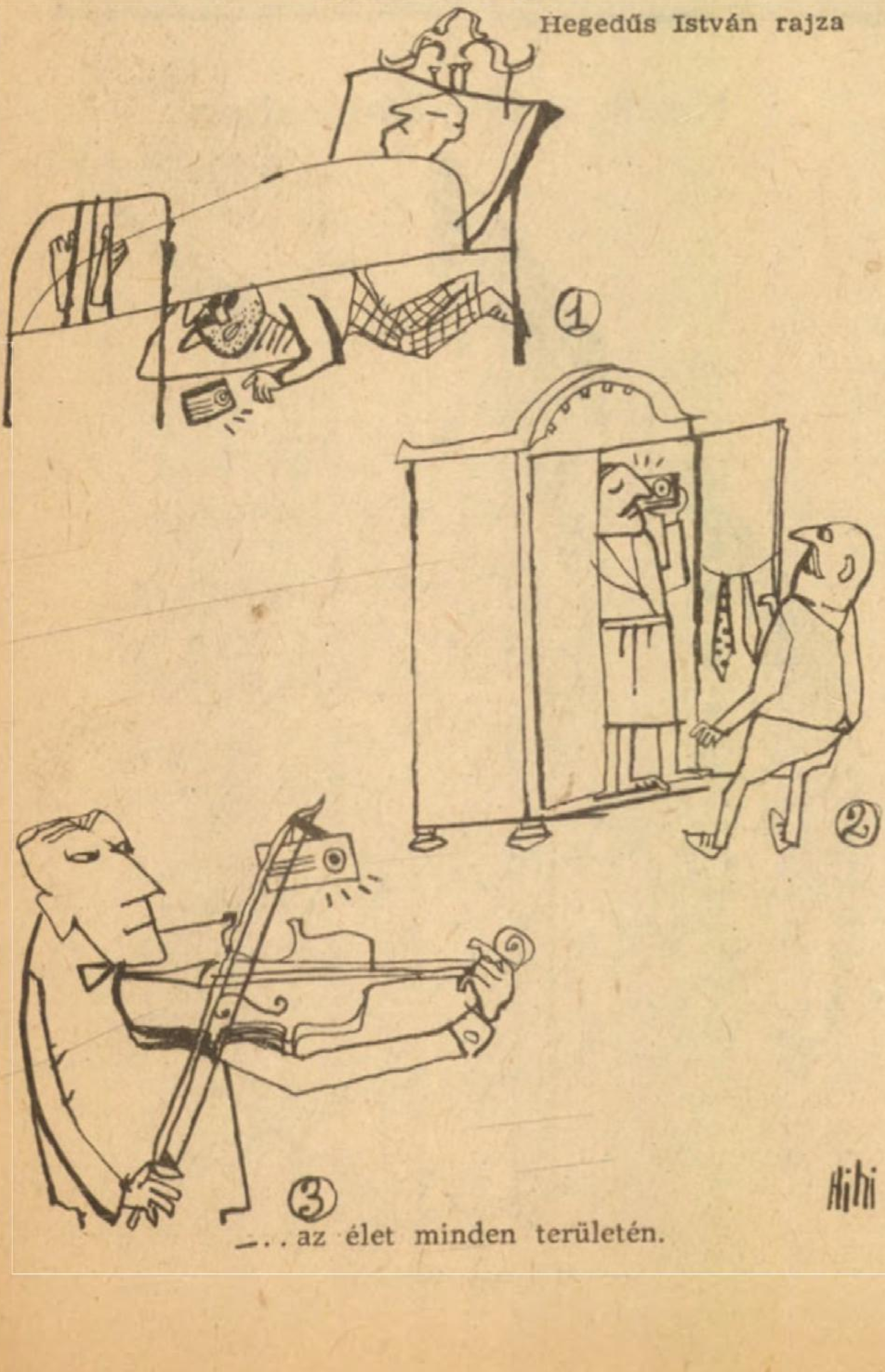

… az élet minden területén.

Le a bürokráciával

Kaposvári notesz

Nemrégiben karikatúrát közöltünk a kaposvári fürdőről. A rajz a medencét ábrázolta, amelyben hárman férnek el. A fürdőzők lavórokat hoztak magukkal, egyesek pedig a szódásüveg vizével „zuhanyoznak".

Nos, nemsokára felépítik az új, korszerű központi fürdőt. Szódavíz is lesz, de csak a fürdő mackó büféjében.

*

Kaposvár azzal dicsekszik, hogy az ország „legolvasottabb" városa. Egy főre évenként 50 forintnyi könyvvásárlás esik. A könyvtárak látogatottsága is egyre növekszik. Az ötéves tervben felépül az új megyei könyvtár is, amelyre nagy szükség van, mert a régiben nem tudják elhelyezni a könyveket.

*

Nemrég nyílt meg a kaposvári tejbüfé. Egy borissza ember is betévedt, és az újdonság kedvéért az önműködő tejautomata alá tartotta poharát.

A készülék azonban nem szuperált.

A vendég boldogan felsóhajtott, és nagy vidáman átment három deci tisztáért az italboltba.

A technika áldozata volt.

*

A megyei kórháznak két bejárata és egy portása van. Ha akkor, amikor nincs látogatási idő, valaki be akar menni az egyik kapun, a portás odasiet, és nem engedi be az illetőt. Közben az őrizetlen másik kapun vígan bemennek a többi látogatók, és zavarják a kórházi rendet.

Így megy ez évek óta. A portás ingajáratot végez a két kapu között.

Be kéne zárni az egyik kaput vagy alkalmazni kéne egy másik portást is.

*

Negyvenmillió forint… Ennyi pénz kellene új víztelep létesítésére, és akkor megszűnne a vízhiány a városban. A régi Korona-szálló tatarozása viszont csak hárommillió forintba kerül, és arra is nagy szükség van. A kérdés az volt: a szálló vagy a víztelep készüljön-e el előbb? A két kérdést eldöntötte egy harmadik — a pénzkérdés. Előbb a szálló épül, mert az olcsóbb…

(sti)

Alma sirám

Kértem két kiló almát. Az eladónő adott. Szépet is, meg csúnyácskákat is, foltosakat, meg hibásakat, kikezdetteket… Mondom neki, ugyan vigyázzon, ne adjon nekem I. osztályú áron II. osztályú árút.

Azt felelte, nincs másodosztály, nincs külön kategória, a vevőnek viselnie kell a veszélyt, hogy egy-két rossz is akad a jók között. Meg hogy azokat is el kell adnia.

Mondom neki: jómagam mozipénztáros voltam egy ideig. És mit szólt volna ön, ha öt jó jegyet kér tőlem, s én három jót és két rosszat adok, mondván, hogy nekem azokat is el kell adnom.

Nevetni szíveskedett, megjegyezvén, hogy az más…

Ezalatt egy fiatal asszony jött oda és egyetlenegy almát kért, de szépet. Az árusítónő átnyújtott egyet, a vevő kérte, hogy valamivel nagyobb legyen. Meg is kapta a nap legszebb almáját, s az ajtóhoz ment, ahol egy 12–13 évesnek látszó fiú várt rá, egy nagy cekkerrel. A cekkerben már számos szép, hibátlan alma pirosodott. Becsúsztatta a most vásárolt szép almát is a cekkerbe, s ezután a fiú jött a pulthoz. Ő is egyetlenegy almát kért, de szép legyen, mert hát ez neki ma a tízóraija. Az udvarias kiszolgálónő ismét kikereste a legszebb almát, lemérte, a fiú fizetett és távozott. Hová? A cekkerhez. Beletette az újabb szerzeményt, és most megint a mama jött egyetlenegy almát venni, mert hát szegény asszony ő, többre nem telik…

Félóra alatt az üzlet legszebb almái, válogatott kivitelben mind ott pihentek a cekkerben.

Én pedig hazavittem egy nyögésben a két kilót, a megtámadottakat, a csenevészeket.

De úgy kell nekem! Miért nem vagyok okosabb!

—pp—

Nyugalmat a földalattin is!

Köztudomású, hogy a Fővárosi Autóbuszüzem vezetősége sorbaállásra kérte fel az utazóközönséget. A pestiek ezt kellő megértéssel fogadták. Azóta nem tiprunk bele a másik kedves utas gyomrába, nem cibáljuk a fiatal lányutasok lófarkas hajzatát, nem verjük le a hölgyek fejéről a kalapokat. Egyszóval: ennek az életrevaló ötletnek osztatlanul örültünk. Igen ám, de a Földalatti Vasút igazgatósága valószínűleg megsokallta a föld feletti rend megteremtését és megteremtette a föld alatti rendetlenséget. Ugyanis az évtizedek során jól bevált földalatti sorbaállást megszüntette, sőt a korlátokat eltávolíttatta. Mindezt azért, mert most már pótkocsival közlekednek a földalatti járatok. Nem lehetne inkább a korlátokat úgy átrendezni, hogy az utazókat két sorba terelje: egyiket a motoros, a másikat a pótkocsi ajtaja felé? Mert így, ahogy ma van, nem jó: bizony nagy a könyöklés.

P. M.

Ezt olvastuk

Tájékozatlan medve

Az Ország Világ novellájában „Miska medve felmászott a harminc méter magas fenyőkre, és letörte azokat az ágakat, ahol a legtöbb mogyoró volt."

A fenyőfákon mogyorózgató Miska medve az állatvilág egyik legpechesebb teremtménye lehet. Esküszünk rá, hogy egy fia szem mogyorót sem talált a fenyőfák tetején!

In flagranti!

A Képes Újság egyik riportjának két képaláírása meggyőzően hírül adja, hogy Kenéz János és Jakab Rozália, a mezőtúri Bercsényi tsz fiataljai – jegyesek. Ám a harmadik kép szövege emígy árulkodik: „Jól öltözött fiatal pár nyitja be a cukrászda ajtaját... A fiút Kenéz Jánosnak hívják, a lányt Lukács Rózának..."

A ravasz fiatalember azonban mindhárom képen *ugyanazzal* a kislánnyal mutatkozik!

Igazságot Napóleonnak!

A Magyar Nemzet cikkírója néhány nap leforgása alatt két ízben is azt írta Moszkváról, hogy: „Mikor Napóleon 1812-ben felgyújtatta, percek alatt lobbant lángra..."

Meg kell jegyeznünk a császár védelmében, hogy Moszkvát nem ő, hanem maguk az oroszok gyújtották fel, amikor a francia sereg bevonult a városba, s Napóleon csupán haragra lobbant bosszúságában, hogy az égő város nem adott sem menedéket, sem élelmet kimerült seregeinek.

Rosszul fúj az Esti Hírlap

Azt írta az Esti Hírlap, hogy egy fúvós-ötös bemutatta Patachich Iván hárfaszextettjét. Furcsálltuk ebben a rovatban, hogy egy fúvós-ötös hat zenész számára írt kompozíciót ad elő. Azt írta erre az Esti Hírlap, hogy nem értünk a dolgunkhoz, mert öt fúvóst és egy hárfást hárfa-szextettnek kell minősíteni. Ha azonban így áll a dolog, miért nem írta eredetileg is azt, hogy a fúvós-ötösön kívül egy hárfaművész is játszott? S ha már emlékeztettük hibájára, miért sértődik meg, ahelyett, hogy okulna belőle?

Megkérdeztük Patachich Ivánt, mi a véleménye a két lap között felmerült konfliktusról? Nekünk adott igazat. Márpedig ő csak tudja...

Azt a kutyafáját nekije!

A Nők Lapja színes tárcaírója beszámol a Budapest Kávéházban eltöltött egyik estéjéről, s kritikai megjegyzéssel élve, szeretné frissebb színekre kicserélni „a századvégi orfeumhangulatot, nagyapáink ráncos erotikáját".

Hinnye, a nagyapáink ráncos erotikáját! Ilyen szép káromkodást évek óta nem hallottunk!

Jó vicc a Ludas Matyiban

Egy nemrég közölt anekdotánkban azt írtuk, hogy: „A NYUGAT valamelyik századfordulói számában Nagy Endre megírta, hogy..."

Számos olvasónk üzente, hogy az anekdotán jót mulatott, mert a NYUGAT folyóirat nem is jelent meg a századforduló éveiben, csupán az 1908-as év elején indult meg.

E heti kedvencünk

Kommentár nélkül közöljük a „Turista" c. folyóirat legutóbbi számának tárcájából az alábbi mondatot:

„... később, hogy elhagyták a bükköst, részegítő fenyőillat simogatta a vándorbotokat."

Eredmény

Az Esti Hírlap hírt ad arról, hogy „Hónapokkal ezelőtt megalakult a Társadalmi Közlekedési Balesetelhárítási Munkabizottság". Majd hozzáfűzi: „Tovább nőtt a közlekedési balesetek száma."

A Munkabizottság, úgy látszik, már hozzálátott a tennivalókhoz.

Különös apróhirdetés

A Magyar Nemzetben olvastuk az alábbi apróhirdetést: „60 éves árva asszony hűséges felesége lenne hozzáillő férfinak."

A 60 éves árva kezét bizonyosan a Gyámhatóságtól kell megkérni, hiszen nincsen neki sem apukája, sem anyukája.

Eszét vesztett drukkertábor

A Nógrádi Népújság egyik sportriportjában olvastuk: „A közönség nagy ovációba kezdett a bíró ellen."

Ovációba, vagyis lelkes, ujjongó tüntetésbe fogni a bíró ellen nem lehetett mindennapos látvány!

Dr. Árgus

Gyufacímke propaganda

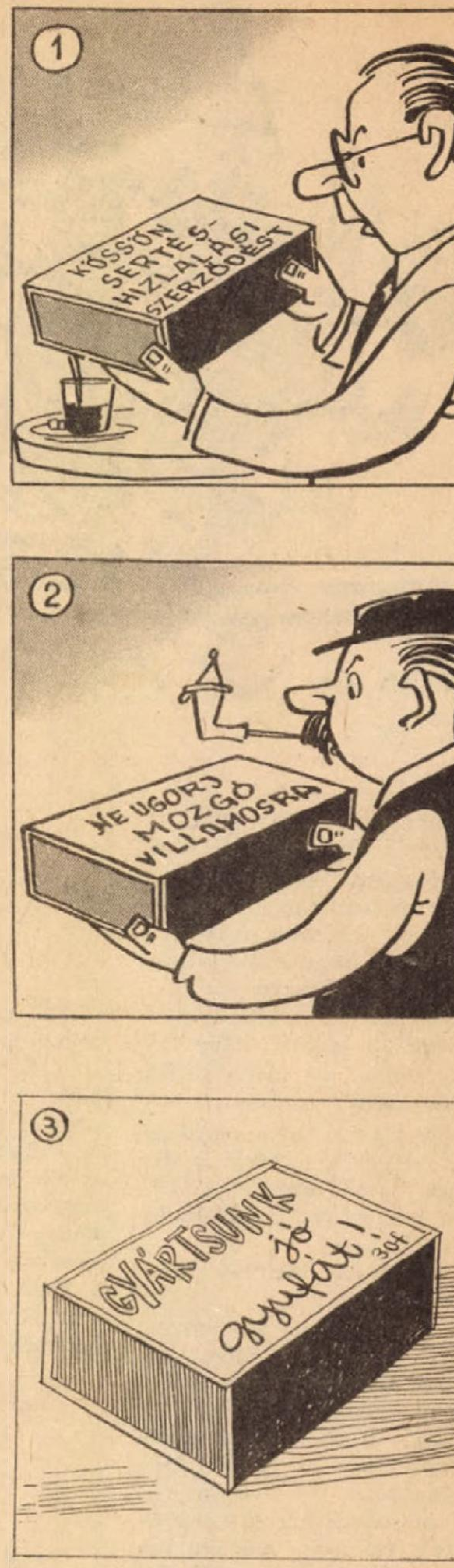

Nem így képzeljük...

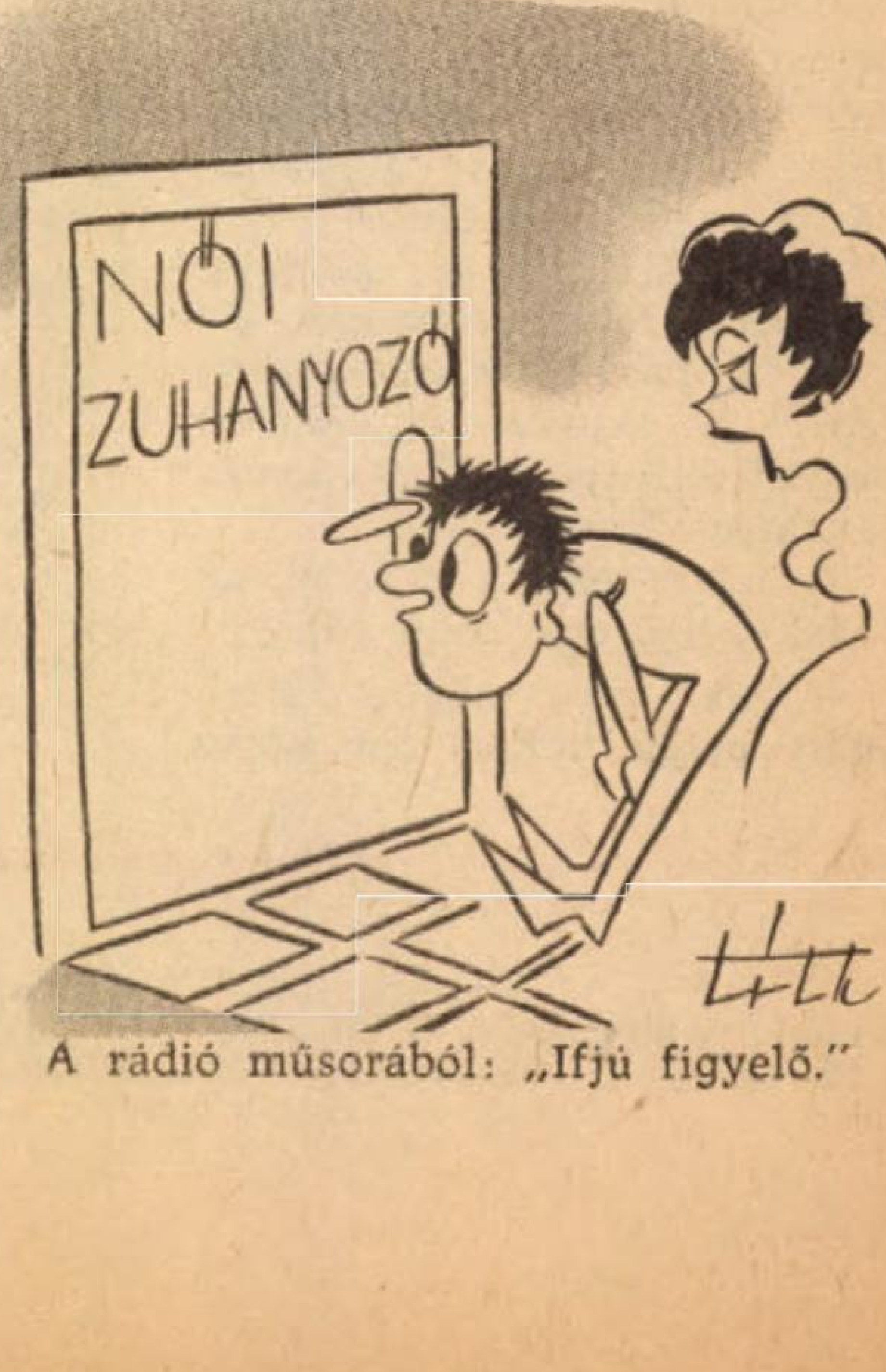

A rádió műsorából: „Ifjú figyelő."

NŐK VILLAMOSON

A hatvanhatoson, csúcsforgalomban, véletlenül éppen hatvanhatan vagyunk.

– Indul a kocsi, vigyázat! – figyelmeztet a mézszavú kalauznő.

Még gyorsan néhány szófogadatlan utas felpréselődik. Szívós dulakodás, centiméterháború, sziszegő megjegyzések: mikor felcsendül egy nyugodt, rezzenéstelen, üde, tiszta, angyali hang:

– Tessék leülni, néni!

Mintha a béke-angyal szállt volna le közénk, tűzszünetet kötünk, figyelünk. Megbecsüljük az udvarias nőt.

– Minek üljek le, lányom – mondja a megszólított –, a következő megállónál leszállok.

– Üljön csak le, néni – mondja az üde hang –, hosszú az út a megállóig. Hetven éven felül már jó, ha ül az ember, pláne zsúfolt villamoson.

A helycsere megtörténik.

– Tudom én, lányom – dörmögi a ráncos arcú néni –, vannak ma is udvarias utasok. (Kicsi szünet után.) – Nem vagyok ám még én hetven éves, lányom.

– Hát hány éves a néni? – kérdezi az üde hang.

– Hatvanhat vagyok, lányom.

– Hát akkor csak három évvel fiatalabb nálam a néni! – jegyzi meg az üde hang. – Mert én hatvankilenc vagyok.

cs. gy.

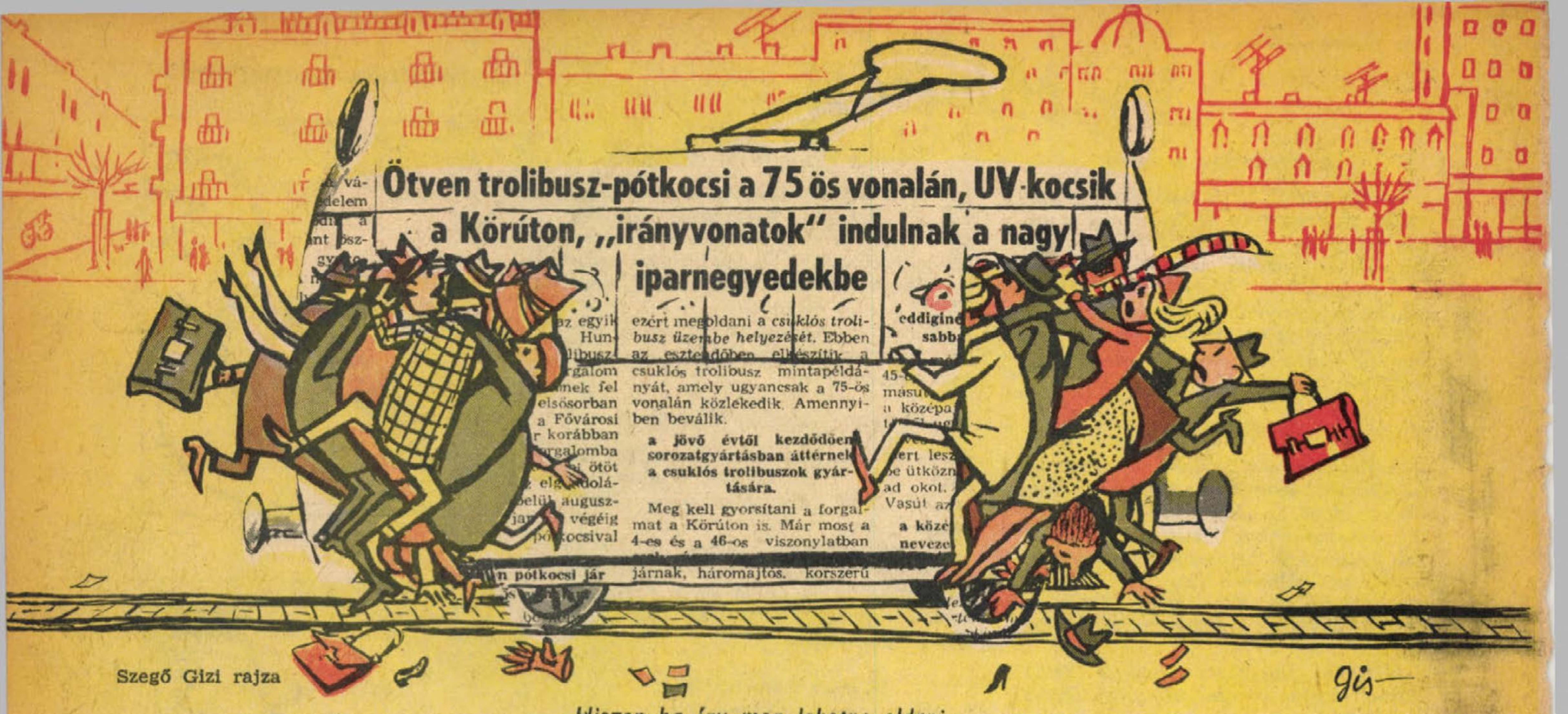

Ötven trolibusz-pótkocsi a 75 ös vonalán, UV-kocsik a Körúton, „irányvonatok" indulnak a nagy iparnegyedekbe

ezért megoldani a *csuklós trolibusz üzembe helyezését.* Ebben az esztendőben elkészítik a csuklós trolibusz mintapéldányát, amely ugyancsak a 75-ös vonalán közlekedik. Amennyiben beválik,

a jövő évtől kezdődően sorozatgyártásban áttérnek a csuklós trolibuszok gyártására.

Meg kell gyorsítani a forgalmat a Körúton is. Már most a 4-es és a 46-os viszonylatban

járnak, háromajtós, korszerű

Szegő Gizi rajza

Hiszen ha így meg lehetne oldani...

ÖRÖK HARC

Színtér: egy hentesüzlet.

– Kérek tizenöt deka párizsit. Nagyon szépen kérem, vékony szeletekben ... – mondom igen szelíden, abban a reményben, hogy ezúttal talán nem is kerül harcra sor.

A hústorony segéd háromfelé vág egy rudat. Hány felé vágta volna, ha nem kérem nagyon szépen?

Papírra teszi, és a mérlegre csapja, hogy a mérleg nyelve kétszer ide-oda vágódik a 0 és a 100 között; akkor aztán lekapja róla.

– Lehet öt forint?! – s máris csomagolja.

Egy pillanatig tétovázom, harcba szálljak-e vele. De máris döntök: igen. Az utóbbi időben annyiszor futamodtam meg gyáván ebből az üzletből – forintokkal vagy ehetetlen mócsingokkal becsapottan –, hogy önbecsülésem visszaszerzésének egyetlen módja: ma én győzzek ... Bár az ellenfél karja olyan, mint nekem a derekam, tehát a nyers erő kétségtelenül az ő oldalán van. A sziporkázó szellem viszont az enyémen, s ez a fő, ez dönt itt ma. A szóharcban lehengerlem majd. Így hát méltóságteljes elszántsággal a következőképpen válaszolok:

– Ajánlata nem korrekt. Mégpedig kétszeresen nem az. Először, mivel lekapta a mérlegről a parizeremet, mielőtt megállapíthatta volna pontosan hány dekát nyom ...

A nyers erő a pult másik oldalán szúrosan rám néz:

– Azt csak maga hiszi, mert maga laikus. Én kézbe veszek egy darabot, már megmondom hány deka!

– Ezt én nem hiszem, kérem. Az emberi saccolóképességnek is van határa ...

– Tehetünk egy próbát – feleli nyersen –, magáról is pontosan megmondom hány deka, csak egy percre kapnám derékon ...

Nem, nem. Maradjunk csak eszmei síkon. Fölemelt hangon folytatom:

– Másodszor: azért nem járt el korrektül, mert ha megállapíthatta volna is, hogy hány deka, maga nem fejszámolóművész. Kizárt dolog, hogy fél másodperc alatt kiszámítsa: ennyi és ennyi parizer ellenértéke éppen, de éppen kerek öt forint.

A nyers erő feje kivörösödik:

– És ha igen?! – s mintha készülne átugrani a pulton.

Nem, ma nem hagyom abba a harcot semmi áron. Legrosszabb esetben is a késő korok fellelik majd síromat itt, a hentesüzlet keramitkockái alatt. És miközben gondterhelten próbálják összerakosgatni rapityára tört csontvázamat: kegyelettel fognak megemlékezni rólam, aki életemet áldoztam a vevők szent ügyéért!

Ezen magasztos gondolatok közben noteszt és ceruzát veszek elő, s gyorsan kiszámítom, hogy öt forintért tizennyolc és fél dekagramm parizer jár nekem.

– Tegye vissza csomagomat a mérlegre, hentes kartárs. Ha az tizennyolc és fél dekát nyom, hajlandó vagyok ünnepélyesen bocsánatot kérni öntől, sőt társadalmi munkában föl is söpröm a boltot.

Szelíden kiveszem kezéből a parizert, mielőtt hozzám vágná, és ráhelyezem a mérlegre. Tizenhat deka. Önelégülten leveszem, lépnék a pénztárhoz, de ő kijön a pult mögül, s elállja az utamat. Segélykérően nézek a harcot végig figyelő üzletvezetőre ...

S ő egy kézmozdulattal megállítja a nyers erőt. Hurrá, a vevő mellé állt, győzött az igazság! Nem volt hiába a harcom, most nyilván megleckézteti a helytelen magatartást tanúsító segédet, s a vevőkkel szembeni mindenkori pontosságra, udvariasságra inti ...

– Gusztikám – mondja az üzletvezető –, hagyd a fenébe a pasit.

Dunai Ferenc

Prémiummegvonással büntetik az udvariatlan kalauzt

Török János rajza

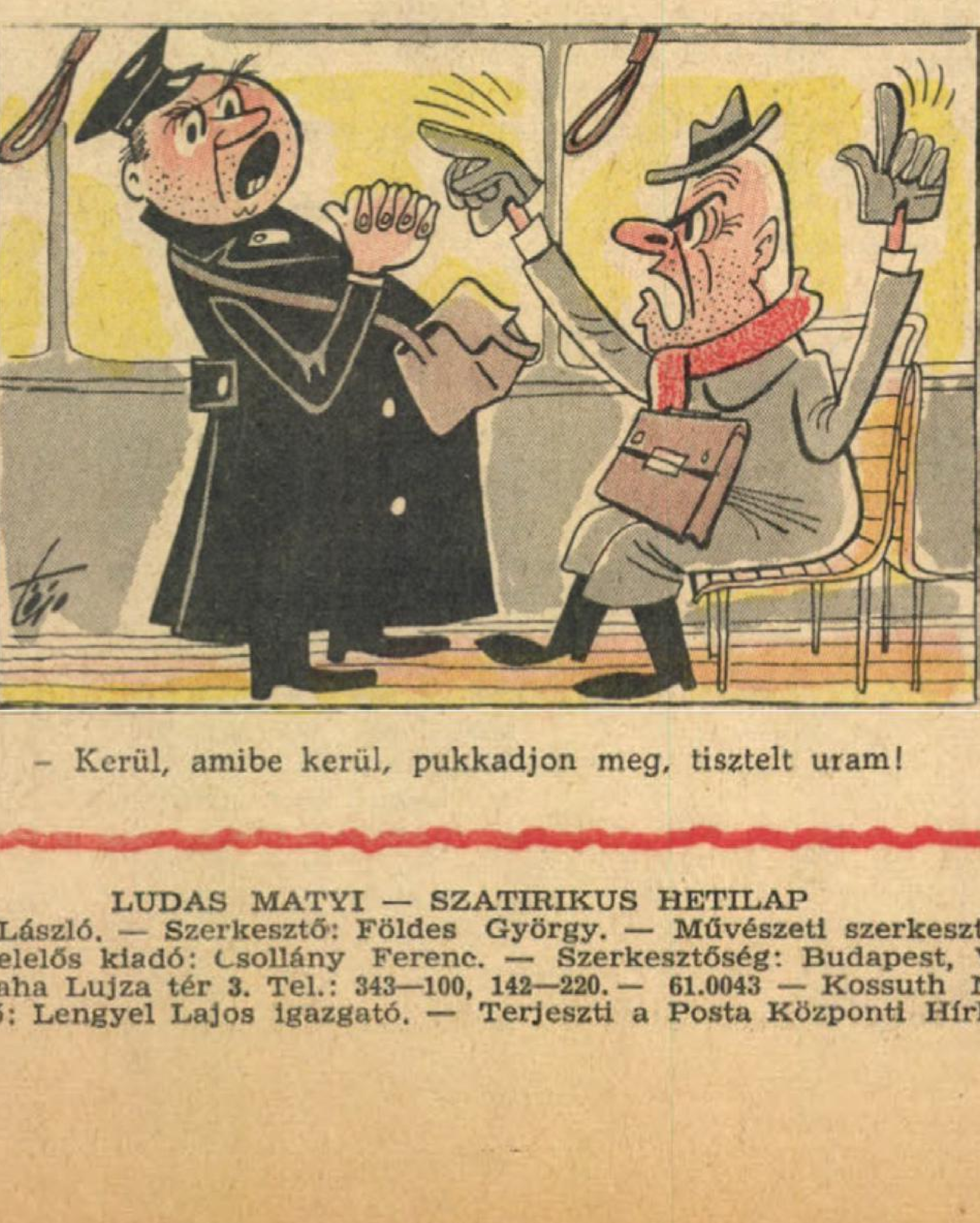

– Kerül, amibe kerül, pukkadjon meg, tisztelt uram!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.0043 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.